

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TRAITOR WOLF

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LEIA STONE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

© 2020

Hain Kurt

KADERİN BAĞLADIĞI SERİSİ

LEIA STONE

Telif hakkı © 2025 Leia Stone Kapak

tasarımı Stefanie @Seventhstar Art Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçindekiler

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Bölüm Yirmi](#)

[Altı](#)

[Teşekkür](#)

Leia Stone'un Kitapları

Tetikleyici Uyarı

Tetikleyici uyarı: Gıda güvensizliği/yoksulluk.

Yazar notu: Bu serinin gelirlerinin bir kısmı, Washington eyaletinin Spokane kentindeki yerel gıda bankalarını desteklemek için kullanılacaktır.

Birinci Bölüm

"Anne, acıktım," dedi dört yaşındaki kız kardeşim Sable. Gözleri kocaman ve yalvarırcasına bakıyordu, bal rengi saçları dağınık bukleler halindeydi.

Annem endişeli bir bakış attı, mum ışığı yüzüne derin gölgeler düşürüyordu. "Biliyorum tatlım. Ama bu hafta fabrikada fazla mesai yapamadım. Sabah sana bir şeyler alırım. Uyumaya çalış."

Kalbim parçalandı. Ben üç gün yemek yemeden farkına bile varmazdım; Dreg sıçanlarının hayatı böyleydi. Ama küçük kardeşlerim henüz açlığa karşı bu kadar bağışıklık kazanmamışlardı. On iki kardeşin en büyüğüydüm ve babam iki yıl önce öldüğünden beri, geçimimizi zar zor sağlıyorduk.

"Açken nasıl uyuyabiliriz?" diye sordu Kess anneme. Yedi yaşındaydı. Cevabı belli olan sorular sormaması gerektiğini biliyordu, ama açlık akıllı insanları bile aptal yapıyordu.

"Biraz para biriktirdim," diye yalan söyledim. "Yiyecek bir şeyler alıp bir saat sonra döneceğim."

Annem endişeyle bana bakarken, kabarcıklarla dolu ayaklarımı yırtık pırtık botlarıma soktum. Bir zamanlar kalın sarı saçları ve ela gözleriyle nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Ama son üç yıl onu yirmi yaş yaşlandırmıştı. Artık gözleri çökmüş ve boşalmış, dudakları soluk ve çatlamıştı.

Kardeşlerim, büyük olanlar bile, yalanıma sevinçle karşılık verdiler ve içim bir taş gibi ağırlaştı. Eğer bir şey avlayamazsam, hayal kırıklığına uğrayacak ve aç kalacaklardı. Çok iç karartıcı bir durumdu.

Ayağa kalktım ve annemin eski, yıpranmış yün pelerinini aldım, kenarları yıpranmış ve yakasında hala onun kokusu vardı. Pelerini

omuzlarıma attığımda, annem kolumu tuttu ve gözlerime bakmamı sağladı.

"Brynn Brighton," diye fısıldadı. "Bu aileyi beslemek için hırsızlık yapmayacaksın. Hayatını madenlerde geçirmeni istemiyorum."

Onun bakışlarını karşıladım ve gözlerinde o kadar çok çaresizlik gördüm ki midem bulandı. Hayatım boyunca annemi sevdim. O tatlı, destekleyici ve dürüst biriydi, ama onu son iki yıldır olduğu kadar şiddetle sevmemiştim. Babamın kaybının yasını tutmasını ve bizi geçindirmek için üç işe girmesini izlerken onu daha da çok sevdim.

"Çalmayacağım," diye söz verdim, dilimde tek bir yalan bile yoktu. Kaşlarını kaldırdı.

"Ama toprak yiyemeyiz," diye ekledim, durumun ciddiyetini anlamasını umarak. En küçük altı kardeşim deri ve kemik kalmıştı. Topluluk elinden geldiğince yardım etmişti. Artık fareler bile azalmıştı.

O, yüzümün iki yanını tutarak içini çekti. "Seni seviyorum, Bean."

Çocukluğumdan kalma bu lakap, içimi beklenmedik bir nostaljiyle doldurdu. "Seni seviyorum, Mooky," dedim ona ve o, çürümüş dişlerinden dolayı azı dişleri eksik olan ağızıyla sırıttı.

"Bir saat sonra döneceğim," diye söz verdim, beni izleyen on bir çift umut dolu göze. Aramızda bir ila iki yaş fark vardı, ama on altı yaşındaki kardeşim ve ikinci en büyük olan Tyrus bile, ona baktığımda hala küçük bir çocuktı. Dregs'teki hayatın ondan beklediği kadar sertleşmemişti henüz. Onun çocukluğunu mümkün olduğunca korumasına yardım etmeye çalışıyordum, ama muhtemelen yakında ikinci bir iş bulması gerekecekti.

Pelerinimi çekip, karanlıkta kalmaya çalıştım, sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra Dregs'ten çıkarken görülmemeye dikkat ettim. İhtiyacım olan son şey, sicilimde bir leke daha olmasıydı. Bir leke daha alırsam, bir yılını madenlerde geçirip gün ışığını hiç göremeyecektim.

Dregs, parlak Elite şehri Aerlyn'in hemen dışında yer alan, affetmez bir yerleşim bölgesiydi; çökmekte olan taş yapılar, eğri büğrü sokaklar ve hurda malzemelerle dolu bir yerd. Dregs, bir mahalleden çok, unutulmuş hırsların mezarlığı gibiydi.

. Çoğu gün havayı kül, lağım ve çaresizlik kokusu dolduruyordu.

Evler kırık dişler gibi üst üste yığılmış, tüm ailelerin tek bir odaya sıkıştığı kulübeler ve eğik binalardan oluşan bir yamalı bohça gibiydi. Burada sihir yoktu. Çocuklar zorlu ve hızlı bir şekilde büyüdüler, sadece yemek yemek için ceplerini boşaltıyor ya da iyilik karşılığında takas yapıyorlardı. Açlık, hastalık ve keder toz kadar yaygındı.

Lamba ışığıyla aydınlatılmış sokağın altından geçip Elite şehrine doğru ilerlerken, sırtımı çatlak taş binalara ve moloz yığınlarına dayadım. Dregs'e yapışan çürüme ve duman kokusu, ondan uzaklaştıkça azaldı.

Aerlyn'in uzun altın kuleleri, sanki Yaradan'ın mızrakları gibi gökyüzünde yükseliyordu ve şehrin sahip olduğu zenginliğin bir göstergesiydi. Aerlyn'de çöp yığınlarını karıştırmak, madenlerde ömür boyu hapis cezası ile cezalandırılıyordu. Daha önce bu riski göze almak istememiştim, ama arkadaşım Fiona, yakalanmadan bunu birçok kez yaptığını söyledi. Onun işi Aerlyn'de çöp toplama idi. Ama daha sonra gizlice içeri girip ayırdığı iyi eşyaları çalıyordu. Bana çitin neresinde boşluk olduğunu bile söyledi. Elitlerin sürekli içki içip parti verdiklerini söyledi. Dregs'ten yardım almışlardı, bu yüzden tozlu botlar ve delikli giysiler giyen, sihir gücü olmayan birinin dolaştığını görseler bile, hemen benim içeri girdiğimi anlamazlardı. Sanki çöpü çıkarmak için oraya gitmişim gibi görünecekti. Fiona'nın ailesi iyi beslenmiş görünüyordu ve geçen hafta annesini yepyeni botlarla görmüştüm, bu yüzden risk almaya değer olduğuna karar verdim.

Çitin boşluğunu kolayca buldum ve küçük bedenimi oradan geçirdim, sonra hızla en çok binanın bulunduğu sokağa koştum, onların gölgesinde saklanabilirdim.

Her üç metrede bir yanan yağ lambalarının bulunduğu temiz parke taşlı yolları görünce bir an için dikkatim dağıldı. Yüksek cam ön pencereleri olan devasa beyaz badanalı tuğla evin önünde durdum. Yanında durduğum evin merdivenlerini çevreleyen küçük çiçek tarhları pembe şakayıklarla doluydu. Annemin en sevdiği çiçekler. Bir an için onun burada yaşadığını hayal ettim. Gününü bahçede çalışarak ve akşam yemeğimiz için

akşam yemeğimiz için taze otlar toplardı. Ve odada altı çocuk yerine sadece iki çocuk olurdu. Mutlu olurduk, iyi beslenirdik ve kışın sıcak kalırdık.

Küçük bir köpeğin havlaması beni transımdan uyandırır.

Odaklan, Brynn, diye kendimi azarladım ve kardeşlerimin boş bakışlarını düşündüm. Gülme ve müzik seslerinin mermer duvarlardan yankılandığı sessiz bir sokağa doğru ilerledim. Parlak ışıklı binanın içinde, Elitler dans ediyor ve içki içiyorlardı, kristal avizelerin altında ipek giysileri parıltıyordu.

Dışarıda, gölgelerin içinde, aradığım şeyi buldum: kocaman gümüş bir çöp kutusu.

Gülümsedim.

"Buldum," diye fısıldadım, koşarak kapak açtım. İçinde yarısı yenmiş bir somun ekmek, atılmış bir pastadan sıçrayan krema, buruşuk peçeteler ve dokunulmamış hamur işleri vardı. Gökyüzüne baktım.

Yaratıcıya şükürler olsun. O kutuda gördüklerimle bir hafta daha yemek yiyebilirdik.

Çöp konteynerinin hemen önüne çantamı bıraktım ve içine daldım, hemen işe koyuldum. Fiona'nın bana anlattığına göre, Elitler bu şeyleri yakarak, Dregs'teki evimin üzerindeki havayı küllü ve kokuşmuş hale getiriyor, mükemmel şekilde yenilebilir yiyecekleri israf ediyorlardı. Bu gece kurtarabildiğimi kurtaracak ve belki de kalanını sabah pazarda satacaktım. Annemin bez eldivenlerini giydim ve çöpü karıştırmaya başladım. Her somun ekmek veya kurabiye tepsisiyle midem gurulduyordu. Çöpte iğrenç bir şey yoktu. Hepsi yiyecekti. Sanki bir ısırık tadına bakıp geri kalanını atmışlardı. Böyle bir israf karşısında öfkem alevlendi ve mükemmel durumda olan etli hamur işlerine ulaştığımda daha da arttı. Onlardan bir ısırık bile alınmamıştı. Hala sıcaktılar!

Kendimi tutamayıp bir tanesini ağızma attım ve tuzlu suyu dilimin üzerinde yayılırken açgözlülükle çiğnedim. Büyük bir patates parçasını ısırdım ve inledim. Tanımlayamadığım keskin bir tadı vardı. Hardal tohumu mu? Kimyon mu? Her neyse, çok sevdim. Kardeşlerim de sevecektir diye düşündüm, dokuz tane tam hamur işi

ve iki tane ezilmiş pasta sayarken, kardeşlerim de bunu sevecektir diye düşündüm. Onları çantama koydum ve yağlı parmaklarımı pantolonuma sildim.

Yiyecekler zengin ve tereyağı doluydu. Zaten doymuştum. Günlük olarak böyle şeyler yemiyordum, sadece bayram günlerinde yiyordum.

O anda, bunu daha sık yapmam gerektiğine karar verdim. Fiona'nın ailesinin bu kadar sağlıklı görünmesine şaşmamalı. Çöp karıştırmak pek çekici bir iş değildi, ama kardeşlerimi beslemek için Dregs'te bana verilen işlerden çok daha hızlı bir yoldu.

Arkamda duyduğum ani ayak sesleri, damarlarımdan buz gibi bir kanın akmasına neden oldu. Geri çekildim ve büyük çöp tenekesinin arkasına çöktüm. Bu mahallede yakalanamazdım. Yargıç bunu duyarsa, bu benim ölümüm anlamına gelirdi. Madenlerde sadece beş yıl çalışabildin, sonra siyah öksürük seni öldürdü. Ben yirmi üç yaşında ölmüş olurdum. Ama orada yemeklerin oldukça düzenli olduğunu duymuştum, bu da bir artıydı.

Otuz saniye, bir dakika bekledim. İçerideki gürültülü partinin sesinden başka bir şey duyamıyordum. Belki de ayak seslerini hayal etmişim? Her halükarda, yeterince yemek yemiştım, bu yüzden buradan defolup aç kardeşlerimin yanına dönme zamanı gelmişti.

Çöp tenekesinin içinden dışarı baktım ve karanlık bir sokak ile onun ötesindeki sokak lambasının ışığından başka bir şey göremedim. Yemeklerle dolu çantama parmak uçlarında yürüdüm ve onu omzuma attım. Tam o sırada gölgelerden bir kavga sesi geldi ve ben donakaldım. Hemen protokolün gerektirdiği şekilde başımı eğdim ve yavaşça geri çekildim. Sonra parlak siyah deri ayakkabılar sarhoş gibi sendeleyerek bana doğru yaklaşıırken izledim.

Birsoylu!

Elitlerden başka kimsenin o kadar yeni ve temiz ayakkabıları yoktu.

Daha da geri çekildim, başımı o kadar aşağı eğdim ki boynum ağrımaya başladı. Ama aceleyle hareket ederken, ekmek ve şekerlemelerle dolu kocaman çantaya çarptım ve öne doğru devrildim, soylu kişinin ayaklarının dibine düştüm, parmaklarım onun ayakkabısının ucuna değdi.

Tanrım, ölecektim.

Parmaklarım ayak parmaklarına *değdi*. Ona *dokundum*!

Hemen kendimi toparlayıp kıyafetlerimi düzelttim. Başımı eğik tutarak, ellerimi açtım, avuç içlerimi yukarı doğru çevirdim, protokol

talep etti. Konuşulana kadar konuşmaya cesaret edemedim. Nefes almaya bile cesaret edemedim. Bu gece yeterince kuralı çiğnemiştım. İzin almadan soylu birine dokunmak tam on iki puan demektı. Beni ihbar ederse ölmüş sayılırdım.

Halka açık infaz.

Elitlerin bize taktığı isimle "pislik sıçanlar", çiçek hastalığı, veba ve akciğer iltihabı taşıdıkları biliniyordu ve soylu birine dokunmamamızın bir nedeni vardı. Ellerim gerginlikten titremeye başladı. Madenlerin soğuk, karanlık hapishanesine kapatılmak, başıma gelecek halka açık infazla karşılaştırıldığında hoş bir rahatlama olurdu.

Adama hızlıca bir bakış attım ve kaşlarımı çattım. Çok genç görünüyordu, yirmili yaşların başında. Saçları altın sarısıydı ve başının arkasına taranmıştı, güzel ayakkabılarına uyan dar, özel dikim siyah bir takım elbise giyyordu. Burnu, çoğu Elit sınıfı gibi hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı ve cildi porselen bebeklerinki gibiydi; hayatında bir gün bile güneşte çalışmamış. Çok temizdi, tırnaklarının arasında tek bir kir parçası bile yoktu. Bana meraklı bir bakışla baktı ve nedense gözlerimi ondan ayıramadım. On iki puan aldım ve sabahleyin ipe asılacağım.

Boynunun yanlarında küçük siyah damarlar belirmeye başladığını fark ettim ve bunun onun büyüğü olup olmadığını merak ettim. Beni öldürmek için güç topluyor muydu? Çantama ve ardından arkamdaki çöp kutusuna baktı.

"Aç mısın?" diye sordu, sesi yumuşak ve şefkatliydi.

Daha önce birçok soyluyla tanışmıştım. Hepsi benim halkıma kin ve nefretle konuşuyordu. O farklı görünüyordu ve bana bir soru sorduğu için konuşmama izin verildi.

"Ben hep açım, efendim," diye dürüstçe cevap verdim. "Lütfen beni ihbar etmeyin. Düştüm. Size dokunmak istemedim. *Asla* dokunmazdım. Beş yaşındayken çiçek hastalığına yakalandım ve bunu kanıtlayan izlerim var. Bağışıklığım var." Kolumdaki yara izlerini göstermek için gömleğimin kolunu sıvadım. Çiçek hastalığına yakalanınca bağışıklık kazanılırdı. Elbette benim enfekte olmadığımı anlayacaktı. Akciğer iltihabı veya veba olsaydım yataktan kalkamazdım. Sağlıklıydım.

"Çiçek hastalığı konusunda endişelenmiyorum," diye güldü ve gözlerimin bana oyun oynamadığından emin olmak için gözlerimi kırptım. Siyah, damar gibi

Sihir boynunda, yüzüne doğru büyüyordu.

Ne olduğunu tam olarak anlamadım. Beni ihbar mı edecekti? Konuşmak istiyor gibi görünüyordu ve bu beni ölümden kurtaracaksa, ben de konuşurdum. O anda biraz geriye doğru sendeledi ve nefes nefese kalmaya başladı.

Ona dokunmamaya dikkat ederek hızla öne doğru koştum. "İyi misiniz?"

Bir şeyler ters gidiyordu.

Başta sarhoş olduğunu düşünmüştüm, ama konuşması normaldi. Şimdi hasta olup olmadığını merak ediyordum.

"Bir adam ölümle karşılaştığında olabileceği kadar iyiyim." Sesi zayıf ve peskindi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ölüm mü?

"Ne? Yardım çağırmalı mıyım?" Partinin arka kapısına baktım. Yardım çağırırsam, kimliğim kesin ortaya çıkacaktı, ama siyah damarlar artık genç, yakışıklı adamın gözlerini kaplıyordu ve gözleri mürekkep rengine dönmüştü.

Sırtı duvara çarpana kadar sendeledi ve sonra aşağı kayarak yavaşça yere doğru sürünerek tuhaf bir açıyla yere yığıldı.

"Yardım edin!" Adamın önünde diz çökerken sokağa doğru bağırdım.

Elini uzattı ve elimi sıkıca tuttu. "Hayır," diye emretti ve ben onun önünde diz çökmüş halde donakaldım.

Bana dokundu. Elitler, Dreg sıçanlarına asla dokunmazlardı.

"Ne yapabilirim?" Sihirli şifacılar olduğunu biliyordum. Belki de onlardan biri partideydi?

Gözlerime bakmaktan vazgeçmiyordu ve şimdi gözleri tamamen siyah olduğu için bu durum sinir bozucuydu.

Bu kadar yakın olduğumuz için, gömleğinin açık yakasına bakabildim ve göğsünde Draven Hanesi'nin varis işareti gördüğümde boğazımdan bir çığlık çıktı.

O, yedi seçkin yönetici aileden biriydi. "Lordum, bilmiyordum. Ben..."

Elini göğsümün üzerine, boğazımın köprücük kemiğiyle birleştiği yere koydu ve ben irkildim.

Yedi hanenin varisleri, tüm soylu aileler gibi, büyü kullanıcılarıydı, ancak *bu* varis beni tek dokunuşla öldürebilecek kadar güçlüydü. Varis, ailede en fazla büyü gücüne sahipti ve Draven Hanesi'nin varisi özellikle güçlü büyüleriyle tanınıyordu. Savaşmanın bir anlamı yoktu. Annemi, küçük kız kardeşlerimi ve erkek kardeşlerimi özleyecektim. Bu gece aç yatmak zorunda kalacakları için değil, güneş doğduğunda benim ölümümün yasını tutmak zorunda kalacakları için pişmanlık duyuyordum. Öleceksem cesur olacaktım; bunu bana annem öğretmişti.

"Elinden geleni yap," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

O zaman gülümsedi, sadece Elitlerin sahip olduğu parlak, beyaz dişli bir gülümsemeyle. Sonra avucunu göğsüme sertçe vurdu. Milyon voltluk elektrik gibi şoklar vücuduma yayıldı, ama acı yerine... *güç* hissettim. Boğazımdan bir çığlık çıktı ve vücudum titremeye başladı. Yaşam gücümün tükenmesi yerine, kendimi... sihirle alevlenmiş gibi hissettim. Sanki Yaradan'ın ışığıyla yıkanıyormuşum gibi, gücüm derimden dışarı akıyordu. Kalbim hızla çarparak tüm vücudum titriyordu ve o, gözlerimi dikip bana sihirli nefesini üfleyerek duruyordu. Mor, mavi ve turuncu ışıklar vücudumdan yayılıyordu, ta ki gücümle patlayacağımı düşünene kadar. Onlar böyle mi öldürüyorlardı? Patlayana kadar seni sihirleriyle dolduruyorlardı?

Sonra, başladığı kadar çabuk, geri çekildi ve his kayboldu. Orada titreyerek oturdum, az önce ne olduğunu ve ne yapacağımı bilmeden. Beni öldürmedi, ama *bir şey* yaptı... O neydi?

Yavaşça kulağıma eğildi, adaçayı ve sedir ağacı kokusu burnuma geldi. "Gizemli Denemeler'e kabul edildin. Herkes için büyü. Eşitlik," diye fısıldadı ve beyaz bir notu elime sıkıştırdı, sonra nefes nefese kaldı.

"Ne?" diye bağırdım.

Siyah gözleri benimkilerle buluştu. "Ona, onu her şeyden çok sevdiğimi ve çocuğa babasının adını vermesini söyle." Bu son sözlerle yere yığıldı, dili ağzından dışarı sarkarken nefes almayı kesti. *Kime ne söyleyecektim?* Kafam çok karıştı.

Ne... ne oldu? Ne dedi az önce? Kabul edildim! Gizemli Sınavlar mı?

Bu olamaz...

Başlangıç, düşük doğumlular ve büyüsüzler üzerinde işe yaramazdı, tabii kimse denemezdi. Yanılmış olmalı... Belki sarhoştı ve şimdi öldü!

Hemen yanına koştum ve parmaklarımı boynuna bastırdım. Nabzı yoktu. Ne yazık ki, ölümlerle çok uğraşmışım. Dregs'teki insanlar sık sık hastalanır veya yaralanırdı. Ölü bir bedeni gördüğümde anlardım. Bu benim işlerimden biriydi.

Onun az önce söylediklerini sindirirken şoktan donakaldım.

Beş yılda bir, yedi haneden birinin Elit varisi ya kendisi yarışır ya da başka bir büyücüyü Arcane Trials'a davet ederdi. Kazanan, tüm soyuna aktarabileceği yeni bir büyü türü elde ederdi. Bu çok önemli bir şeydi ve benim gibi büyüsüz düşük sınıftan olanlara harcamazlardı. Elitler bunu bir kontrol aracı olarak kullanırlardı. Davetiyeleri en yüksek teklifi verene satar *ya da* yeni büyü kazanma umuduyla güçlü aile üyelerine verirlerdi. Büyü yeteneği olmayan düşük sınıftan kişiler davet edilmezdi. ASLA.

Mektup elimde titriyordu ve ben mum mührüne baktım. O sırada göğsümdeki bir şey dikkatimi çekti. Gömleğimin üstünden küçük, parlayan bir çizgi görünüyordu.

Boğazımdan bir çığlık çıktı.

Titrek ellerimle yırtık bluzumun üst iki düğmesini açtım.

"Hades!" diye inledim, geriye doğru sendeleyip popomun üstüne düştüm. Orada, köprücük kemiğimin hemen altında, parlak, narin gümüş renkli bir üçgen dövme vardı. *Bir büyücünün işareti*. Tüm büyücüler göğüslerinde bir sembol taşırlardı, her biri benzersizdi. Denemelere davetiyenin, sponsor tarafından bir iz bıraktığı söylenirdi. Şu anda beni damgalayan sembolün içinde Draven Hanesi'nin arması vardı. Üçgenin içinde koyu mavi renkte yanan bir kuzgun kanadı vardı.

Onun altında ise bir kurt pençesi izi vardı, bu da Arcane Denemeleri'nin sembolüydü. Bu denemeler o kadar ölümcül ki, hayatta kalma şansını artırmak için önceden bir kurt adamla bağ kurman gerekiyordu.

Burada ne haltlar dönüyordu böyle! Bu işareti takamazdım... Benim sihrim yoktu.

Tamamen şok içinde karanlık gece gökyüzüne bakakaldım. Mektup elimde bir delik açıyormuş gibi hissettirdi, ben de onu açtım. On iki yaşına kadar Dregs'te doğanların gittiği okula gitme şansına sahip olduğum için mektubu kolayca okuyabildim.

Seçilmiş Kişiye,

Sponsorunuz tarafından Arcane Trials'a katılmak üzere resmi olarak seçildiniz. Bu, çok az kişinin elde edebileceği bir onurdur. Burada layık olanlar gücü ele geçirir, layık olmayanlar ise yok edilir.

Bu eski ritüel, Elitler arasında güç, irade ve değer in en güçlü sınavıdır. Zafer, sana tüm soyuna aktarabileceğin yeni bir büyü dalı kazandıracak ve mirasını sonsuza dek değiştirecektir.

Yarın saat 08:00'de Bağlanma Salonu'na gelerek silahınızı seçin ve kurtunuzla bağ kurun.

Gelmezsen, diskalifiye olursun ve Sponsorunun işaretini kaybedersin.

Amacınızla durun. Gururla kanayın. Güçle yükselin.

Yetkiyle,

Yargıç Corvessa Solvaris Yargı

Konseyi Yüksek Kurulu Aerlyn

Nefes nefese ayakta duruyordum. Tamamen şok ve inkâr içindeydim. Ben, Brynn Brighton, Dregs'ten gelen düşük sınıftan birisi, şu anda bir büyücü işareti takıyordum ve Gizemli Denemeler'e kabul edilmiştim.

Kutsal Hades!

İkinci Bölüm

Evime girdiğim anda, ortanca kız kardeşlerimden biri burun deliklerini genişleterek bana doğru koştu. "Tatlı ekmek kokusu alıyorum."

Ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim, işaretimi gizlemek için gömleğimi sıkıca kapattım ve az önce yaşadıklarımı saklamaya çalışarak ekmeği, hamur işlerini ve kurabiyeleri küçük yemek masasına döktüm. Sonra olanlar hem üzücü hem de komikti. On bir kardeşim, vahşi kediler sürüsü gibi masaya atladılar ve en iyi ekmek parçalarını kendileri için aldılar.

Tyrus bana şaşkın şaşkın baktı. "Paylaştırmak zorunda mıyız?"

Kafamı salladım. "Karnınızı doyurun."

Çünkü onlara sadece bir ısırık almalarını söylemeye dayanamazdım. Evde sevinç çığlıkları ve alkışlar yankılandı ve kardeşlerim yemeğe saldırmaya başladılar.

Sonra, odanın diğer ucunda gözleri yaşlı anneme baktım. Mutlu muydu, üzgün müydü? Artık bilmiyordum. Babam öldüğünden beri, annem zar zor ayakta duruyor gibiydi. Babam onun ruh ikizi, diğer yarısıydı. Dregs'te zor zamanlar çok olsa da, bu ev her zaman kahkaha ve sevgiyle doluydu. Babam, annemi güldürmek için küçük çocuklara şakalar yapar ya da kendisiyle dalga geçerdi. O öldükten sonra annem pek gülmüyordu. Özellikle de babam öldüğünde haftalık sekiz gümüş maaşını da beraberinde götürdüğü için. Ben elimden geleni yapıyordum ama bunun yeterli olmadığını biliyordum. Annem her hafta daha da zayıflıyordu.

"Onu özleyor musun?" diye sordum. Sadece başını salladı.

Sarılı bir etli börek çıkardım, ezilmemesi için dikkat ettiğim en güzel olanı, ve anneme uzattım.

O ise sanki bir yılanmış gibi ona baktı. "Bunları çaldın mı?" "Hayır. Yaratıcı adına yemin ederim." Elimi kalbimin üzerine koydum.

Kaşlarını çattı, böreği aldı ve küçük bir köşesini ısırdıktan sonra geri verdi.

"Hayır, bu senin. Ben bir tane yedim, herkese yetecek kadar var."

Buna şaşırmış gibiydi. Bu, buradaki durumun ne kadar kötüye gittiğini fark etmemi sağladı.

Arkamdaki çocukları gözetledi, hepsi karnını doyurmuş, her şeyin ne kadar lezzetli olduğunu konuşuyor ve benim bir catering arabasını soyup soymadığımı merak ediyorlardı.

"Anne, yeterince var. Ye," diye ona her zamankinden daha sert bir şekilde emrettim. Saat geç olmuştu, neredeyse akşam 10'du ve küçüklerin yatma saati çoktan geçmişti, ama bu tür bir lüksü bir daha ne zaman yaşayacağımızı kim bilebilirdi ki?

Annem bir lokma daha aldı, sonra bir lokma daha, ve ben onun gözlerini kapatıp lezzeti tadını çıkarmasını izledim. Nereden aldığını sormadı; sanırım biliyordu. Daha önce Elite şehrinde Fiona'nın çöp karıştırdığından bahsettiğimi duymuştu.

Gömleğimin hemen altındaki göğsümdeki izi parmağımla okşadım ve dudağımı ısırdım. Ona az önce olanları ve bu konuda ne yapacağımı nasıl açıklayacağımı bile bilmiyordum.

"Anne... Bu gece olan bir şey hakkında seninle konuşmam gerek," diye sonunda kendimi topladım.

Pastasını bitirmişti ve ince dudakları çatılmıştı.

Annem bunun özel bir konu olduğunu sezmiş gibi görünüyordu, bu yüzden üç adet ranza yatağın çoğu alanı kapladığı ortak yatak odalarımızdan birine girdi. Kapıyı kapattıktan sonra, kalbim göğsümde çarparak onun önünde durdum.

"Ne oldu?" diye sordu.

Nasıl başlayacaktım? Ona izi mi gösterecektim? Mektubu mu? Yoksa sadece olanları anlatmaya mı başlayacaktım? Çok uzun süre sessiz kaldım ve annem paniklemeye başladı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne oldu? Elit şehre giderken yakalandın mı? Madenlere mi gidiyorsun? Söyle bana Brynn. Bu

"

"Gizemli Denemeler'e kabul edildim!" diye patladım.

Annem bir an sessiz kaldı, sonra güldü ve tüm oda aydınlandı. Onun içten gülüşü havadar, melodik ve kaygısızdı. Babam hayattayken böyle gülmemiştir. Farklı koşullar altında bu beni mutlu ederdi.

"Oh, Brynn, babanın mizah anlayışını özlemişim. Bunun için teşekkür ederim." Gözünün köşesinden sızan bir gözyaşını silerken, hala gülümsüyordu.

Bana inanmayacaktı. Bu çok tuhaftı. Ona kanıtlamam gerekiyordu.

Gömleğimi açarak işaretimi gösterdim. O, geriye doğru sendeleyerek tısladı.

"Gözcüler görmeden onu sil! Elit taklidi yapmak ölümle cezalandırılır!"

"Anne, bu gerçek. Draven Hanesi'nin varisi beni kabul etti ve sanki binlerce yıldırım vücudumu sarstı."

"Draven Hanesi'nin varisiyle konuştun!" diye bağırdı ve odanın dışındaki kardeşlerim sessizleşti.

"Şşş," diye onu azarladım. Evimizin duvarları inceydi. Babam onu on yıl önce hurda metal ve tahtadan inşa etmişti. Komşularımızın bu konuşmayı duymasını istemedim.

Annem ellerini ovuşturdu, göğsümdeki izi tekrar inceledi ve başını salladı. "Draven hanedanının varisi neden seni Arcane Trials'a sponsor olsun ki? Şaka mı? Bahis mi?"

Bunu düşünmemiştim. Ölüm döşeğinde olduğunu düşünürsek, sanmıyorum. Ona babamın ölümünden bahsetmek istemedim. Kesinlikle bayılırdı.

"Bana iz bıraktığında bir şey söyledi anne, affedilemez bir şey. Vatan hainliği."

Annem eğilirken dudakları titredi. "Ne?"

Ellerimi ondan çektim. "O, 'Herkes için sihir.

Eşitlik" diye fısıldadım.

Annemin keskin nefes alışı beni ürpertti.

Parmakları ağızımı kapatmak için yukarı kalktı. "Eşitlikten bahsetmek ölümle cezalandırılır," diye tısladı. Evimizin

komşu evlerle aramızda sadece iki fitlik bir boşluk vardı. Dregs'te mahremiyet pek yoktu.

Başımı salladım. "Biliyorum."

Bir an sessiz kaldık... Ben ona mektubu verirken o göğsüme bakıyordu. Bir iç çekerek mektubu okudu.

"Bu gerçek gibi görünüyor. Tanrım, yardım et, hepsi gerçek gibi görünüyor." Yine benim işaretime baktı.

"Gerçek, anne," dedim.

O başını salladı. "Deneme törenleri karaborsada binlerce gümüşe satılıyor. Neden sihir gücü olmayan birine harcayayım ki?"

"Boşa harcama!" diye bağırdım.

Annem alaycı bir şekilde güldü. "Sen gitmeyeceksin." Sessiz kaldım.

"Sen gitmeyeceksin," dedi annem yine kararlı bir şekilde ve iki yıldır ilk kez, onda yeniden cesaretini gördüm.

Kaşlarımı çattım. "Gideceğim. İşaretim var. Mektup da var."

O ana kadar gitmek istediğime tam olarak karar vermemiştim. Annem gidemeyeceğimi söyleyene kadar.

Ağzını ince bir çizgiye çevirerek göğsüme bir kez daha baktı. "Daha on sekiz yaşındasın! Sihir gücün yok ve hayatında hiç elit bir okula gitmedin. Silahın yok, dövüş eğitimi de almadın..."

Yumruklarımı sıktım, dudaklarım titriyordu ve gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Sen benim yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsun!" diye bağırdım.

O geri çekildi ve şakaklarını ovuşturdu. "Hayır, demek istediğim, sen o hayat için yetiştirilmedin. Kızımı Elitlerin eğlencesi için ölüme göndermeyeceğim."

"O hayat için yetiştirilmedim mi? Peki bu kimin suçu!" diye bağırdım, gözyaşlarım artık serbestçe akıyordu.

"Benim değil!" diye bağırdı. Bu noktada komşuların bizi duyduğundan emindim, ama umursamıyordum.

"Aynen öyle anne. *Başka* seçeneğimiz yok. Bu hayata doğduk, bir etiket takıldık ve neredeyse hiçbir şey almadan çalışmaya zorlandık. Karnımız aç yatıyoruz ve karnımızın doyacağını hayal bile edemiyoruz çünkü bunun asla olmayacağını biliyoruz. Ama artık bir seçeneğim var. Ben gidiyorum!"

Kafasını salladı. "Brynn, onları anlamıyorsun. Bu kötü bir şaka. Seni alay edecekler ve sonra öldürecekler."

"İşaret ve mektup bende. Ben bir inisiyeyim. Bir sponsorum var." Şu anda ölü olmasına rağmen. "Ve beni koruyacak bir kurt adamla bağ kuracağım." Elitlerin denemeden önce kurt adamlarla bağ kurmalarının tek nedeni, farklı engelleri aşarken korunmak içindi. Bu noktada kendimi ondan daha çok ikna ediyordum. O içini çekti ve odanın köşesine yürüyerek kırık bir ayna parçası aldı. Kirli gömleğinin eteğiyle aynayı parlatmaya başladı.

"Bak," dedi bana.

Ayna parçasını aldım ve baktım. Yeşil gözlerimden yaşlar süzüldü. Saç çizgimde, burnumun çevresindeki kıvrımda ve kulaklarımda siyah kül birikmişti. Çenemde çocukluğumdan kalma küçük bir yara izi vardı. Normalde gümüş rengi olan saçlarım, isle kaplı gri siyah bir renge bürünmüştü. Kim olduğum belliydi: Dreg sıçanı, büysüz, dokunulmaz.

"Sadece seni korumaya çalışıyorum," diye ağladı annem.

Başımı salladım ve ona ayna parçasını geri verdim. "Anlıyorum anne, ama bana hakaret etmelerinden endişelenmiyorum. Burada bize sunulan şeyi düşün. Eğer denemeyi kazanırsam, *tüm* soyumuz bir gecede sihir kazanacak ve Elit olacak," diye fısıldadım.

Annem nefesini tuttu ve aynayı düşürdü. Aynanın parçaları yere saçıldı.

O ana kadar onun bunu fark edeceğini düşünmemiştim. Onu, iki teyzemi, amcamı ve tüm çocuklarını yetiştirme fırsatı. Toplamda kırk kişiydik. Tüm soyum sihirli güçlere sahip olacaktı. İşler böyle yürüyordu.

"Tatlım, *sihir kullanmadan* denemeleri kazanmak... Seni seviyorum, bence çok akıllı ve güzelsin... ama bunun gerçekten mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hayır, yapmadım. İlk bir saat içinde öleceğime emindim. Muhtemelen daha da önce, kurt adamla bağ kurduğumda. Bunun acı verici ve güçlü bir süreç olduğunu ve tek başına beni öldürebileceğini söylediler, ama bu fırsatı kaçırmayacaktım. Çünkü güçlü bir kurt adamla bağ kurup hayatta kalırsam,

büyüye ihtiyacım olmayabileceğini düşündüm. Denemeleri kazanıp büyü gücünü elde edene kadar o beni koruyacaktı. Sonra bir Elit olacaktım. Farklı bir şekilde dokunulmaz olacaktım.

"Denemeliyim. Babam bana bunu yapmamı söylerdi," dedim. "O senin incinmeni asla istemezdi," diye karşı çıktı.

Ben de başımı salladım. "Ama o bana kalbimin sesini dinlememi söylerdi ve kalbim bunu yapmamı söylüyor," diye karşılık verdim.

Onun pes ettiğini gördüm. Gözlerini aşağıya indirdi ve sadece bir kez başını salladı.

"Kararını verdiysen, Yaradan yolunu kutsasın." O gece bir dakika bile uyuyamadım.

Üçüncü Bölüm

Küçükler uyanmadan önce evden çıktım. Annem ve ben, sadece Tyrus'a gerçekte ne yaptığımı anlatmaya karar verdik. O, masaya yemek koyabilmek için benim iki işimi de üstlenmek zorunda kalacaktı, ama diğer kardeşlerime önümüzdeki ay özel bir iş için uzakta olacağımı ve onları ziyaret etmeye çalışacağımı söyleyeceğimize söz verdik. Annemle vedalaşmamı kısa tuttum çünkü cesaretim kırılmaya başlamıştı.

Delirdim mi?

On sekiz yaşında, büyüsü olmayan biri, Gizemli Sınavlara girmek üzere miydi? Ölmek mi istiyordum? Belki... ama annemin, kardeşlerimin, teyzelerimin, amcalarımın ve kuzenlerimin bir gecede büyü kazanıp Elitler olacağı düşüncesi beni ayakta tuttu. Korkumu yutmamı sağladı.

Ön kapıdaki muhafızlarla uğraşmak istemediğim için çitin deliğinden geri süzüldüm ve mektubun arkasındaki haritayı takip ederek Bağlanma Salonu'na gittim. At sırtında erkekler ve güzel giysili Elitlerin bulunduğu birçok araba geçtim, ama hizmetkarlar da vardı. Birkaç kişi bana kötü bakışlar attı, ama kimse durup burada ne yaptığımı sormadı, ben de yoluma devam ettim. Salona vardığımda, yüksek altın kuleleri ve beyaz taş işçiliğini hayranlıkla seyrettim. İçinde bir koloseum bulunan devasa bir binaydı. Elitlerin tüm spor etkinliklerini ve Arcane Trials sırasında beş yılda bir düzenlenen ünlü kurt bağlama törenini düzenledikleri yerd. Kısa süren deneme süresince, bir kurt adam sihirle bir Elit'e bağlanacak ve deneme süresince onu hayatta tutacağına yemin edecekti. Böyle bir hizmetin karşılığı neydi? Kendi toprakları Fenmyr'e geri götürebilecekleri eski, güçlü bir silah.

Okul gezileri veya festival günlerinde Aerlyn'e birçok kez gitmiştim, ama hiç kurt adam görmemiştim. Normal erkek veya kadınlara benzediğini, sadece daha büyük olduklarını ve altın rengi gözleri olduğunu duymuştum. Onları kızdırırsanız, göz açıp kapayıncaya kadar kurda dönüşüp boğazınızı parçalayabilirlerdi.

Salonun ön kapısına doğru ilerlerken, sağ tarafta bir grup Gözcü gördüm. Uzun siyah paltolar giymişlerdi ve savaş büyüleriyle tanınan Caelthorn Hanesi'nin altın rengi işaretini taşıyorlardı.

Onlardan biri, yanından geçerken başını kaldırıp bana ters ters baktı.

"Dreg sıçanı, burada ne işin var?"

Yutkundum ve kendime güvenmeye karar verdim. "Davet edildim." Yırtık pırtık gömleğimi sıyırdım ve göğsümdeki izi gösterdim. Sonra notu kaldırdım.

O anda hepsi çok hızlı hareket ettiler. Bir an önce orada duruyordum, bir an sonra görünmez bir güç beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve altın bir bant kollarımı arkamda bağladı, sonra da boğazımı sıktı.

Nefes almaya çalışırken, onlar bana doğru yaklaşip sonunda üzerime çöktüler.

"O izi nereden aldın?" uzun siyah saçlı en uzun adam sordu. Caelthorn Hanesi'nin işareti olan yanan kılıç, onu bir büyücü olarak tanımlayan üçgenin içinde duruyordu. Böyle bir tanımlamaya ihtiyacı yoktu, çünkü şu anda beni boğan altın bantlar onun sihirli olduğunu kanıtlamaya yetiyordu.

Konuşmaya çalıştım ama başaramadım.

"Onu bırakın!" diye bir erkek sesi duyuldu ve bakışlarım az önce açılan kapılara kayd. Dün gece tanıştığım Draven varisinin tıpatıp aynısı olan, parlak sarı saçlı, yirmi yaşlarında genç bir adam bize doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Efendim, kardeşinizin cinayetiyle ilgili bir şüpheliyi yakaladık," dedi Gözcülerden biri.

Kardeşi bana sponsor olan adam mıydı? Bu, neden bu kadar çok benzediklerini açıklıyordu.

"Onu bırakın," diye tekrar homurdandı, ama bu sefer sesinde tehlikeli bir ton vardı. Beni yerinde tutan büyülü bağlar bir anda çözüldü ve ben yere yığıldım, nefes nefese kalarak soluk soluğa kaldım.

"Efendim, kız kardeşinizin sponsorluk işaretini taşıyor. Kardeşiniz ölmeden önce onunla birlikte olmalı."

Başımı eğik tutarak hiçbir şey söylemedim, denemeye katılma şansı bile bulamadan öldürülmek istemiyordum.

"En güçlü Elitlerden birini kandırıp davetini aldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu kardeşi.

"Hayır, tabii ki hayır, ama... onu zorlamış olabilir mi?"

Adam güldü. "Dregs'ten gelen, sihir gücü olmayan biri Regalis Draven'i ona işaretini vermeye zorladı mı?"

"Şey, hayır, ama..."

"Kalk," dedi benzerim sakın bir şekilde.

Korkarak ona hızlıca baktım, ama dediğini yaptım. Başımı eğik tutarak, etrafımdaki kimseye dokunmamaya dikkat ettim. Bu izi taşıyor olabilirdim, ama onlar için ben hala bir Dreg sıçanıydim.

"Dün gece sekiz ile dokuz arasında kardeşimi gördün mü?" diye sordu genç benzerim.

Yalan söylemenin akıllıca olmayacağını biliyordum. "Evet," dedim.

"Konuşurken bana bak, lütfen," diye emretti ve ben de çenemi kaldırarak onunla göz göze geldim.

Gözleri artık mavi değildi. Mordu.

Büyü mü? O zaman onun bana bir şekilde büyü yaptığını anladım.

bir

şekil "Evet," diye cevap verdim.

de "Gördün mü!" diye bağırdılar.

büyü

yaptı

ğını

anlad

ım.

"Peki, onu bu işin içine sen mi soktun?" diye sordu genç adam.

"Peki onu zorladın mı, baskı yaptın mı ya da herhangi bir şekilde kandırdın mı ki sana o işareti versin?" diye sordu genç adam.

"Hayır." Onun bakışlarını karşıladım, artık onun gerçeklik büyüsüne sahip olduğunu anladım. Bu, sahip olunması gereken güçlü ve çok nadir bir büyüydü.

Mor gözlerini bana sabit bir şekilde dikti. "Onun ölümüyle
"Hayır," dedim, onun bakışlarını karşılayarak.

"Hayır," dedim, onun bakışlarını karşılayarak.

Genç adam içini çekip başını salladı, sonra diğerlerine baktı. "O doğruyu söylüyor."

"Cassian, bu çok saçma!" dedi baş gözcü. "Ona Regalis'in ne dediğini sor, ona neden bu işareti koyduğunu sor. Sarhoş muydu? Biri ona para mı verdi? Bu bir komplo mu?"

Bir an için, sarışın adam Cassian'ın yüzünde bir korku belirdi, ama hemen sonra kayboldu.

Cassian bana baktı. "Sana o işareti koyan adam seninle konuştu mu? Neden bizim dünyamızdaki en prestijli büyülü onuru pis bir Dreg sıçanına verdiğini söyledi mi?"

Sözleri kötüydü, ama sesi öyle değildi. Sanki kötü davranmaya çalışıyor ama başaramıyor gibiydi.

O anda her şeyi riske attım ve yüzündeki ifadeleri okumaya çalıştım. Yüzündeki ifadeler bana şu anda gerçeği söylemememi söylüyordu. Yalan söylememi söylüyordu.

"Hayır. Tek kelime bile etmedi." Yalan söyledim.

Cassian'ın burun delikleri hafifçe genişledi. "Doğru," dedi adamlara. "Kardeşim bunu yaparken ne düşündüğünü asla bilemeyeceğiz, ama gerçek şu ki, onun yargılanma hakkı var."

Gözetmenler tartışmaya başladılar ve o anda onu gördüm. Gözümün ucuyla kırmızı bir çizgi gördüm: Corvessa Solvaris, Aerlyn'in baş yargıcı. Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim, sadece Bayrak Günü'nde balkondan el sallarken görmüştüm. Gerçekte çok daha güzeldi. Kırk yaşından büyük değildi, uzun çikolata kahverengi saçları, kırmızı rujlu dudakları ve dar kırmızı bir elbisesi vardı. Omuzlarına altın rengi bir pelerin örtülmüştü ve yürürken arkasında sürükleniyordu.

Gözüm, göğsündeki belirgin Solvaris mirasçısı işaretine kayd: üçgen sihirbaz işaretinin içindeki güneş ışınları.

Bana zoraki bir gülümseme attı, ama gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Burada neler oluyor..." Bakışları göğsümdeki işarete düştü ve sıcaklık otuz derece düştü.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ona buz kraliçesi derlerdi; hava durumunu kontrol edebiliyordu. Zihniyle bir adamı ateşe verebileceğini veya düşmanlarını oldukları yerde dondurabileceğini duymuştum. Bunun bir yalan olduğunu düşünmüştüm. Ta ki şimdiye kadar.

"Neden *onu* giyiyor?" diye homurdandı, bakışları göğsüme düştüğünde.

Genç adam Cassian elini bana doğru uzattı ve aniden kulaklarım tıkanmış gibi hissettim. Gözetmenler, yargıç ve Cassian hararetli bir tartışmaya girdiler, ben ise sadece dudaklarını okumaya çalışabiliyordum. Tüm sesler kulaklarıma ulaşması engellenmişti.

Kanalizasyon faresi, büyü, duruşma, Hades'te imkansız. Yargıç benim duruşmaya katılmamı istemiyor gibiydi, ama Cassian diyordu ki... işaretle, isyan çıkar, ilk haftada ölecek...

Gözetmenler hala beni Draven varisi Regalis'in cinayetine karıştırıyor gibi görünüyordu.

O oradaydı. Sponsor işareti. Cinayet.

Kulaklarım patladı ve aniden duyabilmeye başladım.

"—ve onu sorguladın mı?" yargıç Cassian'a sordu, gözlerinde ölümcül bir parıltı vardı.

"Tabii ki sorguladım. Kardeşimin cinayetiyle hiçbir ilgisi yoktu. O masum, yoksa onu olduğu yerde öldürürdüm," dedi ve omurgamdan bir ürperti geçti.

"O masum değil, Cassian. Dün gece açıkça şehre izinsiz girmiş. Böyle bir suçtan dolayı onu madenlere atabilirim." Yargıç bana doğru yaklaştı ve ben bunu duymam gerekip gerekmediğini merak ettim. Muhtemelen gerekmiyordu.

Cassian elini uzattı ve kadının kolunu hafifçe tuttu. "Saygısızlık etmek istemem ama onu madenlere atamazsınız."

Yargıç havlayan bir sesle güldü. "O, göğsünde bir işaret olan bir sıçan. Yapabilirim ve yapacağım da. Bu şeyi kaldırın..."

"Sponsor işareti olan bir Dreg sıçanını alıp madenlere atarsanız, daha önce hiç görmediğiniz bir isyan çıkar. Ona adil bir şans verilmediğini, onlara hiçbir şey vermediğimizi söyleyecekler..."

Bize hiçbir şey vermediler.

Kaşlarını kaldırdı. "Onun bir kurt adamla bağ kurmasına, en kutsal silahlarımızdan birini seçmesine ve denemeye girmesine izin vermemi mi öneriyorsun?"

"Gerçekten kazanacağından mı korkuyorsun?" diye sordu ve güldü. "Kazanmayacak. Bir şehit olacak, halkı sokaklarda onun adını haykırarak ve bu olay, yargıcın adil davranıp kendi halkından birinin denemeye izin verdiği tarihsel bir olay olarak tarihe geçecek."

Ona yarı kapalı gözlerle, flörtöz bir gülümseme attı. "Egomla oynamaya mı çalışıyorsun?"

"Gururumu okşamaya mı ihtiyacın var?" diye karşılık verdi ve midem bulandı. O, onun annesi olacak yaşıydı.

"Hanımefendi, o haklı," dedi baş Gözcü. "Halkı sponsor işaretini bilirse ve onun girmesine izin vermezsek, bir savaş çıkabilir."

Yargıç bana baktı. "Beni duyabiliyor mu?" diye sordu.

Cassian parmaklarını şıklattı. "Artık duyabilir." Bana anlamadığım bir bakış attı ve neredeyse tüm bu süre boyunca onu duyabildiğimi biliyor mu diye merak ettim.

Kadın göğsüme baktı. "Bu izi kaç kişi biliyor?"

Yaratıcıya şükürler olsun, konuşmanın son yarısını duymuştum.

"Herkes," diye yalan söyledim. "Gitmeden önce bunu herkese duyurdum."

Bütün Dregs benim için tezahürat yapıyor." Cassian'ın burun delikleri hafifçe genişledi.

Yargıç Cassian'a baktı ve o da başını salladı. "Doğru." diye homurdandı.

Ve şimdi Cassian'ın benim tarafımda olduğundan yüzde yüz emindim. İnanması zordu. Ama kesinlikle benim için yalan söylüyordu.

"Tamam. Küçük lağım fareleri, Arcane Trials'da sihirbaz olmayanların da yarışmasını istiyorlarsa, bırakalım da eğlensinler." Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı.

Yutkundum. "Yani denemeye katılabilir miyim?"

Elini uzattı ve omzumu kavradı, buz gibi bir soğukluk kolumdan aşağı inip parmaklarıma kadar ulaştı ve acı verici bir hale geldi. "Girebilirsin, ve bir kurt adam tarafından parçalara ayrıldığında, kafanın kasaba meydanında asılmasını sağlayacağım."

O benim kolumu o kadar sıkı tuttu ki, kolum kopacak sandım, sonra beni binaya götürdü.

Yaratıcı benimle olsun.

Dördüncü

Bölüm

Bağlama Salonu'na girdiğimizde, ne göreceğimi bilmiyordum, ama arenanın ortasında yüzün üzerinde kurt ve onları çevreleyen iki düzine hilal şeklinde parlayan silah görmeyi beklemiyordum.

Bağlama Salonu'na girdiğimde duyduğum sert sesler karışımı duyularımı sarsmıştı. Hayvanca hırlamalar vardı, ancak seyircilerin arenanın ortasına yayılmış farklı kurtadamları işaret ederek fısıldamalarına kıyasla sessiz kalıyorlardı. Stadyumun solunda ve sağında tavana kadar uzanan koltuklar vardı ve bu koltuklar Elitlerle doluydu. Bakışlarım sağa kaydı, orada yarım düzine Arcane Trials adayı podyumun önünde duruyordu. Hepsinin aynı siyah tulumu giydiklerini ve sponsorlarının işaretini gururla sergilemek için kesik yaptırdıklarını gördüğümünden, onların aday olduklarını anlayabiliyordum. Sadece hanenin varisi sponsor olabilirdi ve bu da burada Draven Hanesi'nin sponsor olduğu tek kişinin ben olduğum anlamına geliyordu. Bir Elit, yedi kraliyet hanesinden biri değilse, bir varisten bu işareti satın almaya çalışmalı ya da kraliyet soyundan gelmeyen kanında miras kalan sihirle yetinmeliydi.

Sahneye yaklaştıkça herkesin gözleri bana çevrildi ve benim bir yabancı olduğum acı bir şekilde ortaya çıktı. Yırtık pırtık ve kirli giysilerimden tırnaklarımın altındaki yağa kadar, böylesine temiz bir ortamda bulunana kadar kendimi hiç bu kadar kirli hissetmemiştim. Sabah banyo yapmışım ama fabrikada eski somun ve civataları ayırırken tırnaklarıma yapışan yağ lekeleri hiç çıkmamıştı.

Yavaş yavaş, insanlar bana bakarken kalabalık sessizliğe büründü. Yargıç podyuma çıktı, kocaman gülümsüyordu ve Cassian

benim yanıma geldi.

Ona baktım. "Teşekkürler..."

"Benimle konuşma." Sözümü kesti ve şoktan başım geriye doğru yuvarlandı.

Vay canına, ne pislik.

Sadece bana yardım ettiği için teşekkür edecektim. Kollarımı kavuşturup ona öfkeyle baktım, yargıç amplifikatörü dudaklarına götürüp konuşmaya başladı.

"Regalis Draven ölmeden önce bize küçük bir hediye bırakmış gibi görünüyor." Bana bir gülümseme attı. "Sizi eğlendirmek amacıyla, büyü gücü olmayan birinin Arcane Trials'da yarışmasına izin veriyorum."

Kalabalık sessizliğe büründü, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda hissedebiliyordum. Duyulabilen tek şey, arenadaki kurtların ileri geri dolaşması, hırlaması, birbirlerine çarpması ve yer açmak için birbirlerini ısırmasıydı.

Seyirciler güldü. Sanki bir işaret almış gibi, yanımdaki Cassian da dahil olmak üzere herkes kıkırdadı.

Nedense, hakaretler ya da sessizlik bile bundan daha iyiydi. Kahkahalar beni o kadar küçük hissettirdi ki, yok olmak istedim.

Bunu yapabileceğimi düşünerek tamamen aptal mıydım? Önümdeki deneme yarışmacılarını izlerken, *evet diye* karar verdim. Hepsi çok güçlü ve kuvvetli görünüyordu. Ve her biri ölümcül bir sihir taşıyordu. İzin verilir verilmez bana karşı kullanacakları bir sihir.

Sonra kahkahalar tezahürata dönüştü. Sanki Dregs'ten gelen, sihir kullanamayan bir sıçanın Elite ile yarışmasını izleme fırsatına heyecanlanmışlar gibi gürültüyle alkışladılar.

Eve koşup göğsümdeki bu işareti kesmek istedim, ama sonra odanın ortasındaki beyaz bir kurtla göz göze geldim. O, sürünün içindeki tek saf beyaz kurttu, tüyleri o kadar gümüşü ki bana ay ışığını ya da saçımı hatırlattı. Alnında siyah bir elmas lekesi vardı, sahip olduğu tek renk izi buydu. Sarı gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu.

O bakışta nefesim kesildi ve içime bir şey çöktü.

Cesaret, meydan okuma, gurur.

Bu kurt, sanki bana inanıyormuş gibi, sanki bu arenadaki tek değerli kişi benmişim gibi bana bakıyordu. Bu, biraz daha dik durmamı ve çenemi yukarı kaldırmamı sağladı.

Yargıç daha sonra duruşmanın kurallarını açıkladı ve ben dikkatle dinledim.

Üç hafta boyunca üç duruşma yapılacaktı.

Her duruşma dışında öldürmek hoş karşılanmazdı ama kurallara aykırı da değildi.

Bugün hepimiz silahların etrafında dolaşip bir tane seçme şansına sahip olacaktık — daha doğrusu, Corvessa'nın dediği gibi, silahlar bizi seçecekti. Sonra silahların bulunduğu kordonlu alanın ortasında durup, umarım bir kurt adamla bağ kuracaktık — *tabii* bizim seçtiğimiz silahı beğenirlerse, çünkü bu silah duruşma sonunda onların ödülü olacaktı.

Bağlanma sürecinden sağ çıkarsak, burada, Aerlyn Akademisi'nde, bir yurt binası da bulunan, güvenli bir eğitim merkezinde eğitim görecektik. Aerlyn Akademisi'ni biliyordum. Burası aynı zamanda altı yaşından itibaren büyü kullanıcılarına büyü kullanmayı öğrettikleri yerdı.

İlk denemenin yapıldığı sabah, şehir dışındaki Çelik Dağları'nın eteklerinde düzenlenen Arcane Denemeleri'nin yapıldığı yere gönderilecektik. Her hafta, hayatta kalanlar Aerlyn Akademisi'nde eğitime devam etmek üzere şehre geri getirilecekti.

Yargıç kuralları gözden geçirdikten sonra, her birimiz silahımızı seçip bir kurt adam koruyucuyla bağ kurmak için çağrılmadan önce, sponsorlarımızla özel bir an geçirmemiz için bizi serbest bıraktı.

Her bir yarışmacı, sponsoruyla eşleşerek küçük soyunma odalarının bulunduğu yan alana doğru yürüdü. Cassian gömleğimin kolunu çekti ve ben de onunla birlikte yürümeye başladım. Kardeşi öldüğü için artık benim sponsorumun o olması gerektiğini ancak o anda anladım.

Bana çelişkili sinyaller gönderiyordu. Bir saniye önce benim için yargıca yalan söylüyordu, bir saniye sonra ise bana konuşmamamı söylüyor ve bana lağım faresi diyordu.

Sessizce onu takip ettim, yanından geçtiğimiz Elitlere dokunmamaya çalışarak.

"Dregs yine sızıntı yapıyor galiba," diye alaycı bir şekilde bir kadın dedi yanından geçerken. Arkadaşları güldü ve sonra bir erkek bana aptalca bir hakaret daha attı:

"Fareleri gün ışığına çıkardıklarını bilmiyordum."

Cassian'ın ellerinin yumruk haline geldiğini fark ettim. Ama hiçbir şey söylemedi.

Hakaretler beni rahatsız etmedi. Hayatım boyunca bunları duymuştum; itici ve sıkıcıydılar. Başımı eğik tutarak Cassian ile birlikte küçük özel odaya girdim. Oda yaklaşık üç metreye üç metre büyüklüğündeydi, arka duvarda tek bir dolap, köşede bir duş ve tuvalet ve muhtemelen yaralanmam durumunda iyileşmem için bazı bandajlar ve iksirler bulunan bir tıbbi masa vardı. Kapı kapandığı anda Cassian elini kapıya uzattı ve kapının üzerine altın rengi bir tür büyü attı. Büyü kapı çerçevesine sıçradı ve mürekkep gibi akarak kapının tamamını kapladı.

Hayretle nefesimi tuttum. Her gün böyle sihirli şeyler görmeye alışık değildim.

"Şimdi özgürce konuşabiliriz, ama bu duvarların dışında bana dostça davranma," dedi. "Ben Cassian Draven. Senin adın ne?"

"Tamam..." diye tereddüt ettim. "Ben Brynn Brighton."

O başını salladı ve odada volta atmaya başladı, endişeli bir şekilde bana bakarak. "Düşündüm ki... Ben... Kardeşime ne oldu? Sana ne söyledi?"

Bu izi bana bırakan adamı korumak istediğimden tereddüt ettim.

Kafasını salladı. "Anlamıyorsun, çok az vaktimiz var ve ikimizin de hayatı tehlikede. Kardeşim sevgilisi Fiona Saltwater'a sponsor olmayı planlıyordu, ama..."

"Fiona! Ama o Dregs'ten," diye haykırdım. Ve o benim arkadaşımdı. Bir nevi. Dregs'in güney ucunda yaşıyordu; birlikte çalışmıyorduk, ama onu severdim ve ne zaman görüşsek, sohbet ederek vakit geçirirdik. Fazladan yiyecek, havlu ya da birinin ihtiyacı olabilecek her şeyi cömertçe paylaşırdı.

Cassian başını salladı. "Onu yine de seviyordu. Onu ve ailesini şehre getirip onlara sihir vermek istiyordu. Tek yol buydu."

Gerçekten bunu mu söyledi? *Fiona*. Ailesinin bu kadar sağlıklı görünmesine şaşmamalı. Regalis muhtemelen onlara tıbbi bakım, yiyecek ve...

"Neden yapmadı?" diye sordum.

"Biri öğrenmiş olmalı. Onu zehirlediler. Onu destekleyemeden öldü. Ölümünden sonra mirasçı unvanı bana geçti, ama destekçi unvanı kaybolmuştu. O zaman onun başka birine verdiğini anladım, ama kime verdiğini bilmiyordum. Kardeşimin ölmeden önce sana ne söylediğini söyle bana. Lütfen..." Sesi titrediğinde kalbim parçalandı.

Yutkundum ve başımı salladım. "Çok sakindi. Öleceğini biliyor gibiydi ve korkmuyordu."

Cassian rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Reg'e benziyor."

"Belki zehirlenmiş olabilir mi? Yüzünde siyah damarlar çıkmıştı."

"Evet, cesedi gördüm. Yaratıcının ölümü. Şifacı büyüsü olan hiçbir Elit'in düzeltemeyeceği bir zehir."

Başımı salladım. "Bana aç olup olmadığımı sordu. Bir partinin dışında çöpte yiyecek arıyordum. Ona sürekli aç olduğumu söyledim, sonra bana işareti koydu."

"Hepsi bu mu?"

Bana söylediği şey vatana ihanetti. Şimdi bunu yüksek sesle söylemek bile yasa dışı olurdu.

Aramızda sessizlik hakim oldu.

Cassian bana doğru iki adım attı, böylece vücutlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. Kokusu beni sardı ve ben onu içime çektim: adaçayı ve sedir ağacı, tıpkı kardeşi gibi. Onun derin mavi gözlerine bakarken göğsümde bir sıcaklık yayıldı.

"Kardeşim ve ben ailemizin diğer üyeleri gibi değiliz," dedi Cassian. "Sınıf sistemine inanmıyoruz. Büyünün herkes için olması gerektiğini düşünüyoruz. Kardeşimin ölümünün bir anlamı olmasını istiyorum ve bence Fiona ve ailesini Dregs'ten kurtaramadığı için, *seninle* aynı mesajı vermek istedi."

Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Söyledikleri... duyulmamış bir şeydi.

Başımı salladım. "O, '*Sihir herkes için. Eşitlik*' dedi," dedim ona küçük bir sesle.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve gülümsediğinde o kadar yakışıklıydı ki dizlerim neredeyse titremeye başladı. "Güzel." Cassian başını salladı. "O zaman kazanmana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Regalis ve Fiona için. Dregs ve sihirden yoksunlar için. Sen, Brynn, kardeşimin son arzusuydun ve senin kazanmanı istiyorum."

O anda ona neredeyse aşık oldum. Bu Elit varis neyden bahsediyordu? Sınıf sistemine inanmamak mı? Kazanmamı istemek mi? Bu çılgınca bir şeydi ve ben buna bayıldım. Yanımda, kazanabileceğime inanan biri vardı.

"Kazanmak için ne yapmalıyım?" diye sordum, ilk kez heyecanlanarak. Güçlü bir Elit varisi beni destekliyordu.

O başını salladı. "Fazla vaktimiz yok. Ben konuşurken bunu giy. Fiona için yapılmış ama sana da az çok uyar."

Fiona benden biraz daha kıvrımlı ve biraz daha uzundu, ama bana da olurdu. O bana sırtını dönüp kapıya doğru dururken, ben de yırtık pırtık giysilerimi çıkarıp şık siyah tulumu giydim.

"Bundan sonra olacaklar senin kontrolün dışında." Sesi duvarlardan yankılandı. "Silahlar savaşçıyı seçer, sonra da buna göre kurtadamlar silahı istedikleri için savaşçıyı seçerler. Denemelerin sonunda kazanan yeni bir sihir gücü kazanır, ama kurtadamlar hizmetleri karşılığında silahını elinde tutar. Seni korumalarının tek motivasyonu budur."

Başımı salladım. Bunların çoğunu biliyordum ve sonra utangaç bir şekilde tulumumun arkasını fermuarlamaya çalıştım. Daha önce hiç dokunmadığım, özel bir malzemedен yapılmıştı.

"Yani güçlü bir kurt adamın beni seçmesi için iyi bir silah bulmam mı gerekiyor?" diye sordum, hala fermuarla uğraşırken. "Beni seçecek iyi bir silahı nasıl bulacağım? Onlar sihirli bir şekilde... canlı falan mı?" Bir silahın bir kişiyi nasıl seçebileceğini gerçekten bilmiyordum.

"Bu senin kontrolün dışında bir şey. Bazıları, yaratıcının, sen yaklaştığında hangi silahın parlayacağını seçtiğini söylüyor. Diğerleri ise, silahın içindeki sihrin kişinin gücünü hissedebildiğini ve sadece eşit güce sahip biri için aktive olduğunu söylüyor."

Ben homurdandım ve sonra kapı çalındı. "Dönebilir miyim?" diye sordu.

"Evet, ama fermuarımı kapatmama yardım etmelisin," dedim ve ona sırtımı döndüm.

O derin bir nefes aldı ve ben omzumun üzerinden ona baktım.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yüzündeki ifade tam bir şoktu, ama bunu sıkı bir gülümsemeyle gizledi. "Hiçbir şey. Sen sadece... hiçbir şey."

Utanç yanaklarımı yakıyordu. Kötü mü görünüyordum? Sırtım kirli miydi? Muhtemelen. Sabah duş almıştım ve kıyafetlerim nispeten temizdi, ama asla Elite kadar temiz olamazdım.

"Ne yaptım?" diye ısrar ettim. Temiz Elite beni kirli olarak nitelendirsin. Elbette, şu anda nazikti, ama biz farklı dünyalarda büyümüştük. O hala beni bir sıçan olarak görüyordu.

Şefkatle uzanıp tulumumun fermuarını çekti ve sonra boğazını temizledi. "Seni kırmak istemem, ama... sen deri ve kemiksin. Yemeden önce bir şey yemek ister misin?"

"İyiym!" diye bağırdım, dönüp ona tam olarak yüzümü çevirdim.

Hayatım boyunca, içimde yavaşça yanan bir ateş vardı, durumun bu olmasına karşı bir öfke. Nasıl olur da bir aile on yatak odalı bir malikanede yaşarken, akşam yemeğinin yarısını çöp kutusuna atarken, ben on üç kişilik ailem için fare çorbası pişiriyordum? *Bu adil değildi.* Sadaka istemiyordum. Evimdeki herkesin günde iki kez karnını doyurmak için ne gerekiyorsa yapıyordum, günde on altı saat çalışıyordum. Ama sorun da buydu. Maaşım yetmiyordu. Yiyecek yetmiyordu. Hiçbir şey yetmiyordu.

Cassian'ın yorumunun kötü niyetli olmadığını biliyordum, ama bu yorum içimdeki ateşi tam anlamıyla alevlendirdi.

"Ben zayıfım çünkü sınıf sistemi yüzyıllardır Dregs'i aç bırakıyor. Çünkü dün gece kardeşin ve arkadaşları partide şişmanlarken, ben kardeşlerimi beslemek için çöpü karıştırıyordum. Ben deri ve kemik gibiyim çünkü sistem beni öyle istiyor," diye homurdandım. "Ölmemi istiyor."

Gözlerinde yaşlar vardı ve sadece başını salladı, bu da beni kötü hissettirdi. Sonra kapı açıldı ve içimdeki ateş demir gibi kızardı.

Elitleri siktir et. Sihir gücüm olmaması önemli değildi. Bu sistemi tamamen yıkacaktım ve muhtemelen bunu yaparken ölecektim.

Regalis herkes için eşitlik ve sihir mi istiyordu? Bunun gerçekleşmesi pek olası değildi. Ama bunu onların yüzlerine vurup, benim sıradan bir Dreg sıçanından daha fazlası olduğumu gösterebilirdim. *Bunu* yapabilirdim.

Beşinci Bölüm

Stadyuma geri adım attığımda, kurt formunda olan yüzden fazla kurt adamın oluşturduğu gruba tekrar baktım. Bazıları daha iyi görebilmek için ön sıraya yaklaşmak için birbirleriyle kavga ediyorlardı. Kurtlar, silahların oluşturduğu yarım dairenin hemen arkasındaydılar. Her silah düz bir taşın üzerinde duruyordu. Kılıçlar, baltalar, topuzlar ve hançerler gördüm. Hepsi oldukça ölümcül görünüyordu. Ama bu yarışmada sahip olabileceğim tek sihir kaynağının onların sahip olduğu sihir olduğunu biliyordum, bu yüzden beni seçecek olanın gerçekten güçlü olması gerekiyordu. Silahların ve kurtların yarım dairesinin etrafında Elitler oturuyordu. Yargıç Corvessa, kürsüdeki görkemli koltuğunda oturmuş, her şeyi yönetirken, onlar arenanın üzerinde yüksekte duruyorlardı.

"İlk olarak, yeni üyelerimizden rastgele bir zar seçmelerini isteyeceğiz. Bir numarayı çeken kişi ilk başlayacak ve en güçlü silahı alma hakkına sahip olacak."

Çelik bir kutu dolaştırıldı ve her üye içinden bir zar aldı. Sıra bana geldiğinde, dört numarayı çektim.

"Fena değil," dedi Cassian yanımda fısıldayarak.

"Lütfen numaralarınıza göre sıraya girin. Sonra başlayacağız!" diye duyurdu yargıç ve kalabalık çılgına döndü.

Aniden, izlendiğime dair tuhaf bir hisse kapıldım ve omzumun üzerinden baktığımda beyaz kurtun bana doğru baktığını gördüm. Tüylerim diken diken oldu. Hızla sıradaki yerime, dördüncü sıraya geçtim.

"Mercy Solvaris, sen çok şanslı bir kadınsın," dedi Corvessa, birinci sırada yer alan kişiye. Muhtemelen kızı ya da yeğeni,

doğduğundan beri bu iş için yetiştirdiği biri, hepsi *ona* daha fazla sihir getirmek için.

Mercy gülümsedi ve avucunda bir numaralı zarı yuvarladı. "Kral Katili'ni istiyorum!" Yarım dairenin en ucundaki kılıcı işaret etti. Herkes güldü, Corvessa da dahil.

"Ben de öyle, canım."

Tüm sponsorlar adaylarının yanında dururken, yanımda duran Cassian'a baktım.

"Kral Katili mi?" diye fısıldadım.

Cassian başını salladı. "Yaratıcı'nın kendisi tarafından dövülmüş, yüzyıllardır kullanılmamış, tarifsiz bir güce sahip bir silah."

Mercy, daire çizen kurtların önündeki küçük yolu takip ederek öne çıktı ve ilk silahı geçti.

"Will Fang Fang onu seçecek mi?" Corvessa konuştu konuştu konuştu. "Sessiz ve ölümcül bir silah, lanetli olduğu söyleniyor."

Mercy yanından geçerken yüzünü buruşturdu, ama hiçbir şey olmadı.

Mercy ikinci silaha geldiğinde, silah tereyağı sarısı bir renkte parladı ve Mercy hayal kırıklığıyla homurdandı.

Cassian'a baktım. "Silahlar güçlerine göre artan sırada dizilmiş," diye açıkladı. "O sadece oldukça zayıf bir silah aldı."

Corvessa'ya baktım, چراغının kötü bir seçim yaptığı için sinirlenmiş görünüyordu. Acaba şimdi daha düşük rütbeli bir kurt onu seçecek miydi?

Üç kurt sürülerinden ayrılıp Mercy'ye saldırdı. Onu ele geçirmek için birbirleriyle kavga ettiklerinde nefesim kesildi. Mercy parlayan silahı kavradı ve bir anlığına gözlerimi kamaştıran bir ışık çaktı. Sonra ayaklarını yere sağlamca bastırdı ve sol kolunu uzattı.

"Ahh, Dawn Cleaver onu seçti," dedi Corvessa sıkılmış bir sesle. "Geceyi gündüzden ayırdığı söylenir. İyi bir güneş ışığı büyüü taşıır."

"Mercy neden öyle duruyor?" diye Cassian'a sordum.

Bunu bilmem gerektiğini ima edercesine bana baktı, ama nasıl bilebilirdim ki? Dregs'te bize neredeyse hiçbir şey anlatmıyorlardı. Denemelerin ne olduğunu biliyordum, ama iç işleyişini tam olarak bilmiyordum.

"Kolunu ilk ısırın kurt onunla bağ kuracak. Eğer hayatta kalırsa."

Oh... bir ısırık. Bunu bilmiyordum, ama mantıklı geliyordu.

Hırlayan üç kurt sürüsünden biri yerde ölü yatıyordu, diğeri ise topallayarak uzaklaşıyordu. Zafer kazanan kurt, orta büyüklükte gri bir kurttu, silahların oluşturduğu yarım daireye atladı ve çenesini Mercy'nin bileğine geçirdi. Genç Elit, neredeyse dizlerinin üzerine çökmek üzereyken çığlık attı, ama ayakta kalmayı başardı. Kurt, Mercy'nin bakışlarına karşılık vererek onu tutmaya devam etti. Mercy, kurt başını eğene kadar ona hırladı.

"Bağın kesinleşmesi için kurt sana boyun eğmek zorunda. Bu çok hızlı bir boyun eğme oldu," dedi Cassian. Etrafa bakındım ve diğer sponsorların da adaylarıyla sohbet ettiğini gördüm. Bir kurdun bize boyun eğmesi fikri bana ters gelmişti, ama bunu sorgulamayacaktım.

"Hızlı bir boyun eğme kötü bir şey mi?" diye sordum.

Omuz silktili. "Bu sadece Mercy'yi seçen kurtun daha zayıf, sürü hiyerarşisinde daha alt sıralarda olduğu anlamına gelir."

Sürü hiyerarşisi mi? Boyun eğme mi? Artık gergin olmaya başlamıştım. Silah seçimi kolay olacaktı. Bunun üzerinde pek kontrolüm yoktu. Ama bir kurdun bana boyun eğmesini sağlamak?

İmkânsız.

Kurt sürüsüne baktım, ölü olanı yerde yatıyordu, etrafında kan birikmişti, sanki sonradan akla gelmiş gibi...

"Sürü"nün ortasında, o beyaz kurt beni izliyordu. Yoğun bakışları beni tedirgin etti. Ne zaman ona baksam, o da beni izliyor gibiydi.

Bir sonraki aday öne çıktı ve Kan İçici adında oldukça güçlü bir silah aldı. Korkunç gelen bir kan büyüsü vardı.

Sonra güçlü bir kurtla bağ kurdu, kurt ona boyun eğmesi bir dakikadan fazla sürdü ve neredeyse kolunu koparıyordu. Sonra sıra üç numaraya geldi.

Soul Render adlı silah onu seçti. Kırmızımsı tüylü bir kurtla bağ kurdu. Kurt başını eğip kolunu bırakmadan önce, rahatsız edici derecede uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Aniden sıra bana geldi.

Yaratıcı, bana yardım et.

"Oh, bu çok ilginç olacak," dedi Corvessa. Bir oyun programı sunucusu ve komik bir karakter gibi davranıyordu ve bu beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı. Bu ciddi bir durumdu. Duruşma sırasında da böyle mi davranacaktı? Bu onlar için bir eğlence miydi?

"Hiçbir silah onu seçmezse ne olur acaba?" diye düşündü.

Cassian dahil herkes güldü, ama artık onun da onlara katılıyormuş gibi görünmek için güldüğünü biliyordum.

Cassian'a baktım ve o da başını silahlara doğru çevirdi. "Yürümeye başla," diye fısıldadı.

Yutkundum, öne adım attım ve yarım daire şeklinde uzanan kırmızı tuğlalı yolu yürümeye başladım.

İlk silah olan Whisper Fang'ı geçtim ve yavaşladım.

Lütfen beni seç, diye yalvardım, üzerinde sivri uçlar bulunan hantal topuz. Ama ne bir parıltı, ne de başka bir şey.

Sonraki birkaç silah için boş yuvaları geçtim ve sonra küçük ama güzel bir altın hançerin önünde durdum, çok yavaşça yanından geçtim.

Lütfen, lütfen, lütfen beni seç, diye mırıldandım kafamın içinde. Hiçbir şey olmadı.

Bir sonraki silaha, sonra bir sonrakine doğru yavaşça ilerledim. Sonra mırıldanmalar ve kahkahalar başladı.

"Görünüşe göre, türümüzün bildiği en eski ve en güçlü silahlar, büyüsüz bir Dreg sıçanının denemelerine eşlik etmekle ilgilenmiyorlar," dedi Corvessa. "Şaşırdık mı?"

Daha fazla kahkaha.

Bu çok utanç vericiydi. Gerçekten bir şansım olduğunu düşünmüştüm. Bu işaret bana verildiğinde ailem için bir fark yaratabileceğimi düşünmüştüm. Silah yürüyüşünün sonuna yaklaştım ki beyaz bir şey gözüme çarptı.

Başımı kaldırıp beni takip eden beyaz kurdu gördüm. Sanki beni takip ediyormuş gibi, arenanın ortasındaki silahların hemen dışında benimle birlikte yürüyordu.

Sonuncu silahtan bir önceki silaha ulaştığımda göğsümde bir korku dalgası yükseldi. Altın işlemeli saplı, çok güzel bir çift baltaydı.

"Ahh, Boşluk Delici. Kalkanları ve koruma duvarlarını kesebilir. Kimse onun bıçağının ucunda güvende değildir. Elbette onu istiyorsun, ama o seni seçecek mi?" Corvessa alay etti.

Onun önünde durup, lanet olası şeyin parlaması için yalvardım. Ama parlamadı.

Utanç verici bir süre geçti, sonra Corvessa ellerini çırpı. "Tamam, devam et. Denemelere onsuz girmek zorunda kalacaksın..."

Void Piercer'dan uzaklaştım ve son silaha doğru ilerledim. Beni ölümcül bir kılıç bekliyordu, bıçağı keskin ve arena ışıkları altında tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Kabzası karmaşık bir gümüş kurtla süslenmişti.

Detaylı şekil aniden ateşli bir parlıltıyla alev aldı. Silah, sanki saf güneş ışığından dövülmüş gibi şiddetle parlayarak güçle doldu. Altın tonları ateşli turuncular ve erimiş sarılarla birleşerek tüm kılıcı sardı ve sanki canlı alevden yapılmış gibi göründü. Parlak parlıltı yoğunlaştı, arenaya canlı ışık dalgaları yayarak her gölgeli köşeyi göz kamaştırıcı bir sıcaklıkla kapladı.

Elimi kaldırıp gözlerimi kör edici parlaklıktan korudum, kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü silahın sadece parlamadığını fark ettim... uyanmıştı. Beni seçmişti.

"Hayır! İmkansız," diye homurdandı Corvessa.

Kurtlar hareket etmeye başladığında solumdan hırıltı sesleri duydum. "Yakala onu!" Cassian uzaktan bağırdı.

"Bu bir hata. O kılıca dokunma!" diye bağırdı Corvessa, elini uzattı.

Düşünmedim, sadece harekete geçtim. Öne atıldım, kılıcı yakaladım ve silahtan bir şok dalgası yayıldı. Çığlıklar alanı doldurdu, ben dizlerimin üzerine çöktüm, dişlerim acı içinde birbirine çarptı. Ama kılıcı bırakmaya cesaret edemedim, onu tuttum.

"Bu Dreg sıçanı, Kral Katili'ni elinde tutuyor." Yargıç Corvessa'nın bakışları toplanan kalabalığın üzerinde dolaştı ve sonunda elimde parıldaayan kılıca odaklandı. "Yaratıcı'nın kendisi tarafından dövülmüş. Bin yıldır bir efendi seçmemiş. Adı bile hükümdarları titreten bir kılıç.

hükümdarları titreten bir kılıç. Krallıkları yıktığı, isyanları ateşlediği ve bütün alemleri yeniden şekillendirdiği fısıldanıyor. Uyandığında, onu kullanmaya cesaret edenlerin kana susamış bir yoldaşı oluyor. Bu kesinlikle bir hata."

Neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Kurtlara baktım ve neredeyse hepsinin başını eğip benden *uzaklaştığını* gördüm. Beyaz olan hariç. O, başı dik, sarı gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde onların yanından geçti.

Ne oluyor? Diğer adaylara böyle davranmamışlardı.

O zaman saldırdılar. Üç gri kurttan oluşan küçük bir sürü ayrılıp beyaz kurda saldırdığını izledim. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, onları zar zor takip edebiliyordum. Dört kurt birbirine dolanırken, hırıldamalar, diş çırpınmaları, tüy ve kan parçaları uçuşuyordu. En tuhaf kısmı neydi? Diğer kurtlar donmuş gibi duruyor, başlarını saygıyla eğmişlerdi.

Bir uluma havayı yırttı ve sonra beyaz kurt, ayaklarının dibinde iki gri kurt ölü, bir diğeri ise topallayarak uzaklaşırken kavgadan ayrıldı.

Ayağa kalktım ve yumruğumu sıktım, diğerleri gibi sol kolumu beyaz kurda uzattım; dizlerim korkudan titriyordu. Bir kurt tarafından ısırılmak hiç de hoşuma giden bir şey değildi.

"Onda hain işareti var!" diye bağırdı Cassian. "Onunla bağ kurmayın."

Ne?

Kaşlarımı çatarak, tam da bana doğru havaya sıçrayan kurda baktım.

Göğsünde, bir

X. Denemeler hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama hain işareti nedir biliyordum. Bu nadir bir durumdu, hatta *hiç* olmamıştı. Bir kurt denemelerde bir insanla bağ kurduktan sonra, yarı yolda onu ölüme terk edip söz verdiği gibi korumazsa, hain işareti alırdı. Bu kurt daha önce bir insanla bağ kurmuş ve söz verdiği gibi onu korumamış, muhtemelen insanın ölümüne neden olmuştu. Kolumu geri çekmek için hareket ettim, ama çok geçti. Çenesi kolumu sıkı ve ısırdı. *Sertçe*.

Derimde yakıcı bir acı hissettiğimde ciğerlerimden bir çığlık kopardı. Zihnime bir şeyin girdiğini hissettim, tanıdık ama aynı zamanda yabancı bir varlık gibi, çünkü o benim değildi.

"O silah benim," dedi bir erkek sesi zihnimde ve ben nefesimi tuttum.

Kafam, ağzında etimi tutan kurda doğru döndü. Gözlerimi onunla buluşturdum, kafamın içinde başka birinin sesini duymaya hazır değildim. Bu tür şeylerin söylentilerini duymuştum ama bunun bir efsane olduğunu düşünüyordum. Parlayan sarı gözleri, sanki tüm ruhumu görüyormuş gibi bana bakıyordu. Kendimi çıplak, açıkta, tüketilmiş hissettim.

King Killer'ı daha sıkı kavradım ve sanki ona meydan okurcasına altın rengi parladı.

"Şu anda değil," diye karşılık verdim, kendi zihnimde konuşarak onun duyup duymadığını merak ettim.

Baskın bir varlığın üzerime çöktüğünü hissettiğimde, kafamın içinde bir hırıltı yankılandı. Dizlerim titredi, ama onun olduğunu bildiğim için direndim.

"Bu silahı mı istiyorsun?" Başımı eğip, onun bakışlarını karşıladım. *"O zaman benim yanımda savaşmalı, beni korumalı ve bu davayı kazanmama yardım etmelisin. Yoksa bu bir hain kurt için çok mu zor?"*

O zaman daha sert ısırdı, kemiğimin kırıldığını duyana kadar. Hayvani bir çığlık dudaklarımdan çıktı. O kadar yabancı geliyordu ki, kendi sesim olduğunu tanıyamadım. Kolumda yakıcı bir acı zonkluyordu, ama onun bakışlarından kaçmadım. Bu kurtta, derimin üzerinde kayan hakimiyetinde, eski, güçlü bir şey hissettim. İçgüdüsel olarak bakışlarını kırmamam gerektiğini biliyordum, çünkü kırarsam bağlanamayacaktık, o boyun eğmeyecekti. Ama o piç kurusu kolumu kırmıştı, bundan emindim.

King Killer'ı tutan kolumu, ucu onun boynuna, kürkünün derinliklerine bastırılana kadar hareket ettirdim.

"Bana bir daha böyle zarar verirsen, kafanı koparırım," diye söz verdim ona.

Hemen kolumu bıraktı ve boyun eğerek selam verdi.

Etrafımda şokun etkisiyle nefes kesen sesler yükseldi, ben bile şaşırdım. Çok kolay oldu... Yani, ilk başta değil, ama onu silahla tehdit eder etmez teslim oldu.

Elimdeki kılıcı izledim ve parlaması durdu.

Kalabalık konuşmaya başladı, ben onları dinlememeye çalıştım ama bu imkansızdı.

Kral Katili.

Hain kurt.

O sihirli değil, o zaman o silah onu nasıl seçti? Kurt ona boyun eğdi.

Diğerleri ona boyun eğdi.

Hain.

Onu terk edecek.

İlk denemede ölecek, Kral Katili olsun ya da olmasın. O sihirli değil.

Dregs'ten bir sıçan. Bu eğlenceli olacak.

Eğlence.

Onun ölümüne para yatıracağım.

Yutkundum ve yanımdaki kurda baktım.

Ama o bana bakmıyordu. Sanki uzun zamandır görmediği sevgilisine bakar gibi elimdeki kılıcı izliyordu, ağzından kanım damlıyordu.

Aniden Cassian ortaya çıktı ve beni ve kurtumu oradan uzaklaştırdı, böylece sıradaki yarışmacılar sırasını alabilecekti.

Corvessa bile suskun kalmıştı.

Küçük soyunma odasına geri döndüğümde, Cassian ve kurt da peşimden içeri girdi.

Kılıcı köşeye koydum ve bankta oturdum, kanayan kolum omzuma kadar yayılan ağrıyla zonkluyordu.

"Ben... bu... kelimeler yetersiz," dedi Cassian, kılıcı, sonra beyaz kurdu ve tekrar beni seyrederek.

Kurt da kılıca bir göz attı, sonra isteksizce bana döndü. Bana doğru yavaşça yürüdü, ben de hırıldadım.

"Benden uzak dur." Kolum onun yüzünden kırılmıştı; çok ileri gitmişti. Diğer yarışmacıların kurtları onları bu kadar sert ısırmıyordu. Kolumu neredeyse koparıyordu!

"*Seni zihnimle iyileştiremem,*" diye karşılık verdi ve sonra dönüşmeye başladı.

Bir saniye önce, kurtunun beyaz kürküne bakıyordum, bir saniye sonra ise kürkü pürüzsüz bir ten rengine dönüştü, kollar, sonra bacaklar, sonra yüzü ortaya çıktı. Obsidiyen siyahı saçları bana gece yarısı gökyüzünü hatırlattı. Saçları nemli dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Birkaç tutam keskin elmacık kemiklerine yapışmış, nefesimi kesen yoğun yeşil gözlerini çerçeveliyordu. Yumuşak yeşil değil, hayır, bunlar vahşi, canlı, avcılarını sana yaklaşmamaları konusunda uyaran, ama aynı zamanda seni içine çeken türden bir yeşildi.

Gri pantolon ve bronz tunik giymiş, bileklerinde deri şeritler olan halini görünce şaşırdım. Kurtadamların insan şekline bürünebileceğini biliyordum, ama bu kadar yakışıklı olabileceklerini bilmiyordum.

O, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamdı. Ve ondan nefret ediyordum.

"Bana dokunma," diye hırıldadım, o yaklaşırken.

Cassian'a bir bakış attı. "Ben şifacı büyüme sahibim."

Cassian kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bu bir kurt adam için nadir bir şey."

Koyu saçlı adam sinirlenmiş görünüyordu. "Evet, gerçekten. Ama onun hareketsiz kalması gerekiyor. Onu sabit tutmama yardım eder misin?"

Koltuğumdan atlayıp kılıcımı kaparak, onu doğrudan ona doğrulttum.

"Beni tutarsan hayalarını kaybedersin," diye tükürdüm.

Cassian sırtıttı ve kurt adamın gözleri sarı renkte parladı, ama etkilenmiş görünüyordu.

"O bıçakla bir kesik atarsan, testislerimden fazlası gider," diye beni ikna etti. "Onu nasıl kullanacağını biliyor musun? Ne işe yaradığını? Hayır mı? Ben biliyorum. O yüzden birlikte çalışacağız. Kırık bir kolla bu işi kazanamazsın."

Gözlerimi devirdim. "Evet, biliyorum, çünkü onu *sen* kırdın!" diye bağırdım.

Cassian boğazını temizledi. "Bir şifacı arkadaşımı çağıracağım. İkiniz aranızdaki sorunları çözmelisiniz, çünkü bir takım olmanız gerekiyor."

"Kuduz bir rakunla takım arkadaşı olmayı tercih ederim," dedim. Cassian odadan çıkarken, beni ayakkabısındaki lekeymişim gibi bakan yakışıklı pislikle baş başa bırakarak.

"O silahı istiyorum, bu yüzden kazanmana yardım edeceğim," dedi kurt adam.

Gözlerimi devirdim ve silahın ucunu tunikasının altından görünen X işaretine doğrulttum. "Bunu söyleyen adam, bir hain işareti takıyor."

Öfke yüzünü aydınlattı ve ileri doğru adım attı, kılıcı derisine bastırdı, böylece ya elimi çekmek ya da onu kesmek zorunda kaldım. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşma," dişlerini sıkarak zar zor konuştu.

Öfkenin altında başka bir şey vardı. *Acı*. Cevabımı yuttum.

"Beni sen seçtin dostum. Son baktığımda, beni korumakla yükümlüydün."

Sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru sendeledi.

Kılıcı indirdim, kolumdaki acıdan yüzümü buruşturdum, acı dayanılmaz hale gelmişti ve kurt adam iç geçirdi.

"Bak, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Baştan başlayalım. Ben Kaelric, yeminli koruyucunum." Elim sıkamak istercesine elini uzattı.

Onun huzurunda bu kılıcı bırakmayacaktım, yaralı kolumu da ona vermeyecektim.

Yine iç geçirdi. "Kolunu kırmak istemedim. Kurtum boyun eğmek istemedi ve tek çare buydu. Bir daha olmayacak."

İlginç. Kurtundan sanki başka bir varlıkmiş gibi, ya da sadece kendisinin bir parçasıymış gibi bahsediyordu. Belki de öyleydi, aynı bütünün iki yarısı.

"Neden boyun eğmek istemedi? Ben bir Dreg sıçanı olduğum için mi?" Kaşlarımı çattım. Herkes zengin, yargılayıcı birer pislik miydi?

Kaelric zümrüt yeşili gözleriyle bana baktı ve ben onun ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha fark edemedim.

"O lider olmaya alışkın. İkimiz de öyleyiz. Kimseye boyun eğmeyiz ."

Öne doğru adım atarak, onun boyuna ulaşmak için parmak uçlarımda yükseldi. Boşuna bir çabaydı. O dev gibi bir adamdı.

"Yine de yaptın," diye kulağına fısıldayarak onu alay ettim. "Bana boyun eğdin." Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyorum

— sonuçta o bir kurt adamdı; boğazımı parçalayabilirdi. Ama kolumu kırmıştı ve bunun bedelini ödemesini istiyordum.

Topuklarımın üzerine çöktüm ve gözlerinde yine o sert bakışı gördüm.

"Seni küçük, büyüsüz insan, biz *ona* boyun eğdik." Elimde tuttuğum kılıcı işaret etti. "Başka *hiçbir* şeye değil."

Eh, hoş tavırları sürdüğü sürece hoştu.

"Artık inatçılığı bırak da seni iyileştireyim," diye emretti.

Ben burnumdan soluyarak güldüm ve ondan uzaklaştım. "Beni tekrar dokunmak için cesedimi çiğnemek zorunda kalacaksın."

Hayal kırıklığıyla homurdandı. Bu sefer yarı kurt gibiydi ve ben iki adım geri attım.

Tam o sırada kapı açıldı ve Cassian geri döndü, kısa boylu, geriye taranmış kızıl saçlı bir adamdı.

"Bu benim arkadaşım Jasok," dedi Cassian. "Kolumu büyük ölçüde iyileştirebilir, ama biraz ağrı kalabilir."

Jasok utangaç bir şekilde bana el salladı. "Hâlâ gücümü kullanmayı öğreniyorum."

Kaelric yanımda sırtı ve onun muhteşem, düzgün beyaz dişlerini, alt dudağına hafifçe çıkıntı yapan iki köpek dişini görünce midem altüst oldu. "Seni tamamen iyileştirebilirim. Acı yok. Kırık kemik yok, morluk yok," diye övündü Kaelric.

"Hayır, teşekkürler," dedim ve Jasok'a doğru yürüyerek yaralı kolumu ona uzattım.

Yanımda Kaelric'in ağır nefes alıp verişini duyabiliyordum, ama ona bakmaya tenezzül etmedim.

Cassian ve Jasok birbirlerine baktılar, sonra Jasok kolumu tedavi etmeye başladı. Kaelric kapıyı korumak için dışarı çıktı, Jasok ise kolumun her yerine mor ışık şeritleri ördü, sanki bir sepet örüyormuş gibi.

Dokumayı yarıya kadar bitirdiğinde, bir çıt sesi duydum ve çığlık attım.

Kaelric kapıdan içeri daldı, elleri savaşılmaya hazırmış gibi pençelere dönüştü. Jasok'un sadece beni iyileştirdiğini görünce rahatladı.

Cassian'a baktım. "Şimdi ne olacak?"

"Bu hafta Aerlyn Akademisi'nde kalacaksın. Her hafta sonu, trenle Çelik Dağları'na gidip Arcane

Denemeleri'nde savaşacaksın."

Başımı salladım. "Anneme haber vermem lazım. Benim için endişelenecektir ve kardeşim benim işlerime bakmak zorunda kalacak yoksa..." Ayrıntılara gerek olmadığını anlayarak konuşmayı kestim. "Sadece bir mektup göndermem lazım."

Cassian başını salladı, odadan çıktı ve kalem ve kağıtla geri döndü.

Kolum iyileştiğinde Jasok'a teşekkür ettim ve köşeye oturup bir mektup yazdım.

Anne,

İlk adımı atlattım! Güçlü bir

silah aldım ve beni koruyup güvende tutacak bir kurtla bağ kurdum. Vardiyalarım gelemeyeceğim, bu yüzden önümüzdeki üç hafta boyunca Tyrus'un benim yerime bakmasını sağla, böylece gelirimizden mahrum kalmayız.

Mümkünse yiyecek gönderirim. Seni seviyorum.

Herkese benim için sarıl.

-Brynn

Cassian mektubu benden aldı ve bir saniye şaşkın bir şekilde orada durdu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yanakları kızardı. "Hiçbir şey... Sadece kuryemin Dregs'e hiç gitmediğini bilmiyorum. Annenizi nasıl bulacak? Oradaki evlerin numaraları olmadığını duydum."

Öyleydiler. Ve oraya ev demek bile nezaketti. Orası, abartılı bir şekilde süslenmiş, küfli çatı kaplı bir odun yığınıydı.

"Dregs'te herkes birbirini tanır. Brynn Brighton'ın nerede yaşadığını sorabilir, onlar ona yol gösterir."

Bir kez başını salladı ve Jasok'la birlikte ayrıldı. Sonra yine ben ve Kaelric kaldık.

Kolum hala ağrıyordu, ama yüzde yetmiş beşi iyileşmişti ve artık şişmiş ya da morarmış değildi. Kafamı kaldırıp baktığımda Kaelric'in bana yoğun bir ifadeyle baktığını gördüm.

"Ne?" diye tersledim.

O başını salladı. "Hiçbir şey."

"Kızgın yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun. Söyle gitsin." Bir şey söylemek istediğini biliyordum.

"Peki! Sende sihir yok. Bunu hissedebiliyorum. Sen deri ve kemiksin ve muhtemelen şimdiye kadar eğittiğim en zayıf dövüşçüsün, ama yine de... o seni seçti."

Sözlerinin beni incitmesine izin vermemeye çalıştım, ama sözleri ruhuma işledi ve orada yerleşti.

Son birkaç saat içinde bana deri ve kemik diyen ikinci adamdı. Zayıf. Sihir gücün yok. Hepsi doğruyd.

"O mu?" Kılıçtan bahsettiğini düşündüm. Ama emin değildim.

"Valkaryn." Dilinde R harfi yuvarlanıyordu ve ben bu dili tanıyıordum. "Kral Katili."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Kılıcı yanıma bastırdım ve yemin ederim ki kolumdan bir güç dalgası geçtiğini hissettim.

Silaha özlemle baktı. "Her şeyi." O kadar kibirliydi ki, sinir bozucuydu.

"Bin yıldır kimsenin kullanmadığı bir silah hakkında nasıl *her şeyi* bilebilirsin?"

O anda üzgün ve çaresiz görünüyordu, sanki uzanıp kılıcı benden çalmak istiyormuş gibi.

"Çünkü o, *uzun* zaman önce babamındı ve şimdi de benim olacak." Bu sözler bir tehdit gibi geldi ve bu açıklaması karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ben gülerek burnumu çektim. "Senin babanın mıydı? O zaman baban bin yaşından fazla olmalı."

Hiçbir şey söylemedi. Ve ben kurtadamların nasıl yaşlandığını hiç bilmediğimi fark ettim. Bu düşünce beni ciddiye sevk etti. Karşımdaki adam yirmi iki yaşından büyük görünmüyordu. Ama gerçekten öyle miydi?

"Sana yemin ederim Brynn Brighton, bu denemeyi kazanmanı engelleyen her Elit'i öldüreceğim."

Bana yumruğunu uzattı. Bir söz.

Göğsündeki X işaretine baktım. "Bir hainin sözlerine güvenemem. Sözlerin boş."

Gözlerinde öfkenin yükseldiğini görebiliyordum, gözleri yeşilden sarıya, yeşilden sarıya parlıyordu.

"Yine de sözüm geçerli." Elini cebine geri soktu ve odadan çıktı.

Elimdeki kılıcı ilk kez yakından inceledim.

Silahın kabzasında uluyan bir kurt vardı ve ilk kez, ayaklarının dibinde bir taç olduğunu fark ettim.

İlginç.

Altıncı Bölüm

Kaelric ve ben Aerlyn Akademisi'nin yurt binasına götürüldük. Özel bir yurt tipi konaklama yeri idi, her odada iki yatak odası vardı ve ortak banyo, mutfak ve oturma odası vardı. Dregs'teki evimden daha büyüktü. Kaelric ve ben sadece ince bir duvarla ayrılmıştık. Muhtemelen burada hiç uyuyamayacaktım. Ortak bir salon ve ortak bir antrenman alanı vardı. Kayıt işlemlerini tamamladıktan hemen sonra, bize bol miktarda giysi, banyo malzemesi ve antrenman ayakkabısı verildi, ardından Arcane Trials Ball için hazırlanmamız söylendi.

Festivalin açılışını yapmak için düzenlenen şık bir akşam yemeği vardı, ama ben elitlerin balosuna gitmek istemiyordum. Orada beni istemiyen, muhtemelen ölmemi isteyen elitlerle dolu olacaktı.

"Git ve o silahı göster. Beni göster," dedi Kaelric, ben yatağımın kenarında otururken açık kapıdan. Onun varlığıyla biraz irkildim. O yatak odasının kapısını kilitlemem gerekiyordu.

Gözlerimi devirdim. "Her zaman bu kadar kendini beğenmiş misin?"

Kapı çerçevesine yaslanarak bakışlarını daralttı ve ben onun belirgin kol kaslarına bakmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

"Sen her zaman bu kadar kendini küçümseyen ve içine kapanık mısın?"

"İçine kapanık değilim," diye tükürdüm. "Anlamıyorsun. Ben bu dünyada yaşamıyorum. Süslü partilerde nasıl davranılacağını bilmiyorum. Onların bana gülüp, beni çöp karıştıran bir fare olarak adlandırmalarını izlemek istemiyorum."

"Öyleyse yapma." Kapıdan uzaklaşıp önümde durdu, böylece üzerime çöktü. "Birisi sana hakaret ettiği anda, o bıçağı boğazına dayayıp, yaratıcıya bağışlanmak için dua etmesini söyle."

Onun cesur sözleri karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Ölmek istemiyorum, o yüzden hayır, bunu yapmayacağım. Bir Elite'e dokunsam bile, sonunda bir ipin ucunda sallanırım."

Bana hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatı.

"Ne?" Gözlerimi devirdim. "Bana hakaret eden her Elit'i tehdit etmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Sen Valkaryn'in kullanıcısısın. Sen Elit pisliklerin üstündesin."

Pislik mi? Kimsenin Elitlere böyle dediğini duymamıştım. Bu beni duraksattı. "Ben... Ben değilim. Burada değilim. Belki senin geldiğin yerde öyledir."

"*Herkesin* geldiği yerde. Sana Dregs'teki Kral Katili'ni öğretmiyorlar mı?"

Eğitimimi mi aşağılıyordu? Ayağa kalktım, onu parmaklarımla kavrayıp yanıma çektim.

"Hayır, öğretmiyorlar," diye tersledim. "Bize temel matematik, okuma ve hayatta kalmayı öğretiyorlar. Ünlü bir kılıç hakkında bilgi sahibi olmak karnımı doyurmaz!"

Gülümsedi ve Tanrım, bu gülümseme dizlerimi titretti. "Evet, doyurur. Şu anda sahip olduğun gücü bilseydin, tüm dünyayı dizlerinin önüne köktürebilirdin. Seni memnun etmek için her krallığın her köşesinden sana yiyecek verirlerdi."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu ve ilk kez, elimdeki silahın sadece bir silahtan daha fazlası olup olmadığını merak ettim. "Bu, büyü kullanıcıları için geçerli. Ben büyü yapamıyorum, bu yüzden benim için işe yaramaz bana yaramaz."

Gözlerini kısarak başını salladı. "Valkaryn hata yapmaz. Onu kullanırsan, gücü senin için çalışacaktır. Sertleşmen lazım, küçük insan. İnsanlar, sen izin verdiğin sürece seni ezip geçecekler."

Onun sözlerini düşünerek zorlukla yutkundum. Kulağa harika geliyordu, ama gerçekte, onun önerdiği şeylerden herhangi birini yaparsam, kendimi madenlerde bulur ya da öldürülürdüm. Yargıç sadece beni ortadan kaldırmak için bir neden arıyordu.

Kapı çalındı ve Kaelric ile ben oturma odasına geçtik.

"Girin." Cassian kafasını içeri soktuğunda Kaelric'ten uzaklaştım. Kıyafetime bir bakış attı ve kaşlarını çatı. "Baloya gitmek için üstünü değiştirecek misin? Dolapta birkaç elbise var."

Omuz silktim. "Önemli değil. Sadece bu işi bir an önce halletmek istiyorum."

Cassian bir saniye tereddüt ettikten sonra başını salladı ve Kaelric'e baktı.

Kaelric başını odasına doğru eğdi. "Beş dakikaya gelirim. Bu galalarda rolümü oynamayı seviyorum."

Bu ne anlama geliyordu? Bu rolü oynamaktan hoşlanmadığımı mı? Peki

rolünden mi hoşlanmıyordum?

O adam sinir bozucuydu ve onu neredeyse hiç tanıımıyordum.

Valkaryn'i belimdeki kınına soktum ve ellerimi ve yüzümü yıkamak için banyoya girdim.

Bir Dreg sıçanına fiyonk takıp Elite gibi davranmayacaktım. Ben kendimdim ve onların geleneklerine boyun eğmek istemiyordum. Dolapta beni bekleyen elbiseler muhtemelen yıllık maaşımdan daha pahalıydı. Açıkçası, bu beni tiksindiriyordu.

Temizlendikten sonra koridorda Cassian ile karşılaştım. Altın iplikli koyu gri ipek bir tunik giyiyordu ve çok yakışıklı görünüyordu.

Ona yumuşak bir gülümseme attım. "Kardeşine çok benziyorsun."

Yüzünde hüzün belirdi, ama başını salladı. "Okulda bunu çok duyardık."

Yanımdaki kapı açıldı, döndüm ve Kaelric'le karşılaştım. Sanki kalbim göğsümden sökölüp alınmış gibi hissettim.

Gözlerinin rengiyle uyumlu zümrüt yeşili ipek bir tunik giymişti ve bunun üzerine siyah deri omuzluklar ve kol koruyucuları takmıştı. Kalçasında siyah deri pantolonundan sarkan iki altın hançer vardı. Elit bir savaşçı gibi görünüyordu ve nefesimi düzenlemek zorunda kaldım.

Cassian, yatakhaneimizin ön kapısını açtı. Birkaç deneme aday koridorda durmuş, daireye bakarak Kaelric'e göz atıyorlardı.

"Gece için ekstra koruma ayarladık mı? Ben buradaki en iyi savaşçıyım, ama uykuya ihtiyacım var," dedi Kaelric, adayların bakışlarını yakalayıp onları tutarken Cassian'a. Onlar bakışlarını indirdiler ve uzaklaştılar.

"Buradaki en iyi savaşçı" sözüne alaycı bir şekilde güldüm.

Cassian blanched a little. "Koruma at Aerlyn Academy? Kime karşı?"

Aerlyn Akademisi, büyü koruma dahil olmak üzere dışarıdan gelen saldırılara karşı geçilmezdi.

Kaelric, Cassian'a küçük bir çocukmuş gibi baktı, oysa gerçekte aralarında sadece birkaç yaş fark vardı.

"Bu binadaki her acemi onun ölmesini ve o kılıcı beline takmak istiyor." Kaelric, Valkaryn'i işaret etti. "Onlardan birinin, göğsündeki sponsor işaretini kazıarsa, onun hala yarışmaya devam edip edemeyeceğini merak ettiğini duydum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı; elim göğsümdeki yeri ovmak için kalktı. Onun aşırı dramatik davrandığını düşündüm, ama en güzel kraliyet kıyafetleriyle yanımızdan geçen diğer adayların bakışları bana onun öyle olmadığını gösterdi.

Cassian, bunu düşünmemiş gibi zorlukla yutkundu. "Ben yapabilirim. Gece vardiyasını ben alabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Draven Hanesi'nin varisi misin? Senin için bunu yapabilecek bir muhafızın mutlaka vardır, değil mi?"

Cassian gözlerime baktı. "Güvendiğim kimse yok."

Oh. Bu gerçekten çok tatlıydı.

Kaelric yanından geçerken sırtına bir şaplak attı. "O zaman karar verildi."

Ve böylece, hiç katılmamam gereken bir baloya, tanıdığım en egoist adamla birlikte gittik.

Yedinci Bölüm

Hayatımda hiç bu kadar çok yemek görmemiştim: meyveler, hamur işleri, kemikli glaze tavuk, koyu kahverengi soslu kıyılmış domuz eti, patates püresi, iki farklı çeşitte ot salatası, şekerlenmiş fındık ve çikolata! Sanki bir kralın düğünü gibiydi.

"Ne kadar tutuyor?" diye Cassian'a fısıldadım. O benim sırdaşım olmuştu, tüm sorularımı sabırla yanıtlıyordu.

"Ne?" diye sordu.

İnsanların tabaklarını doldurduğu büyük büfe masasını işaret ettim.

"Yemekler bedava. Baloyu ailem düzenliyor. Lütfen kendinize alın."

Bedava!

Öne çıktım, sıraya girdim, ağzımın suyu akacak kadar aç olduğumu hissettim. En son dün gece, çöp tenekesinden aldığım yiyeceklerle geç saatte yemiştim. Bu sabah aç hissetmemiştim, ama şimdi hissediyordum.

Sırada beklerken insanlar bana bakıp fısıldaşıyor ve parmaklarıyla işaret ediyorlardı. Onlar bunu yaptıklarında gözlerimi üzerlerine dikip baktım. Sonra arkamda bir varlık hissettim ve döndüğümde Kaelric'i gördüm, bir eli hançerindeydi.

Ben güldüm. "Burada birinin beni öldürmeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

Herkesin önünde mi?"

"Evet." Yüzü ölümcül ciddiydi.

Bu beni tedirgin etti. Aniden odaya yeni bir bakış açısıyla baktım. Bazıları sadece belimdeki kılıcı işaret edip

ama bazıları da bana dik dik bakıyordu. Komplo mu kuruyorlardı? Beni öldürüp kılıcı almak için mi?

Kaelric kulağıma eğildi, taze kesilmiş odun ve şiddetli yağmur sonrası ormanın kokusunu burnuma getirdi. Nefes aldım ve neredeyse inleyecektim.

"Onların onu almasından endişeleniyorsan, korkma. Valkaryn, onu kullanacak kişiyi seçer. Başka biri denerse, onun eliyle öldürülür."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona baktım. "O zaman ben kazanırsam onun seni seçeceğini nereden biliyorsun?"

O, kılıcımı yine özlemle süzdü. "Bilmiyorum. Ama o benim tek umudum."

Kaşlarımı çattım. Tek umudu. *Ne için?*

"Kardeşinin ailemize bunu yapacağına inanamıyorum," arkamda yaşlı bir kadının hıçkırarak ağladığını duydum. "Adımızı böyle lekelemek."

Yavaşça omzumun üzerinden baktığımda, Cassian'la konuşan uzun boylu sarışın bir kadın gördüm. Ona baktıkça, onun annesi olduğundan daha da emin oldum.

"Biliyorum anne, ama şimdi bunu sürdürmemiz gerekiyor. Eğlence için. Dreg sıçanlarının isyan etmesini önlemek için. O damgayı taşıyor, yarışmak zorunda," dedi Cassian, ve bir an için, bana yardım etmesinin tek nedeninin bu olup olmadığını merak ettim.

Ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve geçen birine el salladı. Ben de arkamı döndüm ve söylediklerini aklımdan çıkardım.

Sıra bendeydi, bu yüzden büfe masasına doğru yürüdüm ve her şeyden bolca almaya başladım. O kadar çok aldım ki tabağımda yer kalmadı.

"Sana ikinci bir tabak getirmemi ister misin?" diye sordu Kaelric yanımda nazikçe.

Yanaklarım kızardı. "Hayır, gerek yok. Ben sadece... Daha önce hiç çikolata yemedim. Ya da şekerlemeli fındık, ama... bir dahaki sefere."

Döndüm ve Cassian'ın yanında durduğu boş bir masa buldum. Yemek yemiyordu, ama elinde bir içki vardı ve bir Elite arkadaşıyla neşeyle sohbet ediyordu.

"Tam bir skandal. Kardeşinin bunu yapacağına inanabiliyor musun?" dedi kadın Cassian'a.

"Korkunç," diye onayladı Cassian ve sonra bana bakarak göz kırptı.

Ondan hoşlandım. Yalan söylüyor ve rol yapıyordu ama sanki küçük bir hareket başlatmışız gibi hissettim, bu harekette benim kazanma ihtimalim gerçek olabilirdi.

Kaelric yanıma oturdu ve yanıma bir tabak koydu. Tabak çikolatalı trüf topları ve şekerlenmiş fındıklarla doluydu. Taşacak kadar doluydu. Utanç verici bir miktardı.

"Bunu yapmana gerek yoktu. Çok fazla. Midem bulanacak," dedim ona, ama bu jestin tatlı olduğunu düşünmeden edemedim.

Bana yaklaştı. "Çikolata ve fındık uzun süre saklanabilir. Ailene gönderebilirsin diye düşündüm."

Yüzüm gevşedi. Çok güzel bir öneriydi.

"Oh. Teşekkürler." Bundan sonra ne diyeceğimi bilemedim. Ve çok acıkmıştım, umursamıyordum.

Kendi tabağını, çoğunlukla etlerle dolu, masaya koydu ve bana işaret etti. "Önce bayanlar."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Tavuk butunu aldım ve ağızımdan çıkan iniltiyi tutamadan ısırdım. Patates püresine batırıp tavuktan emerek yedim. Kaelric tüm bu süre boyunca beni izledi. Tavukla patates püresini bitirdikten sonra domuz eti yemeye başladım.

"Tanrım, ruhumu al! Hiç bu kadar lezzetli bir yemek yedin mi?" Parmaklarımdaki tatlı koyu sosu yaladım.

Kaelric beni okunaksız bir ifadeyle izliyordu. "Yedim."

İlginç.

"Yani geldiğin yer zengin mi?" diye sordum. Fenmyr hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Kurtadamların yaşadığı dağlar, trenle tam bir gün uzaklıkta, ülkenin neredeyse diğer ucundaydı. Aerlyn'den hiç ayrılmamıştım.

Bunu düşündü gibi görünüyordu. "Kurtadamlar para kullanmazlar, ama ben her zaman iyi yemek yedim, sıcak ve kuru bir yerde uyudum, güzel silahlar ve giysilerim oldu."

Ben gülerek burnumu çektim. "Bu zenginlik mi?" O da onaylayarak başını salladı.

Salatayı bu kadar beğeneceğimi düşünmemiştim. Keskin ve sirke tadı vardı, yaprakları yumuşak ve topraksıydı. Midem hızla doluyordu, ama çikolata ve şekerlemeli fındıklar için yer ayırmam gerekiyordu.

Kaelric, ilkini ağzıma attığımda beni izledi.

Gözlerimi kapattım ve utanç verici bir şekilde, gözümünden bir damla yaş süzüldü.

gözü

mde Bu, şimdiye kadar tattığım en harika şeydi.

n bir Gözlerimi açtığımda, Kaelric kızgın görünüyordu.

daml "Ne oldu?" diye sordum, koyu renkli, tatlı çikolata dilimde erirken.

a

yaş

süzü

ldü.

dilimin üzerinde erirken sordum.

"Benim geldiğim yerde, fakirler büyük evlere, güce veya güzel kıyafetlere sahip değildir, ama *her zaman* yeterli yiyecekleri vardır. Bu temel bir haktır." Dişlerini sıkımtı.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladım. Bu temel bir hak olmalıydı, ama bu dünya öyle işlemiyordu. Benim geldiğim yerde durum böyle değildi.

Kaelric, ben suyum içerken arkamdaki bir şeye bakıp duruyordu. Birkaç dakika sonra, kafamda onun varlığını hissettim.

"Bence bu kadın aday Valkaryn'i çalmaya çalışacak. Sana zarar vermek istediğini sanmıyorum ve sana zarar vermeye çalışırsa onu öldürürüm, ama diğerlerine ders olsun diye kılıcı almasına izin vermeni istiyorum."

Başka birinin kafamın içinde konuşmasına asla alışamayacağım! O, kadının yönünden uzaklaşıp kasıtlı olarak başka tarafa bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Birinin silahımı çalmasına izin vermemi mi istiyordu? Hayatta olmaz! Bunu hak etmiştim. Koruyucu bir şekilde elimi kılıcın kabzasına koydum, sonra zihnimde bir varlık hissettim. Kaelric'in benimle konuştuğu zamanki gibi bir şeydi, ama farklıydı.

"Kael'i dinle," dedi bir kadın sesi ve nasıl olduğunu bilmesem de bunun Valkaryn olduğunu anladım.

Kılıç bir sese sahipti ve bu ses bir kadına aitti.

Şok içinde, kılıcı bıraktım ve sabırla bekledim.

İki dakika geçti, sonra arkamda koşuşturma sesleri duydum. Kaelric yanımda gerildi ve ben de, kadın adaylardan biri olan

Mercy Solvaris, silahıma atladı.

Çılgılık attım ve bu, izleyenlerin dikkatini çekti.

Genç kadının parmakları kılıcın kabzasına yapıştığı anda, mavi bir ışık dalgası kılıçtan doğrudan göğsüne çarptı ve onu anında öldürdü. Un çuvalı gibi yere yığıldı, ağzı açık, dudaklarından küçük bir kan damlası akıyordu.

Gözlerim çılgınca odanın içinde dolaştı, beni kesinlikle öldürecek olan Corvessa'yı aradım, ama o burada değildi.

Önümdeki ölü kadına şok içinde bakarken, Kaelric ayağa kalktı ve kollarını genişçe açtı.

"Bu, Kral Katili'ni zorla ele geçirebileceğini düşünen herkese bir uyarı olsun." Sesi odanın her yerine yankılandı ve sanki bir tokat gibi fiziksel bir güç taşıyordu.

Nefes kesen sesler, fısıltılar... Orada bulunan Gözcüler bile bana karşı çıkmak ya da az önce olanları sorgulamak için harekete geçmediler.

Cassian yüzü gergin bir şekilde bize yaklaştı. "Bence ikiniz de artık gitmelisiniz."

Kaelric çikolatalı trüf mantarı ve şekerlenmiş fındık tabağını aldı ve başını büfeye doğru eğerek beni de onu takip etmem için teşvik etti.

Ben öyle yaptığımda, durdu ve başka bir tabak aldı, üzerine bir düzineden fazla tavuk budu koydu.

"Kurt dönüşümcülerin çok kaloriye ihtiyacı vardır," dedi etrafta duranlara. Onlar sadece korkuyla ona baktılar.

Ayrılırken, birkaç kurt adam muhafızın yanından geçtik. Kaelric'e hafifçe başlarını eğerek selam verdiler.

İlginçti, ama bunu düşünecek vaktim yoktu. Az önce bir kadının öldüğünü görmüştüm.

Benim elimle.

Dışarı çıktığımızda, nefesim düzensizleşmişti; görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dans ediyordu. Kaelric bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı.

"Ne oldu?"

"O öldü," diye mırıldandım.

Hayatım boyunca birçok ölüm gördüm, ama hiçbir *benim* elimden olmamıştı.

Kaelric kaşlarını çatı. "Sen değildin. Oydı." Kılıcı işaret etti. "Ama yakında sen olacaksın ve buna hazırlanman gerekiyor."

Uzaklaşırken, ben de onu takip etmek için aceleyle peşinden koştum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Beni Aerlyn Akademisi'nden uzaklaştırıyordu.

"Dregs'e. Oradaki herkes senin kadar zayıfsa, Elitlerden daha çok buna ihtiyaçları var." Bunu çok rahat bir şekilde söyledi, sanki istediği her şeyi yapabilirmiş gibi.

Ne kadar kibirli bir aptalla bağ kurmuştum.

"Oraya öylece yiyecek götüremezsin. Bu yasadışı." Benim ne kadar zayıf olduğumu söyleyip durmasının kabalığı da cabası.

Gözlerinde kinle bana döndü. "Yoksullara yemek vermek *yasak* mı? Oh, bu yasayı çıkaran adamı göster bana. Onu olduğu yerde boğazını parçalarım." Gözlerinin yeşilden sarıya döndüğünü fark ettim.

Ciddi miydi? "Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun, değil mi?" Şehirden Dregs'e izinsiz herhangi bir şey kaçırmak cezalandırılabilir bir suçtu. Sanki bizi fakir ve aç tutmak istiyorlardı.

Yüzü sarsıldı. "Benim halkımın kendi sorunları var. Ben ona odaklanıyorum."

İç geçirdim, elinden tavuk tabağını, çikolatalı trüfleri ve fındıkları aldım.

"Elit Gözcüler'i geçmeden Dregs'e ulaşmanın bir yolu var, ama bu bilgiyi bir hainle paylaşmaya güvenmiyorum, o yüzden yurda geri dön ve bir saat sonra görüşürüz."

Sanki ona tokat atmışım gibi görünüyordu.

"Ben kötü bir adam mıyım? Topluluğuna bedava yemek getirmek isteyen biri mi?" Dişlerini gıcırdatarak güldü. "Sen delisin."

Deli!

Tavuk tabağını trüf mantarı tabağının üzerine koydum, ikisini de dengede tutmaya çalışarak, sonra uzanıp göğsündeki X şeklinde yara izine dokundum. "O iz benim dünyamda bir anlam ifade ediyor. Duruşmanın ortasında birini ölüme terk ettiğin anlamına geliyor. Neden ailemin yaşadığı yeri sana güvenerek söyleyeyim ki? *Bu* delilik olur."

Sakinleşmeye çalışır gibi burnundan yavaşça derin nefes almaya başladı, ama kollarında tüyler diken diken oldu.

İki adım geri çekildim, elimdeki tabakları dengede tutarken diğer elimle silahımın kabzasına uzandım.

Zaten kolumu kırmıştı. Başka ne yapabiliirdi ki?

"Aptal kadın, sen hiçbir şey bilmiyorsun." Aerlyn Akademisi'ne doğru fırlayarak uzaklaştı.

Ben mi aptalım? Sanki ondan bir cevap beklermişçesine elimdeki kılıcı dikkatle inceledim. Yani, daha önce konuşmuştu.

O bir hain damgası taşıyor! Kolumu kırdı. Beni küçük kardeşlerimin kapısına kadar götürmemi beklemiyor, değil mi?

O hiçbir şey söylemedi, ben de kapının açıklığına doğru yola çıktım. Kaelric bir konuda haklıydı: Dregs'teki insanlar bu yiyeceği Elitlerden daha çok hak ediyorlardı.

"Hey, Brynn!" Cassian'ın sesi kulaklarıma ulaştı ve ben döndüm. Arkasında bir araba çekerek bana doğru koşuyordu.

"Selam." Yemeklerle dolu tabakları arkamda saklamaya çalıştım, ama çok büyüktüler ve bu çok garip görünüyordu.

"Ailenizi görmeye mi gidiyorsunuz?" diye sordu. Yakalandım.

"Sadece düşündüm ki... Yani... Yanlışlıkla tabağıma fazla yemek koydum ve israf olmasını istemedim," diye yalan söyledim.

Gülümsedi ve arabayı örten battaniyeyi geri çekti. Araba, yiyeceklerle *dolu* cam kapaklı catering tabaklarıyla doluydu.

"Sizinle oturabilir miyim?" diye sordu. "Olaydan sonra herkes gitti ve teknik olarak yemeğin parasını ailem ödedi, yani istediğim gibi yapabilirim."

Onun bu nazik davranışı karşısında boğazım duygudan düğümlendi. "Cassian, bu... inanılmaz cömertçe."

"Hayır, değil. Bu, her iyi insanın yapacağı bir şey. Kardeşim ve benim yıllardır yapmak istediğimiz bir şey. Etrafta aç insanlar varken yemek asla israf edilmemelidir."

Arabaya baktım. Çitin yırtığına sığmayacak kadar büyüktü. "Bunun, benim gizlice girdiğim çitin deliğinden geçeceğini sanmıyorum."

Cassian'a Kaelric'ten çok daha fazla güveniyordum.

Bana yarı gülümseyerek baktı. "Oh, çitin deliğinden gizlice geçmeyeceğiz."

Tam o sırada, atlı bir araba durdu. Kırmızı kadife perdelerinde Draven Hanesi'nin arması vardı.

"Ama... başın belaya girmez mi?" O cam kapları arabaya yüklemeye başladığında tereddüt ettim. Şoförü gözlerini önünden ayırmadan Cassian'ın yaptıklarına aldırmış etmiyor gibiydi.

Sarışın kaşını kaldırdı. "Saatlik ücretle çalışan bir muhafız, Draven Hanesi'nin varisini sorgulayacak mı sanıyorsun?"

Gülerek, "Hey, Kaelric kendini beğenmiş olan. Senin alçakgönüllü olman gerekiyor. Kendi işine bak," dedim. En azından benim kafamda böyleydiler.

Bana flörtöz bir göz kırptı ve bu, midemin takla atmasına neden oldu. "Sorun yok. Kurt koruyucun da geliyor mu?" Arkamdan sokağın aşağısına baktı ve ben başımı salladım.

"Hayır. *Hain kurt*, ailemin yaşadığı yeri görmeye gelmeyecek." Sözlerimin amacımı yeterince açıkça ifade ettiğini umuyordum.

Cassian, anladığını belirtircesine başını salladı.

Arabaya bindikten sonra, gerçekten de hiçbir soru sorulmadan şehrin ön kapısından geçtik. Cassian sadece kafasını dışarı çıkardı ve iki muhafıza iyi akşamlar diledi.

Güç sahibi olmak ne kadar güzel olmalı. Ve para sahibi olmak.

Sekizinci

Bölüm

Dregs'in de sessiz bir direnç gücü vardı. Elimizdeki az şeyi elde etmek için çok çalışıyor ve ona değer veriyorduk. Burada yeraltı takas ve sadakat ağları gelişmişti. Kendi başımızın çaresine bakıyorduk. Burada cesaret vardı. Ateş. Sessizce ölmeyi reddetme, asil kanla ya da sihirle satın alamayacağınız türden bir güç.

Aerlyn'in altın camdan yapılmış şehrine baktım ve bunun her gece gördüğümüz manzara olması ironik geldi. O kadar yakındı ki, balkonlarında duran Elitlerin bizim varlığımızı yok saymaya çalıştıklarını görebiliyordum. Çit ördüler, ama bizi silemediler.

Cassian ve ben Dregs'in kenarına vardığımızda, sürücü atları evlerin arasındaki dar ve bazıları çamurlu sokaklardan geçirmekte zorlandı, bu yüzden Cassian ona durup beklemesini söyledi.

Arabadan indiğimizde, birkaç seyirci vardı bile. Dregs'te yaklaşık üç yüz aile yaşıyordu. Toplamda iki binden fazla insan. Ve ben hepsini tanıyordum.

Cassian merakla etrafına bakındı, gözleri her yere kayıyordu.

"Buraya daha önce geldin mi?" diye sordum. Başını salladı.

Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. "Başka kardeşin var mı?"

Kaşlarını çattı. "Sadece Regalis ve benim iki kuzenimiz var."

"Bu çok güzel. Benim yirmiden fazla kuzenim var."

Gülümsedi. "Aile toplantıları çok gürültülü geçiyordur herhalde."

Ben güldüm. "Öyle, ve hepimiz bir eve sığamıyoruz."

Genellikle dışarıda buluşuruz."

"Eminim öyledir." O da güldü.

Bir Elit ile normal bir sohbet yaptığımıza inanamıyordum. Sıradan bir Elit değil, Draven Hanesi'nin varisi. Yakışıklı, nazik ve şefkatli görünen, aileme ve topluluğuma yiyecek götürmeme yardım eden bir varis.

Birlikte dar sokaklarda ilerledik ve sonra tanıdık bir yüzle karşılaştım.

"Hey Laura, boş bir tabak ve çatal getir. Bizim evde ziyafet var! Haberi yay," dedim Laura Appleton'a, o elinde ezik bir teneke çay fincanı tutarak bize dikkatle bakarken.

O da gülümsedi. "Tamam, Brynn. Teşekkürler." Evine geri dönüp ailesine haberi bağırarak duyurdu.

Cassian yüzünü buruşturdu ve bana doğru eğilerek sesini alçaltarak, "Tahminime göre, sadece yüz kişiye yetecek kadar yiyeceğimiz var," dedi.

Ben başımı salladım. "Nasıl paylaştıracığınızı biliyoruz. Yetişkinler, çocuklar ve yaşlılar önce yiyene kadar hiçbir şey yemeyecektir."

Cassian'ın gözleri doldu ve alt dudağı titredi.

Ayaklarımın ucunda rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, onun muhtemelen hayatı boyunca hiç açlıkla karşılaşmadığının farkındaydım. Muhtemelen erzak dağıtmayı bile bilmiyordu.

Benden uzaklaşarak gözlerini sildi ve sonra el arabasını arabanın arkasından çekti. Tüm yiyecekleri ve benim iki tabağımı yükledikten sonra evime doğru yola çıktık. Mahallemizin kuzey köşesinden zikzaklar çizerek geçtik ve arabayı birkaç su birikintisinin üzerinden taşımak zorunda kaldık. Geçerken, insanlar ellerinde tabak ve çatal ile evlerinden çıkmaya başladılar. Dregs'te haberler çabuk yayılırdı.

"Merhaba Molly!" Kız kardeşlerimden birinin okul arkadaşı olan küçük bir kıza seslendim.

"Merhaba, Brynn! Neden bir Elit burada? Bütün bu yiyecekleri çaldın mı?" Çatalıyla cam tabaklardan birine vurdu, gözleri içindeki patates püresine bakarken kocaman açılmıştı.

Gülümsedim. "Bu benim arkadaşım Cassian, ve biz hiçbir şey çalmadık. Bu onun yemeği ve paylaşmak istiyor."

"Bana Cass diyebilirsin," dedi Cassian yanımda, gözleri her yere bakıyordu, sağlam kapıların yerine asılı perdelerden

Çocukların çamurlu, ayakkabısız ayaklarına, Molly'nin küçük, kirli parmakları arasında tuttuğu çatalına kadar.

O arkamıza baktı ve ben de onun bakışını takip ettim. Yüzlerce insan sakin ve düzenli bir şekilde birbirlerini takip ederek evimin önündeki açıklığa doğru ilerliyordu. Burası doğum günlerimizi, kasaba toplantılarımızı ve aklınıza gelebilecek her şeyi yaptığımız yerdı. Sadece otlarla dolu kocaman bir arazi ve şanslıysanız oturabileceğiniz birkaç eski sandalye vardı.

"Bunu herkesle paylaşacağını beklemiyordum... Sadece ailenle paylaşacağını düşünmüştüm," diye fısıldadı Cassian.

"Başkalarına yardım etmek için elimizden geleni paylaşıyoruz ve buz dolabımız yok, bu yüzden on üç kişi olsak da bu sadece ailemle birlikte bozulur."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "On üç mü?"

"Kuzenler, teyzeler ve diğerleri hariç. Evet."

"Brynn!" diye bağırdı altı yaşındaki kız kardeşim Isla, tiz bir çığlık atarak bana sarılmak için atladı. Ben güldüm, o ise geniş gözlerle tüm yiyecekleri incelerken onu sıkıca kucakladım.

"Hey, duyduğuma göre şu anda deneme sürecindesin! Aferin sana, Brynn!" Bayan Dantley yanımdan geçerken böyle dedi.

Harika. Bu haber çoktan yayılmış mıydı? Sanırım bu sadece an meselesiydi. İnsanların bunu bilmesi ve beni desteklemesi benim güvenliğim için muhtemelen daha iyiydi.

"Teşekkürler," dedim ona, komşular yemek masalarını ve sandalyelerini dışarı çıkarmaya başladılar.

"Biri mi evleniyor?" diye sordu Bayan Griosh. Doksan yedi yaşındaydı ve kafası pek yerinde değildi.

"Hayır, hanımefendi, sadece şükran ziyafeti," dedim, Cassian'a bakarak.

Gözleri dolmak üzereydi. Şok olmuş gibiydi. "Hey, gitmek istersen ben tek başıma yürüyebilirim..."

"Hayır, hayır. Ama geri dönüp biraz daha almalıyım. Kimseyi geri çevirmek istemem." Dudaklarını ısırdı.

Bu inanılmaz derecede tatlı bir davranıştı. "Daha var mı?"

"Partide yok. Ama arkadaşımın bir fırını var. Geri döneceğim... tamam mı? Sen başla, ben geri döneceğim." Sonra koşarak uzaklaştı ve beni

yiyecek dolu arabayı bırakarak uzaklaştı.

Kardeşlerim, toplulukla yemek paylaşırken gelenek olduğu üzere ilk sıraya geçtiler. Önce ailem geldi. Teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim de dahil olmak üzere toplam kırk kişiydik. Sıraya girdikçe onlara servis yapmaya başladım. Annem en sondaydı.

En sevdiğim teyzem Gracine geldiğinde, beni kucaklayarak sıkıca sarıldı. "Annen bize her şeyi anlattı. Senin için hem çok korkuyorum hem de gurur duyuyorum."

Ona gülümsedim ve elini sıktım. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, evlat."

Annemin sırası geldiğinde, tabağı olmadığını fark ettim. "Önce topluluktaki tüm çocuklar yesin, eğer artarsa ben de yerim," dedi ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Notunu aldım. Seninle gurur duyuyorum. Endişeliyim, ama gurur duyuyorum."

O uzaklaşırken ona gülümsedim ve eline bir trüf mantarı sıkıştırdım. "Bunu yemeden hayatı tatmış sayılmazsın," dedim ona.

O da güldü. "Peki, tamam." Trüf mantarını ağzına attı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına," dedi ağzı dolu halde.

Ben de güldüm ve diğerlerinin de alabilmesi için geri çekildim. İtişip kakışma, bağırış çağırış ya da kavga yoktu. Bayan Kinley öne çıktı ve önce tüm çocuklara servis yapmaya başladı. Topluluğumuz böyle işliyordu. Hepimiz birbirimize yardım etmek için el ele verirdik. Çocukları kendi çocuklarımız gibi büyüttük. Yaşlıları da. Birdenbire enerjim tükendiğini hissederek esnedim, ama devam ettim.

Annem en küçük kardeşlerimle ilgileniyordu ve ben ona yardım etmek için yanına doğru yürürken, tarlanın yanındaki uzun otlarda bir hareket fark ettim.

Kaelric gölgelerin içinden çıkıp kollarını kavuşturarak bana öfkeyle bakarken, başımı o yöne çevirdim.

O piç kurusu!

Yönümü değiştirip, ona doğru sert adımlarla yürüdüm. "Beni buraya kadar takip mi ettin?"

"Takip etmeseydim, ne kadar iyi bir koruyucu olurum?" "Arkadaşlarımla birlikte güvendedim," diye homurdandım.

Gözleri, heyecanla küçük tabaklara yemek koyan düzenli sıraya bakıyordu. Çoğu sadece bir parça et ve bir parça garnitür aldı. Kimse benim gibi aşırıya kaçmıyordu. Saygılıydılar ve mümkün olduğunca çok insana yetecek kadar dağıtmaya çalışıyorlardı.

"Belki i ," diye onayladı Kaelric, "ama yurda dönerken?
Belki de değil."

Gözlerimi devirdim. "Peki. İstersen burada kal ve izle, ama yaklaşma," diye uyardım, elim silahımın üzerinde.

Gözleri sarı renkte parladı. Gerginliğini gidermek için boynunu çıtlattı. "Evimde *kimse* benimle böyle konuşmaz."

"Hah. O zaman senin için iyi." Sesi, elit bir aileden gelip, gümüş kaşıkla büyümüş biri gibi geliyordu.

Ona sırtımı döndüm ve annemle kardeşlerimin yanına gittim. O bir hain işareti taşıyor olabilir, ama benim kadar benim kazanmamı istiyor gibiydi. Sadece bu silahı benden almak için olsa bile. Yine de, ailemi ona emanet edemezdim. Onu pek tanı mıyordum ve kolum hala bildiklerimden dolayı zonklu yordu. Kurt, bağlanmak için gerekenden daha sert ısır mıştı beni; bunu asla unutmayacaktım. Dregs'te çok fazla kadının, kendilerine yemek sağlayan ya da güvenlik veren şiddet uygulayan erkeklerle birlikte kaldığını görmüş tım. Ben öyle olmayacaktım.

"Brynn," yumuşak bir ses bana ulaştı ve ben o yöne döndüm. "Fiona!"

Gözleri kızarmış, saçları dağınıktı ve sanki kalbinin yerinden çıkmasını engellemeye çalışır gibi kollarını göğsüne sıkıca bastırıyordu.

O anda Regalis Draven'ın onun sevgilisi olduğunu hatırladım. Ve o öldü ve bana onun için olan işareti verdi.

Gözleri göğsümdeki işarete kaydı ve ben konuşmak için ağzımı açtım, ama o hızla öne atıldı ve beni kollarına çekti.

"Senin adına çok mutluyum. Regalis de bunu isterdi." Geri çekildi, yüzünden gözyaşları akıyordu. Fiona güzeldi, hayatta kalmayı bilen, sert bir kızıl saçlıydı. Kuzenleri ve amcalarından oluşan büyük ailesini beslemek için ne gerekiyorsa yapardı, yasadışı olsa bile. Elitlerden nefret ederdi.

Sesimi alçaltarak, "Çok üzgünüm," dedim. "Cassian bana her şeyi anlattı."

Kız başını salladı. "İki ay önce gizlice evlendik. Ailesinin bunu kabul etmesinin tek yolunun, benim sihirli güçlere sahip olmam, denemeyi kazanmam olduğunu söyledi."

Evlenmişlerdi! Bu duyulmamış bir şeydi. Kötü gözle bakılıyordu. Evlilik yoluyla sınıfını yükseltmek mümkün değildi, bu yüzden üst sınıf her zaman kendilerini alçaltmak zorundaydı. Eğer o denemeyi kazanmasaydı ve o onunla kalmak isteseydi, unvanından mahrum bırakılmak ve buraya, Dregs'e taşınmak zorunda kalacaktı.

Kaşlarımı çattım. "Bence biri bunu öğrendi ve bu yüzden onu öldürdü. Onu son anlarında yakaladım. Sana bir mesaj bıraktı, ama o zaman bunun sana olduğunu bilmiyordum."

Bana daha yakın eğildi, sözlerimi dinliyordu.

Şimdi onun mesajının ne anlama geldiğini merak ediyordum, özellikle de iki aydır gizlice evliyorsa.

"Ona, onu her şeyden çok sevdiğimi ve babasının adını vereceğimi söylememi istedi. Ne demek istediğini hiç anlamadım."

Fiona elini karnına götürdü ve ben nefesimi tuttum.

"Hamile misin?"

Gözleri yaşlarla dolarak başını salladı. "Kız olabilir, ama o erkek olacağına yemin etti." Şimdi bir anıya dalmış gibi gülümsüyordu.

Bu sefer onu daha uzun bir kucaklamaya çektim, tatlı arkadaşım için sevinç tüm vücuduma yayıldı.

"Senin adına çok mutluyum. Harika bir anne olacaksın."

Fiona kimseden saçmalık dinlemezdi. Duruşma için benden çok daha iyi bir seçimdi.

Biz uzaklaşırken, bana sert bir bakış attı. "Hepimizi gururlandır, Brynn. O kendini beğenmiş piçlere, paramız ya da büyümüz olmadığı için zayıf olmadığımızı göster." Son cümleyi homurdandı ve ben başımı salladım. "Reggie bunun için öldü: Dregs'ten büyüünün yükseldiğini görmek için. Hayatımın aşkının boşuna ölmesine izin verme."

Sözleri dövme gibi zihnime kazındı. Sadece ailem için değil, Fiona ve Regalis için de denemeliydim.

Bunu kazanmak zorundaydım.

Etrafımda alkışlar yükseldi ve Cassian'ın evinin hizmetçileri gibi görünen üç kişiyle birlikte geri döndüğünü görünce şaşkınlıkla döndüm. Hepsi ekmeklerle dolu kanvas çantaları taşıyor ve insanlara dağıtıyorlardı.

"Yaratıcı seni kutsasın," diyorlardı ona ekmekleri alırken.

Fiona'ya veda etmek için sarıldıktan sonra Cassian'ın yanına koştum, birkaç somun ekmek aldım ve ona dağıtmasında yardım ettim.

"Bunları nereden buldun?" diye sordum.

"Fırından," dedi gülümseyerek somun somun dağıtmaya devam etti. Ekmekler hala sıcaktı! Ve yumuşaktı. Bunlar, vitrinde günlerce durduktan sonra atılan bayat ekmekler değildi.

"Taze." Kafam karıştı. Çalmış mıydı?

Cassian başını salladı. "Artıkları yemek zorunda kalmamalılar. Fırındaki tüm ürünleri satın aldım. Yarın sabah fırın boş olacak."

Bu sözler beni şaşırttı. Fırıncı sabah için ürünler hazırlarken, mesai saatleri dışında fırına gidip her şeyi satın mı almıştı?

"Başın belaya girmez mi?"

Bunu yaptığı duyulursa ve soruşturma açılırsa ne olacak?

O zaman bana baktı ve gözlerimi tuttu. "Artık umursamıyorum, Brynn. Umursamıyorum. Bu yanlış."

Duygularımdan boğazım düğümlendi ve gözyaşlarımı geri çekmek zorunda kaldım. Başımı salladım. Cassian iyi biriydi, güvенеbileceğim biriydi, bu da Elitler arasında nadir görülen bir şeydi.

"Yaratıcı seni kutsasın," dedim ve elimi onun eline koymak için uzattım.

"Hayır, Yaradan *seni* kutsasın. Ve Arcane Denemelerini kazanmanı dilerim."

O anda midem bir takla attı, bana inanan bir Elit'in mavi gözlerine bakarken? Gerçeküstü bir his uyandırdı.

Tarlanın karşısındaki ağaçların arasında, beni izleyen bir çift sarı parlayan göz gördüm.

Bir hain kurtla ortaklık yaparken kazanabileceğimden emin değildim. Ama başka seçeneğim yoktu.

Dokuzuncu

Bölüm

O gece uykusuz bir gece geçirdim. Yatmadan önce Cassian ve Kaelric, gece saldırısından beni en iyi şekilde nasıl koruyacakları konusunda tartışmaya başladılar. Kaelric, hayatıma bir saldırı olacağına dair neredeyse kesin bir garanti varmış gibi konuşuyordu. Her ses, her gıcırta beni uyandırıyor. Sabah ışığı perdelerden sızmaya başladığında, neredeyse kırk beş dakika uyuyabilmiş, yarı ölü gibi hissediyordum. Duş alıp, benim için bırakılmış spor kıyafetlerini giydikten sonra, oturma odasına geçtim.

Pantolon ve tişört muhtemelen Fiona'ya dar gelmeliydi, ama benim zayıf vücudumda bol durduğu için sürekli yukarı çekmek zorunda kaldım.

Cassian gitmişti ve Kaelric mutfakta yemek pişiriyordu. "Hizmetçiler nerede?" diye sordum.

Her bağlı çifte, ilk denemeden önce antrenmana odaklanabilmemiz için yemeklerimizi pişirmek, çamaşırlarımızı yıkamak ve ev işlerini yapmak üzere bir hizmetçi ve aşçı verilmişti.

Kaelric, devasa siyah ocağın başında durmuş, saçlarını topuz yapıp yumurta pişiriyordu. Tunikası, kaslı pazılarına gergin bir şekilde yapışmıştı ve ben de zihnimde, kıyafetlerinin ona ne kadar yakıştığını düşünüyordum — benimkilere kıyasla.

"Kimsenin bizim için yemek pişirip bizi zehirlemeyeceğine güvenmiyorum," diye homurdandı.

Vay canına, bu adam paranoyakmış.

"Gece kimse saldırmadı. Yani boşuna uykusuz kaldım," dedim ve bir parça ekmek almak için uzandım.

Elini uzattı ve elimi tuttu. "Otur. Ben sana servis yapacağım."

Bu bir emirdi, ama yemek servis edilmesi benim için sorun olmayan bir emirdi. Normalde kahvaltı yapmazdım, bu yüzden bu benim için büyük bir değişiklik olacaktı. Alışmak istemediğim bir şeydi. Duruşmayı kaybedip bir şekilde Dregs'e sağ salım dönersem, günde bir veya iki öğün yemeğe geri dönmek zorunda kalacaktım.

Beş dakika daha sessizce oturup onun çalışmasını izledim. Mutfakta alışkınmış gibi hareket ediyordu.

"Evde de kendin yemek yapar mısın?" diye sordum. "Evet."

Hmm, tek kelimelik cevaplarda gerçekten çok iyiydi.

"Ailen yok mu?" Yani, birbirimizi tanımaya çalışabiliriz. Yemeklerin çoğunu annem yapardı. Nadiren yumurta yediğimiz için yumurta kızartmayı bilmiyordum ve fare haşlamak iğrençti, o yüzden annem yapardı.

"Hayatta kalan yok." Önüme bir tabak koydu ve sözleriyle beni şok etti.

Hayatta kalan yok mu? Bu ne anlama geliyordu? Öldürüldüler mi? Yoksa bir kazada mı öldüler? Ya da doğal nedenlerden mi öldüler?

Tabağa baktım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu paylaşacak mıyız?"

En az dört tane çırpılmış yumurta, kalın tereyağı sürülmüş iki dilim ekmek, iki büyük parça peynir ve taze meyve vardı!

"Hayır, paylaşmıyoruz. Jambon hala pişiyor, ama yakında hazır olacak. Güçlenmen, daha kuvvetli olman lazım," dedi ve ocağın başına geri döndü. Orada kalın jambon dilimlerini kızarttığını görebiliyordum.

Güçlenmek. Sinirli bir şekilde zayıf kollarımı inceledim ve o öyle demek istememiş olsa da, sözleri canımı yakmıştı.

"Ben aç bile değilim," dedim ona. "Dün akşamki büyük akşam yemeğinden hala tokum."

Vücudu gerildi ve onu kırmış mıyım diye merak ettim. Tahta spatulayı o kadar sıkı tuttu ki ikiye kırıldı.

O, kırık mutfak aletini tezgahın üzerine koyarak içini çekti. "Ne oldu?" diye sordum, onun öfkesi karşısında şok olmuştum.

Parlayan sarı gözleriyle bana döndü ve ben biraz geri çekildim. "Hâlâ tok olmamalısın. Bu kadar zayıf olmamalısın. Dün gece halkın bir somun ekmek için saatlerce sokaklarda tezahürat yapmamalıydı!" diye homurdandı.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Ne yani, yiyeceklerin bedava olması mı gerektiğini düşünüyorsun? Senin geldiğin yerde para kullanmıyorlar mı? Ama bu dünya öyle işlemiyor, Kaelric! Her şeyin bir bedeli var, bir hiyerarşi ve sınıf sistemi var. Fakir insanlar... kendini hazırla: FAKİR!" diye bağırdım. "Evet, bedava taze ekmek bizi heyecanlandırıyor. Ailemizi beslemek için üçüncü vardiyada çalışmak zorunda olmamak kutlanacak bir şey."

Kaelric elini kaldırıp şakaklarını ovuşturdu, sanki ona baş ağrısı vermişim gibi. Ellerini indirdi ve bana baktı. Gözleri yine yeşil olmuştu. Mutfak tezgahına yaslanarak yüzüme yaklaştı. "Burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Sen anlamıyorsun. Sisteminizin bozuk olduğunu söylüyorum. Tüm sınıf sistemini yerle bir etmek istediğimi söylüyorum!" diye bağırdı ve ben elimi ağzına kapatarak yurtumuzun ön kapısına baktım.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, elim sıkıca onun ağzını kapatıyordu. "Böyle konuşamazsın," diye fısıldadım. "Bu vatana ihanettir, cezası ölümdür."

Elimi indirdim, gözlerinde bir tür korku görmeyi bekliyordum, ama onun yerine heyecanlı görünüyordu. "Benim geldiğim yerde, istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Bırak beni öldürmeye çalışsınlar." Bana yarı alaycı bir gülümseme attı ve boğazım kurudu.

"Burası Fenmyr değil. O yüzden kurallara uy, yoksa duruşmada koruyucum olmaz."

Tavadan sıcak bir parça jambon alıp ağzına attı ve hızla yuttu. "Kurallara uymak pek benim tarzım değil."

İyi geceler, o çekici biriydi. Ondan nefret etmek ya da en azından ondan rahatsız olmak istedim, ama söylediklerini beğendim. Sınıf sisteminden nefret etmesini ve yiyeceklerin ücretsiz olması gerektiğini düşünmesini beğendim.

Ama ondan hoşlandığımı fark ettiğim anda, göğsündeki açıkta kalan deriye ve orada bulunan X şeklinde yara izine baktım.

Hain kurt.

Bana kazanmam için yardım etmeye geldiğini ne kadar söylerse söylesin, o kılıç için ve kendisi için buradaydı. Kendi amaçları ve geri dönmesi gereken kendi toprakları vardı, bunu unutmamam gerekiyordu.

Yemeğime daldım ve midem bulanmadan önce olabildiğince çok yemeye zorladım. Tabağımda kalanları o bitirdi ve hiçbir şey israf edilmedi.

Cassian'ın bizim için hazırladığı özel eğitim odasına doğru yola çıktık ve ben de Valkaryn'i yanımda götürdüm. Odaya giderken bir köşeyi döndük ve Yargıç Corvessa ile karşılaştık.

Donakaldım, nefesim kesildi. Kaelric yanımda gerildi.

Corvessa şaşkın şaşkın görünüyordu bizi bizi
bakışları biraz

biraz daraldı. O anda, onun varisini öldürdüğümü fark ettim.

"Merhaba, Brynn." Kenara çekilmedi ve vücudu koridorun tam ortasındaydı, bu yüzden ona çarpmadan geçmek zor olacaktı.

"Merhaba, Yargıç." Hafifçe eğildim.

Gözleri belimdeki kılıca kaydı ve ben de odadaki fili ele almak istedim.

"Mercy için üzgünüm. Ben hiçbir şey yapmadım. Ona dokunmadım bile.

."

Corvessa alaycı bir şekilde güldü. "Zayıf olanı eledin. Bana bir iyilik yaptın . Yeğenim Denemelerde asla başarılı olamazdı."

Nefesim kesildi. Ölüler hakkında konuşmak için çok kötü bir yoldu. Ama çok üzülmemiş gibi görüldüğü için minnettardım.

Sonra bakışlarını Kaelric'e çevirdi, gözlerini kısarak. "Bir hainle bağ kurman çok kötü, yoksa hayatta kalma şansın olabilirdi."

Kaelric'in hırıltısı kolumdaki tüyleri diken diken etti.

Koridordaki sıcaklık o kadar düştü ki, önümde kendi buğulu nefesimi görebiliyordum.

"İzninizle hanımefendi, antrenmana gitmemiz gerekiyor," dedim dedi.

Kenara çekildi, gözleri sürekli Kaelric'teydi.

"Oh, Brynn?" diye seslendi bana, göz açıp kapayıncaya kadar şarkı söyler gibi bir sesle.

"Evet, hanımefendi?"

Dönüp baktım. "Yakma mı, gömme mi?"

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

"Duruşmada öldüğünde, kalıntıların gömülmesini mi yoksa yakılmasını mı istersin? Aerlyn tüm cenaze masraflarını karşılıyor, bu yüzden ailen bu konuda endişelenmek zorunda kalmayacak." Gülümsedi ve bu manzara midemi bulandırdı.

Ona cevap vermeden döndüm. Corvessa'nın benim denemelerde olduğumu umursamadığı izlenimini veren tavrı bir anda yok olmuştu.

O benim ölmemi istiyordu.

Sonunda eğitim odasına girdiğimizde, etrafa bakındım.

Dört duvarlı, taş zeminin üzerine serilmiş yastıklı minderler ve birkaç silah bulunan bir odaydı. Hiçbir şey özel değildi.

"Tamam, neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor. Fiziksel savaş konusunda herhangi bir eğitim aldın mı?" Kaelric, Aerlyn Yargıcı'nın benim cenazemi planladığını tamamen görmezden gelerek dedi.

"Hayır." Elbette hayır.

Çenesi seğirdi. "Ama sen Dregs'te büyüdün. Kavga ettin mi, hayatta kalmak için hırsızlık yaptın mı, öyle şeyler?"

"On iki yaşımdan beri iki işte, on altı yaşımdan beri ise üç işte çalışarak hayatta kaldım." Çenemi yukarı kaldırdım. Kimseyle kavga etmedim. Bunun ne anlamı olurdu ki? Dregs'te birbirimizden çalmazdık, sadece hayatımızı riske atmaya hazırsak Elite'den çalardık.

"Ne tür işler?" diye sordu, sesinde biraz şefkat vardı.

İç geçirdim. "Sabah vardiyasında metal hurdaları ayırıp eriticiye koyuyorum." Parmaklarımı kaldırdım. "Yıllar önce parmak izlerimi yaktım."

Kaşlarını kaldırarak parmak uçlarımı inceledi.

"Öğleden sonra ise kanalizasyon arıtma tesisinde çalışıyorum. Boyum kısa olduğu için tünellere girip sirke ekliyorum ya da tıkanıklıkları gideriyorum."

Bütün bu sihirli güçlere rağmen, Elitler kendi pisliklerini ortadan kaldırmamanın bir yolunu bulamıyorlardı.

O, Dregs'teki en iğrenç işlerden biri tarafından etkilenmemiş gibi görünüyordu ve başını salladı. "Peki akşamları?"

Utanç yanaklarını yakıyordu. Bu, aramızdaki en iğrenç işti, ama maaşı iyiydi. "Haftada birkaç gece, cesetleri alıp morga götürüyorum. Çiçek hastalığı geçirdim, bu yüzden bağışıklığım var."

Elini uzattı ve çenesini okşadı. "Bu işte yardımcın var mı?"

Kafamı salladım. "Gece vardiyasında her şeyi tek başıma yapıyorum." "Yani ağır yükleri kaldırabiliyor musun?"

Bay Hannah öldükten sonra onu arabaya bindirmeye çalıştığımı hatırladım. Neredeyse belimi kırıyordum.

"Evet."

Elini uzattı ve kaslarımı kontrol eder gibi kolumu sıktı, ama ben çekildim ve homurdandım, bu da onun sırtımasına neden oldu.

"Güçlüsün. Bunu beklemiyordum. Ve küçüksün, bu yüzden saklanabilirsin.

Hızlı mısın?"

"Dregs'te en hızlıyım, Mason McCorory'den sonra ikinciyim." Her yaz festivalinde yarıştık ve ben hep ikinci olurum.

"Tamam, bununla başa çıkabiliriz. Denemelerde, savaşamayacağın, seni koruyamayacağım, Valkaryn'in ya savaşmamayı seçeceği ya da senin ulaşamayacağın bir büyüyle karşı karşıya kalacağın zamanlar olacak. Bu durumlarda kaçman, saklanman ve hayatta kalman gerekecek."

Sırtımdan bir ürperti geçti. Onun daha önce bu denemeleri yaşadığını unutmuştum. Her seferinde farklıydılar, ama o, hepimizden daha iyi ne bekleyeceğini biliyordu.

Konuşmak için ağzımı açtığımda, eğitim odamızın kapısı açıldı.

Dört kişi içeri girdi. İki seçkin büyücülerdi, biri Vexalor Hanesi'nden, diğeri Marcellen Hanesi'nden. Dün ikisinin de oldukça güçlü silahlar seçtiğini hatırladım. Yanlarında kurtadamlar vardı, biri uzun sarı saçlı bir kadın, diğeri ise saçları tamamen kazınmış bir erkek

tamamen keldi. Kaelric'e, kolumdaki tüyleri diken diken eden bir nefretle bakıyordu.

"Oda dolu," dedi Kaelric sakın bir şekilde, ama elinin belindeki kılıca gittiğini gördüm.

"Sparring partneri isteyebileceğini düşündük," dedi Vexalor Hanesi'nden erkek Elit.

Kaelric kısa ve keskin bir cevap verdi: "Hayır, teşekkürler."

Kadın kurt adamın başını eğdiğini ve Kaelric ile göz teması kurmaktan kaçındığını gördüm. Ama kafası traşlı erkek ona sert bir bakış attı.

"Hadi ama *Prikaran*, korkuyor musun?" dedi kel erkek kurt adam.

Kaelric başını kurt adamın yönüne çevirdi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "*Varran el thunsar*," diye tükürdü ve bir güç dalgası dışarıya doğru patladı. Bunu göğsümde fiziksel bir ağırlık gibi hissettim. Kurt adam kükredi, başını ve bakışlarını indirdi.

İki Elit, ne yapacaklarını bilemedikleri için yorgun bir şekilde birbirlerine baktılar ve sonra dönüp gittiler.

Kurt adamların dilini daha önce hiç duymamıştım. Adının Vaskari olduğunu ve sadece kurt adamlar tarafından konuşulduğunu biliyordum, ama onu duymuş ve Kaelric'in bir tür kurt adam büyüü kullandığını hissetmiş olmak... çok ilginçti.

"O neydi?" diye sordum ona.

Kaelric'in gözleri yeşil renkteydi ve sarı çizgilerle kaplıydı.

"Hiçbir şey. Antrenmana odaklanalım. İlk sınav sandığından daha çabuk gelecek."

Kaşlarımı çattım. "Kullandığın güç neydi? Hissettim. Kurtadamlar da Elitler gibi sihir kullanıyor mu?"

Kaelric uzun süre bana baktı. "Hepsi değil." Başka bir şey söylemedik.

Sonraki birkaç saati kılıcımı kaldırıp onun darbeleriyle uğraşarak geçirdim. Benim tarafımdan yapılan bu çabalar acınasıydı ve onun bana karşı nazik davrandığını biliyordum. Daha önce hiç kılıç tutmamıştım ve kılıç ağır ve kullanışsızdı. Cassian bizi kontrol etmek için geldiğinde kollarım lastik gibi hissediyordu; kılıcı zar zor tutabiliyordum. Vücut tipime göre güçlü olduğumu düşünüyordum. Bugün bunun yanlış olduğunu kanıtladı.

"Uyuyabildin mi?" Kaelric, Cassian'a sordu.

Cassian başını salladı, sarı saçlarını eliyle düzeltti, ama bakışları dikkatle bana kaydı.

"Ne oldu?" diye sordum.

O içini çekerek omuzlarını düzeltti, bu hareketiyle mavi ipek tuniği göğsüne gerildi. "Az önce ilk deneme hakkında bilgi aldığımız bir sponsor toplantısından çıktım."

"Ne oldu?" Kaelric aniden uyanıklaştı ve Cassian'a doğru ilerledi.

Cassian bana baktı. "İlk denemede sizi çabucak ortadan kaldırmaya çalışacaklar."

Başım dönmeye başladı.

Sizi ortadan kaldırmak. Bu, *öldürmek* anlamına geliyordu. Beni öldürmek istiyorlardı. Bunu tahmin etmiştim, ama şimdi bunu duymak beni soğukkanlı hale getirdi.

"Deneme ne?" diye bağırdı Kaelric ve bu sefer boynumun arkasında fiziksel bir güç gibi ağır bir his hissettim.

Cassian'ın kaşları çatılırken, başım Kaelric'in yönüne doğru döndü. Kaelric yine o büyüü kullanıyordu.

"Söyleyemem. Büyüyle ağzım kapatıldı, ama Brynn'i ortadan kaldırmak için tasarlandığını söyleyebilirim." Gözlerinde hüznle bana baktı, sanki bu kaderi çoktan kabullenmiş ve veda ediyormuş gibi.

Kaelric homurdandı. "Bu olmayacak. Bize ne söyleyebilirsin?"

Cassian, sanki büyüü bir boşluk bulmaya çalışır gibi, dudaklarını ısırarak konsantre oldu. Gözlerini benimkilere dikerek bana baktı.

"Bundan kurtulmak istiyorsan ona tamamen güvenmelisin. Tek çare o," dedi bana ve ben şaşkınlıkla Kaelric'e baktım.

Sonra Kaelric'e baktı: "Ona iyi bakmalısın, onu daha önce kimseye yapmadığın kadar korumalısın."

Kaelric endişeli görünüyordu, kaşları çatılmıştı.

O anda olabilecek en kötü şeyi söyledim, ama ben açık sözlüydüm ve ortada duran sorunu ele almak benim tarzımdı.

"İşaretlenmiş bir haini nasıl güvenebilirim?" diye sordum Cassian'a.

Kaelric'in başı yavaşça döndü, gözleri sarı renkte parladı, kollarının uzunluğu boyunca tüyler çıktı.

"*Drel thar va kinnar ven!*" diye yüzüme tükürdü ve odadan fırlayarak çıktı.

Cassian onun gidişini izledi ve sonra bana baktı. Valkaryn'i kınına koydum ve kollarımı kavuşturdum.

"Üzgünüm, ama bir hainin sözüne güvenemem!" dedim ona. "Kurtlar, denemede birini ölüme terk ettiklerinde bu işareti alırlar, değil mi?" Yani, deli değildim; adamın üzerinde o işaret vardı.

Cassian başını salladı. "Doğru..." Ama bu kelimeyi bir soru gibi söyledi.

"Neden emin değilmiştin gibi konuşuyorsun?"

Cassian dişlerinin arasından hava üfledi. "Yargılandığı dava beş yıl önceydi. O zamanlar... on yedi yaşında olmalıydı? Genç bir kurt. Ben on üç yaşındaydım. Ailem henüz izlememe izin vermediği için pek hatırlamıyorum, ama Regalis izlemişti. Bana... bazı şeyler anlattı. Çılgın şeyler."

Ayaklarımın ucunda yer değiştirdim. "Çılgın şeyler mi?"

Son duruşma mı? Kaelric son duruşmada vardı. Neden şimdiye kadar bunu birleştiremedim bilmiyorum.

Cassian dudağını ısırdı, omzunun üzerinden kapalı kapıya baktı.

"İnanılmaz şeyler gibi," diye ekledi.

Kaşlarımı çattım, midem düğüm düğüm oldu. Aniden bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim. "Anlat bana." Yaklaştım.

Cassian saçını karıştırdı, sanki bir şey söylemek istemiyormuş gibi durakladı. "Doğru mu bilmiyorum..."

"Söyle lütfen," diye yalvardım. O da başını salladı.

"O yıl, Vexalor Hanesi'nin varisi kendini sponsorladı. Adı Drauis Vexalor'du. O zamanlar en güçlü silah olan Blood Veil'i seçti ve Kaelric onu bağladı."

Kan Perdesi. Kulağa ürkütücü geliyordu. Kaelric'in güçlü silahların peşinde olması ilginçti.

"Beş yıl önce Kral Katili bir seçenek değil miydi?" diye sordum.

Cassian başını salladı.

"Drauis acımasız ve kana susamış biri olarak biliniyordu. Ne pahasına olursa olsun kazanırdı. Ama o yıl, Liraeth Hanesi genç kızlarının kendi kastından olmayan biriyle çıktığını öğrendi. Onu cezalandırmak için

hiç savaş eğitimi almamış olmasına rağmen onu desteklediler. Bu bir ölüm cezasıydı."

Nefesim kesildi. Düşük sınıftan biriyle çıktığı için ceza mı? Bu çok acımasızcaydı. "Ona ne oldu?"

Cassian kapıya baktı. "Hikaye burada... ılgın bir hal alıyor. Kardeşim, ikinci denemede Drauis'in sırf eğlence için Larelle Liraeth'i ldrmeye çalıştığını söyledi. Kız onun yoluna çıkmıştı. Kaelric araya girip Drauis'e onu rahat bırakmasını söyledi."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Kaelric masum bir kız korumuştu...

"Ve sonra..." Cassian boğazını temizledi. "Drauis Kaelric'i dinlemedi ve Larelle'i ldrmeye tekrar çalıştı, ama Kaelric lmcl darbenin önüne atladı, onu engelledi ve bunun yerine Drauis'i ldrd."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Hayır. Hayır. Hayır.* Suçluluk duygusu beni sardı. Kaelric'e hain dediğim onca zaman... O, benim de tamamen katıldığım bir nedenden dolayı hain olmuştu. Ama korumaya yemin ettiğin bir Elit'i ldrmek doğru değildi. Kaelric'i ldrmeyip sadece hain ilan etmelerine şaşırdım.

"Onu arenadan yuhalayarak çıkardılar, orada damgaladılar ve sürgüne gönderdiler," dedi Cassian.

"Neden bana bunu daha önce söylemedin?"

Omuz silkti. "İnsanlar kasabaya döndükten sonra hikaye çarpıtılmaya başladı. İnsanlar Kaelric'in uyurken bağını ldrdğn ve Kan Perdesi'ni çalmaya çalıştığını söylediler. Kardeşim bana kendi versiyonunu anlattıktan sonra bile uzun süre neye inanacağımı bilemedim. Ama şimdi Kaelric'i tanıdım ve sana ne kadar koruyucu davrandığını gördüm... Sanırım kardeşimin versiyonu doğru."

Harika. *Muhteşem.* Tam bir aptal gibi hissederek i geçirdim. Elitlere güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Bilmeliydim.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedim ve sonra izin isteyerek ayrıldım.

Kaelric'i bulup özür dilemem gerekiyordu.

Kaelric'e, aileme bedava yemek vermeye çalıştığı için ona gvenemeyeceğimi söyledim. Ne kadar aptalmışım. Onun davranışlarının başından beri asil olduğunu görmeli ve nefret ettiğim insanların ona taktığı aptalca damgaya gvenmemeliydim!

Odanın dışına koştum ve Kaelric'in olacağını umduğum yatakhanelere geri döndüm. Köşeyi döndüğümde, birinin göğsüne çarptım.

"Oh, pardon." Geriye doğru sendeledim ve başımı kaldırıp baktım.

Kaelric'i tehdit eden, kafası traşlı, kurtla bağ kurmuş adamdı. Ve onun Elit ortağı.

İkisi de bana o kadar nefret dolu bakışlar attılar ki, omurgamdan bir ürperti geçti. Valkaryn'e uzandım, ama onu eğitim odasında bıraktığımı fark ettim.

Hayır.

"Koruyucun nerede?" Baldy alaycı bir şekilde sırttı, arkama geçip karanlık koridorda önümü kesti.

"Hemen arkamda, eğitim odasından çıkıyor," diye yalan söyledim.

Elit gülümsedi. "Akıllı ama yalancı. Birkaç dakika önce onu avludan geçerken gördüm."

Midem düğümlendi, boğazım kurudu ve saf panik tüm vücudumu sardı.

"Bizi aptal mı sanıyorsun? O hain Regalis'in sana neden büyü verdiğini biliyoruz," diye homurdandı Elit, bana o kadar yaklaştı ki sırtım duvara yapıştı. "Bunun olmasına asla izin vermeyeceğiz."

Kel adam kalçama baktı. "Kılıç nerede?" diye homurdandı.

Korkudan donakaldım. Hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Beni köşeye sıkıştırmışlardı, kaçacak yerim yoktu. Karanlık bir koridorda böyle köşeye sıkışırsam, adamın hayalarına tekme atıp kaçacağımı hep hayal ederdim... ama burada, yaprak gibi titriyordum.

Elit'in eli aniden boğazıma dolandı ve sıktı. Onun büyüünün uzuvlarıma sızdığını hissettim.

Olamaz. *Vexalor Hanesi*. Kan büyüü. Kanımın ısındığını fiziksel olarak hissedebiliyordum ve o anda Vexalor Hanesi'nin varislerinin insanı içten dışa kaynatabildiği söylentilerinin muhtemelen doğru olduğunu anladım.

O anda, korkudan donmuş olan her şey eridi. İçimden kaynamak, bugün yapmak istediğim şeyler listesinde yoktu. Aniden vahşi bir kediye dönüştüm. Kafamı öne doğru sallayıp Elite'in kafatasına çarptığımda, boğazımdan bozuk bir çığlık çıktı. Beni bıraktı ve ben de üzerine atladım. Gerçekten düşünmedim, sadece

hareket ettim. Bir saniye önce sendeleyerek ilerliyordum, bir saniye sonra ise başparmaklarım onun göz çukurlarına saplanmıştı. O çığlık attı ve arkamda bir kavga sesi duydum, bu ses hayvani bir hırıltıya dönüştü ama ben onu görmezden geldim. Çok sıcaktım, *o kadar* sıcaktım ki bayılacağımı sandım.

Bayılmak.

Sihir gücüm yoktu, ama sihrin işe yaraması için bilinçli olmak gerektiğini biliyordum. Elit kan kaynatıcısını bayılttırabilirsem, benim üzerimdeki etkisi sona erebilirdi.

Sıcaklık arttıkça ve ter yüzümden akarken, tüm gücümle ittim, ellerimle Elit'in yüzünü kavradım, başparmaklarımı göz çukurlarına soktum ve kafasını duvara çarptım. *Sertçe.*

Bir çatırtıyla yere yığıldı, ben de kurt adamla savaşılmaya hazır olarak döndüm ve Kaelric ile karşı karşıya geldim. Gömleği yırtılmıştı, gözleri sarıydı ve bakışlarını sahiplenircesine vücudumda gezdiriyordu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi sert çıkmıştı.

Onun arkasını gözetledim ve kel kurt adamın yerde bir yığın halinde yattığını gördüm.

"Onu sen mi öldürdün?" diye ciyaktı.

"Yaralandın mı?" diye sordu yine, bu sefer daha sert bir sesle.

Elimi, şiddetli bir baş ağrısıyla zonklayan terli başıma götürdüm, ama kendimi iyi hissediyordum. Boğazım da ağrıyordu, ama hepsi bu kadardı.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese söyledim.

Kaelric kolumu nazikçe tuttu ve beni olay yerinden uzaklaştırdı. Kurt adamın yanından geçerken, göğsünün hala inip kalktığını fark ettim. Hayattaydı. Kaelric beni eğitim odasına geri götürdü. Valkaryn köşede yatıyordu ve Cassian ortalıkta yoktu. Benden hemen sonra ayrılmış ve başka bir yöne gitmiş olmalıydı.

Kurt koruyucum beni kılıcın yanına götürdü ve bana sert bir bakış attı. "Bunu bir ders olarak al. Onu bir daha *asla* yalnız bırakma. O, benden bile daha önemli, senin en büyük koruyucun."

Ses tonundaki ciddiyet beni derinden etkiledi. Büyük bir hata yapmışım ve bu hatam hayatıma mal olabilirdi. Onu korkutup kaçırmışım.

koruyucusuydum ve onu aramaya giderken kılıcımı geride bıraktım.

Eğilip kılıcı aldım, kınıma soktum ve hala titreyen elimle kılıcın kabzasına tutundum. Zamanı geldiğinde kılıcı, *ya da onu*, düzgün bir şekilde kullanabileceğimden emin değildim, ama silahın olmaması hiç olmamasından iyiydi.

"Seni bulup şunu söylemek istedim..." Bir an durdum, az önce boğazım sıkıldığı için sesim kısılmıştı. "Hain işareti konusunda sana yaptıklarım için özür dilerim. Elitlere güvenmemem gerektiğini bilmeliydim."

Özüründen etkilenmemiş gibi görünüyordu, sadece omuz silkti.

"Önemli değil. Alıştım artık." Uzaklaşmak için harekete geçtiğinde, kolunu tutup onu durdurdum. Elim kaya gibi sert bir pazıya değdi ve yutkundum.

Onun bakışlarını karşıladım. "İyi *değil*. Tüm hikayeyi öğrenmeden seni yargıladım ve bunu yapmamalıyım. Gerçekten üzgünüm. Ben böyle biri değilim. Bu davayı atlatmak istiyorsak, birbirimize güvenmeliyiz."

Bakışları yumuşadı ve ben elimi çektim. "Teknik olarak, sana güvenmeme gerek yok. Sen bana güvenmen yeterli." Göz kırptı.

Gözlerimi devirdim. "Her zaman bu kadar kendini beğenmiş misin?"

"Evet," diye soğukkanlılıkla cevapladı ve başını çıkış kapısının yönüne doğru eğerek beni takip etmem için işaret etti.

"Tamam, haklısın," diye sırtına seslendim. "Sana güvenmek zorundayım, o yüzden bana hayatımı, ailemin geleceğini sana emanet etmek için bir neden ver."

Döndü, döndü ve yine onun yakışıklılığına hayran kaldım.

Kaelric sadece yakışıklı değildi, aynı zamanda başka bir dünyadan gelmiş, vahşi ve evcilleştirilmemiş, sanki ormanın kalbinden çıkmış gibi biriydi. Hareketlerinde ilkel bir şey vardı. Omuzları geniş, vücudu zayıf ve kaslıydı. Her santimi taştan oyulmuş gibiydi.

Ve yüzü... Tanrım, yüzü. Sert ve güzeldi, güçlü bir burnu ve nasıl baktığına bağlı olarak incitebilecek ya da iyileştirebilecek bir ağzı vardı. Savaşta şekillendirilmiş ve vahşi doğaya aitmiş gibi görünüyordu. Ama şimdi bana bakışları, sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi.

Bakışları dudaklarımdan belimdeki kılıca kaydı.

"Bana güvenebilirsin, çünkü senin kazanman, tüm ailenin sihir kazanması ve *benim* o kılıcı kazanmamdan daha çok istediğim bir şey yok." Valkaryn'i işaret etti.

Buna inandım.

"Beş yıl önce bu yüzden mi yarıştın? Kan Perdesi için mi?"

O sertleşti. "Evet. Hepimiz bu yüzden yarışıyoruz. Senin kazanarak sihir elde etmek istediğin kadar, biz de o silahtan güç elde etmek istiyoruz."

Bu mantıklıydı. "Ama bağlanmak için daha güçlü bir sponsor seçebilirdin. Neden ben?"

Sorumu düşündü, zihninde tartıyormuş gibi görünüyordu.

"İhtiyacım olan şey için başka hiçbir silah yeterince güçlü değil." Kral Katili hariç.

"Ne için ihtiyacın var?" diye ısrar ettim.

Bu konuşma sırasında, bir şekilde yavaş yavaş birbirimize yaklaşmıştık ve şimdi o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum.

Toprak ve fırtına. Kokusu böyleydi — kuru toprağa yağan yağmur gibi, eski ve huzursuz bir şey gibi. Çıplak göğsü benimkinden birkaç santim uzakta inip kalkıyordu, tüm hatları ve küçük yara izleri ile.

"Buna cevap vermek için sana güvenmem gerek," dedi ve ben gözlerimi ondan ayıramadım. Dudaklarının kelimeleri sararkenki kıvrımlarından ya da yüzlerce gerçeği saklıyormuş gibi çenesini sıkmasından gözlerimi ayıramadım. Yarıyı bağlı, yarıyı dağınık saçları yüzünü çerçeveliyordu ve bana öyle yoğun bir bakışla bakıyordu ki nefesim kesildi.

Ona da bana güvenebileceğini söylemek istedim, ama bunun için ona verecek hiçbir nedenim yoktu. Ben zayıf halkaydım. Elit değildim. Sihir gücüm yoktu. Eğer kazanırsak, bu bir mucize olurdu ve o bizi hayatta tutmuştu. Ben bunu biliyordum, o da biliyordu.

Ben hiçbir şey katmamıştım.

"*Beni var,*" diye küçük bir kadın sesi fısıldadı ve ben fiziksel olarak sıçradım, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kaelric kalçama ve oradan sarkan kılıca baktı. "Sana mı konuşuyor? İyi, ikinizin bağınızı güçlendirmeniz lazım, yoksa ikimiz de ölürüz."

Yine kapıya doğru yürüdü ve bu sefer ben de onu takip ettim. "Bağımızı geliştirmek, nasıl?"

"Yemekte anlatırım. Açlıktan ölüyorum. Sen aç değil misin?" Bana baktı ve ben kızardım.

Günde bir hafif öğün yemeğe alışkındım, şanslıysam iki öğün.

"Evet. Açlıktan ölüyorum." Onun sözlerini taklit ettim. Gerçekte, bol kahvaltıdan dolayı hala tokum. Öğle yemeğini atladığımızın farkında bile değildim.

Sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. "Yarın sabah ağırlık antrenmanına başlıyoruz. O zaman iştahın açılır."

Ağırlık antrenmanı. *İğrenç.*

Onuncu

Bölüm

Kaelric'in zaman zaman kılıcıma özlemle baktığını fark ettim ve kendimi *onun bana* da öyle bakmasını dilerken buldum. Son birkaç gündür, güneş doğarken uyanıyor, bol kahvaltı yapıyor, sonra gün batana kadar antrenman yapıyorduk. Tabii ki öğle yemeği için ara veriyorduk ve akşam yemeği o kadar bol oluyordu ki, gece uyanık kaldığımda göğsüm yanıyordu.

Pantolonum dar gelmeye başlamıştı! Kaelric bu durumdan hoşlanıyor gibiydi. Yeme alışkanlıklarımı bu kadar takıntı haline getiren bir erkekle daha önce hiç tanışmamıştım. Ben yemeye başlamadan tabağına dokunmazdı ve ben bitirince, kendisi yemeden önce bana ikinci porsiyon ikram ederdi.

Bunun nedeninin, denemelerde zayıf ve çelimsiz bir partner istememesi olduğunu biliyordum, ama bir yandan da bu davranışı şövalyece buluyordum. Şimdi ilk denemenin arifesindeydik ve ben çok gergindim.

Cassian, ilk denemeyi tasarlamak ve hazırlamak için diğer sponsorlarla birlikte dün ayrılmıştı ve sinir bozucu bir şekilde, deneme hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyorduk. Valkaryn, o gün antrenman salonunda konuştuğumuzdan beri benimle konuşmamıştı ve onunla "bağlantı kurmakta" zorlanıyordum.

Kaelric beni bir saat oturup zihnimi sakinleştirerek onunla bağlantı kurmaya çalışmamı istedi, ama bu imkansızdı!

"Bir metal parçasıyla konuşmaya çalışırken kendimi aptal gibi hissediyorum," dedim ona.

Odanın diğer ucundan bana bir kaşını kaldırdı, sonra yanımdaki Valkaryn'e baktı. "Onu metal parçası olarak nitelendirdiğin için sana bir şey yapmadığına şaşırdım."

Bana bir şey yapmak mı?

"Diğer adayların silahları da onlarla konuşuyor mu?"

Çenesi gerildi. "Valkaryn'in hikâyesini biliyor musun? Seni seçen gücün farkında mısın?"

Biraz kıpırdadım. "Onu... Kral Katili olarak adlandırdığımızı biliyorum. Kral katili ve tahtı ele geçiren biri mi?"

Kırılmış görünüyordu. "Hepsi bu mu? Halkın onun hakkında bildiği *tek şey* bu mu?"

Odayı geçip kılıcın yanına diz çöktü, sanki saygıyla. "Hikayelerimize göre, Yaratıcı dünyayı yarattığında, bir de silah yaptı. O kadar güçlü bir silah ki, halkını kötülüklerden, sevgili yaratıklarını koruyacaktı. Kral Katili'ni yaptı."

O konuşmaya devam ederken ben kılıcı inceledim.

"Binlerce yıl boyunca, kılıç sadece öylesine, anlatılamaz bir güce sahip bir kılıçtı. Ta ki bir gün, acımasız bir savaşçı doğana kadar, saf kalpli, büyüsüz bir insan..."

Şaşkınlık içimi kapladı. Büyü gücü olmayan bir insan savaşçı mı? Böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Tüm büyük savaşçılar büyü gücüne sahipti.

"Bu savaşçı, otuz yıl boyunca kurt adam alfa'nın ordusuna komuta etti, ta ki bir gün, onlarca yıldır sevdiği ve hizmet ettiği alfa'yı korurken ölene kadar."

Bu hikayeyi kaçırmak istemediğim için öne eğildim. "Bu çok üzücü," dedim

O başını salladı. "Bu savaşçı göksel alemlere ulaştığında, efsaneye göre, yaratıcıdan kendisine yeni bir beden yaratmasını rica etti, böylece geri dönüp kralının intikamını alabilecekti. Aşkının intikamını."

Oh, bu bir aşk hikayesiydi, ben bu tür hikayeleri severdim. Sonunu kaçırmak istemediğim için konuşmaya cesaret edemedim.

"Yaratıcı ona yeni bir beden verebileceğini söyledi, çelikten, asla kırılmayacak, sonsuza kadar savaşçı olacak, yeryüzünde zaten var olan bir beden. Kalbi saf olduğu, kötülüğü hor gördüğü ve sadece masumları korumak istediği için, ruhunu Kral Katili'ne yerleştirdi ve ona tarifsiz bir güç verdi."

Nefesimi tuttum ve bıçağa yeni bir saygıyla baktım. Güzel bir hikayeydi, ama doğru muydu?

"*Her kelimesi,*" diye fısıldadı kafamın içinde.

Nefesimi tuttum ve Kaelric başını salladı. "Halkım ona *Alfa Katil, Yaradan'ın Kutsadığı, İyiliğin Koruyucusu, Masumların Koruyucusu* diyor.

Şimdi neden seni seçtiğini anlıyorsun. Büyüsüz bir savaşçı.

Yutkundum ve koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdadım. Bu çok ilginçti.

Ben büyüsüz bir savaşçı mıydım? Sanırım... artık öyleydim.

"Onun eskiden babanın kılıcı olduğunu mu söyledin?" Artık onun hikayesini merak ediyordum, neden onu bu kadar çok istediğini.

"Onun babamın *kılıcı* olduğunu hiç söylemedim," dedi bana. "Hikaye zamanı bitti. Hadi akşam yemeği yiyelim. Sen hala çok küçüksün."

Bana zayıf değil, küçük dediği için minnettardım. Ama... Kafam allak bullak olmuştu. Onun bir zamanlar babasının kılıcı olduğunu söylememiş miydi? Söylediğini sanıyordum. Evet, *söylemişti*. Neden şimdi yalan söylüyordu?

"Boş ver," dedi Valkaryn, ben de ona baktım.

"Beni sihir gücüm olmadığı için mi seçtin?" diye sordum.

"Hayır. Seni kalbinden dolayı seçtim. Benim sahip olduğum güç, açgözlüleri kırar ve zalimleri çıldırtır. Sen, beni tutacak kadar güçlü bir kalbe sahip olan nesillerin ilkisin."

Ne? Bu beni şaşkına çevirdi. Onun gücü açgözlüleri çıldırtır mıydı? Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

"Sanki bir peçe yürüyen görmüş gibi görünüyorsun. Sana ne dedi?" diye sordu Kaelric.

"Hiçbir şey," dedim çok çabuk.

Kaelric beni tatlı patates ve tereyağlı ekmekle birlikte iki büyük porsiyon bal jambonu yemeye zorladıktan sonra, fiziksel olarak kendimi hasta hissettim.

"Böyle yemeye devam edemem. Uyumaya hazırım," dedim ona, ağırlık uzuvlarımı bastırırken ve uykululuk beni kaplarken.

"Böyle yiyip benimle antrenmana devam edersen, daha güçlü olursun, kas yaparsın, dövüşürken daha güçlü vuruşlar yaparsın," dedi.

"El ele dövüşecek miyim?" diye sordum, tüm bu olayın nasıl sonuçlanacağından emin olamadan.

"Hayatta kalmak istiyorsan," diye cevapladı ve tabağını lavaboya attı.

Aramızda bir anlaşma vardı. Ben yemek yapmayı pek bilmiyordum, o da hizmetçilere güvenmediği için onları kovmuştu. Bu yüzden akşam yemeğinden sonra temizliği ben yapmak zorundaydım.

"Ben yemek yaparım, sen temizlik yaparsın. Anlaştık mı?" diye teklif etmişti, ama benim için sorun değildi. Yemekleri çok lezzetliydi, neredeyse anneminki kadar, ve temizlik zaten evde benim görevimdi.

Bulaşıkları ovarken, zihnim Valkaryn'in hikayesiyle dolup taşıyordu. O, çeliğe hapsolmuş bir ruhtu. Yaratıcı'nın en değerli savaşçısıydı. Bu hem içimi ısıtan hem de inanılmaz bir şeydi.

Kaelric'in bana Valkaryn'in eskiden babasına ait olduğunu söylediğini de hatırladım, ama sonra bunu doğru mu duydum diye merak ettim. Bu, çok uzun zaman önceymiş gibi gelen Bağlanma Salonu'nda olmuştu. Bulaşıkları yıkadıktan sonra Kaelric'i aramaya gittim. Onu yatak odasında, bacakları açık pencereden sarkarken, pencere pervazına oturmuş hançerini biletiğini gördüm.

"Düşmekten korkmuyor musun?"

Geldiğimi duymuş olmalıydı, çünkü irkilmemişti.

"Bütün gün içeride tıkılıp kalmaktan daha çok korkuyorum," diye kuru bir şekilde cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. Kurtadamların insan formundayken bile yıldızların altında uyuduklarını duymuştum, ama bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum.

"Neden dışarı çıkmıyorsun?" diye sordum.

Sanki ben aptalmışım gibi bana baktı.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye tersledim.

Gözlerini devirdi. "Evet, ihtiyacın var. Daha rahat olduğum dışarıda uyuyorsam, pek koruyucu olamam. Özellikle de Cassian bu gece yokken."

Gece için yaptığımız anlaşmayı ve Cassian'ın gitmiş olduğunu unutmuştum.

"Bu gece yarısı vardiyasını ben alabilirim. Böylece sen biraz uyuyabilirsin," dedim ona.

Bana zehirli bir kurbağa yutmamı önermişim gibi baktı. "*Bütün* gece vardiyasını ben alacağım," dedi. "Yarın trenle Steel Dağları'na giderken uyuyacağım. O kadar çok yetkili varken kimse orada bir şey yapmaya cesaret edemez."

Kalçamdaki Valkaryn'i işaret ettim. "Beni bebek mi sanıyorsun? Dört saat uyanık kalıp nöbet tutabilirim! Özellikle de Kral

Katil benim emrimdeyken." Valkaryn'e dokundum. Ya da Alfa Katil. Adı her neyse.

Gözleri derin düşüncelere dalmış gibi kısıldı.

"Yarınki duruşmada hiç uyumazsan işe yaramaz olursun. İkimiz de trende uyuyamayacağını biliyoruz."

Sonunda pes ettiğinde göğsünden düşük bir homurtu yükseldi. "Peki. Dört saat, sabah ikiden altıya kadar."

"Tamam. Saat ikide beni uyandır." Esnedim. Saat daha gece sekizdi, ama ağır akşam yemeği midemde taş gibi duruyordu ve yorgunluk uzuvlarımı ağırlaştırıyordu.

"O zaman ben yatmaya gidiyorum. Saat ikide görüşürüz," dedim ona.

Bana selam verdi, kucağındaki taşla hançerini bilemeye devam etti ve ışıklarla aydınlatılmış altın ve camdan oluşan şehri seyretti. Güzel kapıların ötesinde, Dregs'in düzensiz çatıları uzanıyordu. Elitlerin bizi bu kadar çok nefret etmelerinin sebebinin, manzaralarını bozduğumuz için olup olmadığını merak ettim.

Kaelric hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar çok şey bilmek istedim ve hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. İnsan yarısı mı yoksa kurt yarısı mı daha fazla zaman geçiriyordu? Dışarı çıkıp yıldızların altında uyumayı özlüyor muydu? Evinde bir kız arkadaşı var mıydı?

Bu son düşünce istemeden aklıma geldi ve yüzüm kızardı. Banyo yapıp pijamalarımı giydikten sonra kolayca uykuya daldım. Kaelric'in beni uyandıracağına güvenmiyordum ve Elitlerin sahip olduğu gibi, istedikleri saatte parlak bir şekilde yanarak onları uyandıran sihirli bir zaman küresi de yoktu. Bu yüzden Dregs'te yaptığımız şeyi yaptım. Bir zaman mumu yaktım ve saat iki işaretine metal bir çivi yerleştirdim. Balmumu bu noktayı geçtiğinde, çivi altındaki metal standı çarpacak ve beni uyandıracaktı. Mumun parasını karşılayabiliyorsanız, bu yöntem iyi sonuç veriyordu, ama büyürken bu her zaman mümkün olmuyordu. Biz sadece güneşle uyanır ve ayla uykuya daldık.

Başım yastığa değdiği anda uykuya daldım.

Metal sesiyle gözlerimi açtım. Kaelric'in yatağımın üzerinde durduğunu görünce çığlık attım.

O muhlara somurtarak baktı. "Seni uyandırmam için bana güvenmedin mi?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden fırlayacak diye korktum.

"Ben... unutmak istemedim," diye yalan söyledim, oturup uyanmak için yüzümü ovuşturdum.

O çok yorgun görünüyordu, umursamadı. "Bu daireye dört giriş var. Ön kapı ve üç pencere. Bu açıklıklardan herhangi birinden gelen sesi dinle ve emin olmasan bile beni uyandır."

Yataktan kalkıp başımı salladım, ayağa kalkarken Valkaryn'i aldım ve kılıfı kalçama taktım.

Ana oturma odasına çıktım ve Kaelric'in odasına girip kapıyı aralık bırakarak botlarını çıkarmadan yatağa uzandığını izledim.

Boğazımı temizledim, mutfaktan bir bardak su alıp bir dikişte içtim. Mutfak lavabosunda sessizce dişlerimi fırçaladım ve sonra biraz taze meyve yedim, aç olduğum için değil, uyanmaya çalışmak için. Hâlâ halsiz ve yarı uykulu hissediyordum.

Sonraki bir saatimi dairede volta atarak geçirdim. Ön kapıdan mutfağı geçip oturma odasına gittim, sonra tekrar geri döndüm, ayaklarım ağrıyana kadar bunu defalarca tekrarladım.

Sonunda kanepenin önüne oturdum ve şehri gören dev cam pencereye baktım.

Şehrin ışıkları, sihirli bir elektriğin sürekli uğultusu gibiydi, ama ötesinde, Dregs'te, lamba ve mum ışığının titremesini görebiliyordunuz. Bunun, yemek masasına yemek koymak için gece vardiyasında çalışanları temsil ettiğini biliyordum. Annemi mutfak masasında gece vardiyasında çalışırken kaç kez görmüştüm? Dikişten, ayırmaya, temizliğe kadar, o ve babam her zaman burada orada gece işleri yaparlardı.

"Haftada üç gece biraz uykusuz kalmak, fazladan para kazanmak için ne önemi var ki?" diye sordu babama bir gece, ben yedi yaşındayken ve onu dinlerken.

Ve tüm bunları kardeşlerime hamileyken yaptı. Annem benim kahramanımdı, tanıdığım en çalışkan kadındı ve hayat ona sürekli zorluklar çıkarsa da yine de nazik ve sevgi dolu olmayı başardı.

Aerlyn'de bize yeni kıyafetler dikmesi için kumaş almaya gittiğimiz günü asla unutmayacağım. Soylu bir kadın

anneme ve o sırada onunla birlikte olan altı kardeşimize, sanki iğrenç bir şeymişiz gibi bakmıştı.

"Biliyorsun, artık çocuk yapmayı bırakabilirsin canım," demişti kadın tatlı anneme. "O zaman yeni kıyafetler alacak paran olur."

On yaşındaydım ve annemin alaycı gülümsemesini hala hatırlıyorum. "Yüzün kadar kalbin de çirkinse paranın ne faydası var?" diye karşılık vermişti.

Kadın bu şekilde konuşulunca neredeyse bayılacaktı ve biz de yeni kumaş almadan oradan aceleyle çıktık. Ama o gün annemin tatlı ve uysal bir kadın olmadığını öğrendiğimi hatırlıyorum. Gerektiğinde sert olabilirdi. Daha sonra bana, paranın onu bizim çocuklar kadar mutlu edemeyeceğini söyledi.

İki yıl sonra okulu bırakıp ilk işime başladım. Bunun nedeni, annem ve babamın bakamayacakları kadar çok çocuk sahibi olmaları değildi. Elitler, Dregs sakinlerinin vergilerini artırdılar, enflasyon yükseldi ve her şey değişti. Bir gecede, fakir ama geçinebilen bir aileden, yoksul bir aileye dönüştük.

Titreyen lambalara baktım ve boğazımı bir duygu tıkadığını hissettim. Burada, camdan bir kaledeydim, doya doya yemek yiyordum, bir düğmeye basarak elektriği açabiliyordum... Oysa memleketimdeki insanlar şanslıysalar akşam yemeği için fare yakalıyorlardı.

O zaman, Elite vergilerini ödemekten vazgeçersek ne olacağını merak ettim. İşe gitmeyi bırakırsak, kanalizasyonları taşar, çöpler sokaklarda çürümeye başlar, ölüleri birikir...

Ne yaparlardı? Zaten zar zor işleyen evlerimizden bizi kovmak mı?

Ne olmuş yani?

Ormanlarda kamp kurardık. Derede su içip balık tutardık ve...

Bu düşünceler vatana ihanetti. Yargıcın, düşüncelerinizi okuyabilen Elitler'e sahip olduğu söyleniyordu. Eğer şu anda binada biri varsa...

Şişmiş ayı izlerken üç kez derin nefes alıp zihnimi sakinleştirdim.

Değiştiremeyeceğin durumlar hakkında çılgınca şeyler düşünmemek en iyisi, dedim kendime.

"Değiştiremeyeceğini kim söylüyor?" diye fısıldadı Valkaryn zihnime ve şükürler olsun ki, şaşkınlıktan çılgılık atmadım, ama koltuktan 15 santim kadar zıpladım.

"İnan bana, bunu değiştiremem. Ölüm gibi, vergiler de değişmez." "Ne kadar ödüyorsun?" diye sordu, sanki normal bir arkadaşımınla normal bir sohbet yapıyormuşum gibi sordu.

"Yüzde otuz beş," dedim. Eskiden yüzde ondu.

"Zaten az olan maaşının yüzde otuz beşi, peki karşılığında ne alıyorsun?"

Beni yargılıyor gibi hissettim.

"Topraklarımızın hakları, akan su, sifonlu tuvaletler," dedim ona. Küçük kardeşlerimden birine Aerlyn Gildex'i ezberden okuyor gibi hissettim.

"Berrak olmaktan çok kahverengi olan su, temizlemen gereken lağımalar ve yarısı su altında olan ve farelerle dolu topraklar mı? Dolandırılıyormuşsun gibi geliyor."

Kaşlarımı çattım.

"Sen ne bilirsin ki? Sen bir kılıcsın." Ya da bir kılıcın içinde hapsolmuş bir ruh.

Ama o haklıydı, utanç verici bir şekilde. Bütün bunları nasıl biliyordu?

"Seni seçtiğimde ve sen de beni seçtiğinde, bazı anılarına ve bilgilerine erişmemi sağlayan bir bağ kurduk."

Kanepeden neredeyse zıplayacaktım. "Bu çok müdahaleci."

Cidden bir kılıçla tam anlamıyla bir konuşma mı yapıyordum?

"Tavsiyemi ister misin?" diye sordu, benim patlamamı görmezden gelerek. Dün konuşmuyorduk, şimdi nasıl bu kadar konuşkan olmuşuk?

"Tamam," dedim ona.

"Halkına yüzde beş vergi ödemelerini söyle, daha fazlasını değil. Eğer elitler yüzde otuz beş istiyorsa, o zaman senin maaşın üç katına çıkarılmalı, Dregs'e elektrik getirilmeli ve su sanitasyonu artırılmalı."

Kendi kendime hafifçe güldüm. "Hayal kuruyorsun. Bu asla olmayacak."

"Bir koalisyon kurup, bu gerçekleşene kadar işe gitmeyi bırakırsan, gerçekleşir. Sana söz veriyorum. Bu şehri sen yönetiyorsun. Elitler

yakın zamanda kendi çöplerini kendileri atmayacaklar. Onları kanalizasyonlarda ellerinin ve dizlerinin üzerinde de bulamazsın. Halkın sihirli güçlere sahip olmayabilir, ama gücü var."

Onun sözleri üzerine kollarımdan bir ürperti geçti.

Halkınız sihirli olmayabilir, ama gücü var.

Kanepede uzun süre oturup onun söylediklerini düşündüm. Odanın karanlığında o kadar uzun süre oturdum ki zihnim dalmaya başladı ve uyku beni ele geçirdi. Kalkıp çay demlemem gerektiğini biliyordum ama her şey çok ağır geliyordu ve farkına varmadan uykuya dalmıştım.

On Birinci Bölüm

"*Kalk!*" Valkaryn, bıçak boğazıma ulaşmadan bir saniye önce zihnimde bağırdı. Gözlerim birden açıldı ve hızla yana yuvarlandım, çelik bıçak az önce boynumun olduğu yeri keserken ben yere düştüm.

"Ona büyü yap!" Arkamda garip bir erkek sesi tısladı. "İşe yaramıyor! O koruma altında," diye bir kadın tükürdü.

Korunuyor mu?

Valkaryn yanımda titreşiyor, mor bir ışıkla parlıyordu. Beni koruyordu.

Hâlâ yarı sersemlemiş haldeyken, adrenalin bir yıldırım gibi içimi kapladı. Kılıcın kabzasını kavradım ve sırt üstü yuvarlandım, tam o sırada pelerinli bir figür başımın üzerinde belirdi, kılıcını kaldırmış halde.

"Öldür onu!" diye bağırdı kadın.

Valkaryn'i aramızda kaldırdım, ama kılıcı sallayamadım. Sadece doğrudan kılıcın üzerine düşerse, hayatımı savunma şansım olabilirdi.

Sonra beyaz bir kürk görüşümü bulanıklaştırdı. Bir kurt, pelerinli adamın saldırısını yarıda keserek onu dişleri ve öfkesiyle yere serdi.

Nefes alacak zaman yoktu.

Kadın saldırgan üzerime atladığında kendimi ayağa kaldırdım. Valkaryn tekrar parladı, mor ateş havada yayıldı. Kadın zıplarken ona çarptı ve kadın sersemlemiş bir şekilde geriye doğru sendelerken yüzünü saran bandana ortaya çıktı.

Tıslayarak yere çöktü ve sol elini uzattı, parlayan bir ateş topu göğsüme çarptı ve beni sıcaktan kavurdu.

Ateş dağıldığında, beni zarar görmeden bırakarak, kan donduran bir çığlık attım.

"Kalkanımı parçaladı. Temas için hazırlan," dedi Valkaryn ve ben onu aramızda tuttum.

Nasıl hazırlanayım? O ateş atabiliyor!

Neredeyse ateşe verilmek üzere olduğum şoktan kurtulmaya çalışarak kendimi hazırladım, ama Kaelric çoktan harekete geçmişti. Yere düşen adamın üzerinden atladı ve tüm ağırlığıyla kadına çarptı, onu duvara o kadar sert bir şekilde çarptı ki, kadının başı duvara çarptığında arkasındaki taş çatladı.

İki saldırgan da yere yığıldı. Biri inledi. Diğeri kıpırdamadı.

Ellerim Valkaryn'in kabzasını tutarken titriyordu, savaşın heyecanı yavaş yavaş azalıyor, yerini her şeyin ağırlığı ve sıkıcılığı alıyordu.

Kaelric nefes nefese bana döndü. Beyaz kürkü kanla lekeliydi, ama bu kan ona ait değildi. Altın rengi gözleri benimkilerle buluştu, beni kontrol etti ve beni şimdiki ana bağladı.

Titreyerek başımı salladım.

"İyiyim. Sanırım."

Kurt, başını eğerek dikkatlice ilerledi. Bana ulaştığında, ben kıpırdamadım, o da kıpırdamadı. Neredeyse gerçekleşecek olanın sessizliğinde öylece durduk.

Valkaryn'in varlığı artık daha sessizdi, avucumda sabit bir nabız gibi. Konuşmadı, ama hissettim. Onu izliyordu. Bekliyordu.

Bana, az önce hayatımı kurtaran dişlere sahip kurda güvenip güvenemeyeceğime karar verme şansı veriyordu.

Bunu yapmak zorunda olduğuma karar verdim. Yarın, hayatım Kaelric'in elindeydi.

* * *

Bir saat sonra, Gözetmenler apartmanımızdan cesetleri dışarı sürüklüyorlardı. *Her şey kurallara uygun,* dediler, sanki evrak işleriyle uğraşmak istemiyorlarmış gibi. İki aday daha gitmişti ve geriye sadece beşimiz kalmıştık. İlk denemeye bile başlamamıştık.

Her iki inisiyenin de benim huzurumda öldüğünü fark etmiştim. İlki, baloda Valkaryn'i çalmaya çalıştığında olmuştu, şimdi de bunlar.

"Sen kimseyi öldürmedin," diye beni teselli etti Valkaryn.

Gözetmenler ayrıldığında, Kaelric ve ben sessizce hafif bir kahvaltı yaptık. İlk denemeye gitmek için trene binmeden önce annemi görmek istedim. Annem benimle buluşacaktı ve o da bunu biliyordu.

"Seni nöbet tutmana asla izin vermemeliydim," dedi sonunda.

Çatalım tabağa çarptı. "Özür diledim!"

Bunu bana asla unutturmayacaktı.

Kaelric, Valkaryn'e sert bir bakış attı. "Onun s a n a çok yaklaşmasına izin verdi.

O daha fazlasını yapabilir."

Valkaryn'in yanımda sinirlendiğini hissedebiliyordum. *"Ona ne yaptığımı bildiğimi ve kendi işine bakması gerektiğini söyle."*

"Kendi işine bakmanı söyledim ve ben de aynı fikirdeyim." Bir kaşımı kaldırdım.

O inleyerek gözlerini devirdi. "Hadi annenle buluşalım ve trene binelim."

"Benimle gelmek zorunda değilsin," dedim ona.

Alaycı bir kahkaha attı. "Tabii ki gelmeliyim!"

Ugh.

Bu eşleşmeden pişman olmaya başlamıştım.

"Dün gece hayatımı kurtardığını düşünürsek, bu tavrını görmezden geleceğim," dedim ona, ayağa kalkıp hazırladığım çantamı alırken.

Bana yarı alaycı bir gülümseme attı. "Öyle mi?"

Ona yaklaştım ve gözlerine baktım. "Sadece bu seferlik."

Yeşil gözleri parılayarak neşeye doldu. "Evimde kimse benimle böyle konuşmaz."

Ben de ona gülümsedim. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyorsun."

Beni baştan aşağı o kadar yavaşça süzdü ki, karnımda bir sıcaklık hissettim ve bu sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. "Birazcık, küçük yavru."

Küçük bir insandan küçük bir yavruya dönüşmüştüm. Bu iyi bir şey miydi? "Yavru mu? Ben bir dişi aslanım," diye karşılık verdim, önlem olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

göğsüme kollarımı kavuşturarak karşılık verdim.

Parmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Çok tatlısın," dedi ve sonra dönüp beni daireden dışarı çıkardı.

* * *

Annemin beklediği kapıdaki deliğe kadar on dakikalık bir yürüyüş vardı. Yarı yolda Kaelric, onlar için fazladan yiyeceklerle dolu bir spor çantası hazırladığını açıkladı. Bunu çok önemsemedi. Sadece çantayı bana attı ve biz yokken bozulacağını söyledi.

Sadece iki günlüğüne gidecektik, ama teklifini takdir ettim, bu yüzden sadece başımı sallayıp teşekkür ettim.

Köşeyi döndüğümüzde, çitlere baktım ve on altı yaşındaki küçük kardeşim Tyrus'un beni beklediğini gördüm.

İçimde bir taş çöktü ve koşmaya başladım. Annem asla kardeşimi göndermezdi. Bu tehlikeliydi.

"O nerede? İyi mi?" diye sordum ve kendimi parmaklıklara atarak, kötü haberlere hazırlıklı olmak için onları sıkıca tuttum.

Kaelric, sanki çılgınca büyülenmiş gibi benden Tyrus'a baktı.

"Endişelenmemem gerektiğini söyledi," diye mırıldandı Tyrus, sesi zar zor duyuluyordu, kirli sarı saçları kırmızı çerçeveli gözlerinin üzerine sarkmıştı. Ağlamış mıydı? Tanrım, şu anda babama o kadar benziyordu ki, sanki ikinci bir yumruk yemiş gibiydim.

"Tyrus. Neden gelmedi?" Kapıdan uzanıp onun yıpranmış gömleğinin yakasını tutup onu sallamak istedim.

"O iyi," diye beni sakinleştirdi. "Sadece biraz ateşi var." Keskin bir nefes aldım. Ateş.

"Kızarıklık? Öksürük?"

Tyrus başını salladı ve ben biraz rahatladım.

Tamam... belki de o kadar da kötü değildi, ama ateşli bir hasta, doktor ya da şifacıların yardımı olmadan Dregs'te hızla kötüleşebilirdi.

Başımı salladım. "Duruşmayı kaçıracağım. Ona bakmaya yardım et ve vardiyalarını sürdür." Dönüp boşluktan tırmanmaya başladım, ama Kaelric uzanıp beni geri çekti.

"Duruşmayı es geçmek mi? Duruşmayı es geçmeyeceğiz!" diye emretti. Tek bir hareketle beni geri çekti ve omzumdan yiyecek dolu sırt çantamı çekip delikten içeri attı.

"Annenin iyileşmesine yardımcı olacak yiyecekler. İki gün sonra onu kontrol etmek için geri döneceğiz," dedi Kaelric, Tyrus'a.

Küçük kardeşim kurt adamı ihtiyatla süzdü ama başını salladı ve eğilip sırt çantasını aldı.

Elimi uzattım ve Kaelric'in güzel oyulmuş çenesinin yanını kavradım ve vahşi yeşil gözlerine sertçe baktım. "Ona ne yapacağını söylemezsin. *Bana* ne yapacağımı söylemezsin. Anladın mı?"

Sanki bir suluboya tablosunu izliyormuş gibi, gözleri orman yeşili renginden, renklerin içinden sızarak altın sarısı bal rengine dönüştü.

"Parmaklarını kaybetmek istemiyorsan yüzümden elini çek," diye homurdandı.

"Yaratıcı!" Tyrus tısladı ve bir adım geri attı.

Kaelric'in tehdidine karşı koymak, çenesini daha sıkı sıkıya almak istedim, ama kırık kolumun hatırası beni vazgeçirdi.

"Aileni Dregs'ten kurtarmak mı istiyorsun?" Bana daha da yaklaştı. "Onları bir gecede Elite statüsüne yükseltmek mi istiyorsun? O zaman hemen benimle o trene binip duruşmaya gitmelisin."

"Annemin ölmesi pahasına büyü istemiyorum!"

"Bu sadece ateş, Brynn. Öksürük yok, kızarıklık yok. Sadece ateş," diye yalvardı Kaelric.

"Ateş, Dregs'teki insanları öldürüyor. Ateş, kan hastalığına dönüşüyor ve annem hayatta kalsa bile, işleri onun yerine başka birini bulacak."

"O zaman kardeşini onun yerine gönder." Tyrus'u iğareti etti. Güldüm.

"O zaten benim yerime gidiyor!"

O iç geçirdi. "Bir sonraki en büyük kim?"

"Mira. O *on iki* yaşında. Annemin işleri çok özel, Mira bununla başa çıkamaz."

"Bir sürü kuzenin, teyzen ve amcan olduğunu söylememiş miydin?"

Onu boğazlamak istedim. "Hepsinin kendi işleri, beslemeleri gereken kendi çocukları var."

Yüzünü buruşturdu. "Peki. Bir iyilik isteyeceğim. Yarın gece geri dönene kadar annenin işlerini yapacak birini bulacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Aerlyn'de annemin gündüz ve akşam vardiyasını üstlenecek birini tanıyor musun? Endüstriyel dikiş makinesini kullanmayı bilmeleri gerekecek."

"Evet. Ama *şimdi* gitmeliyiz," diye uyardı.

Kardeşıme ve gözlerinin etrafındaki kırmızı halkalara baktım. "Sadece ateş mi?" diye sordum.

Dudaklarını ısırdı. "Evet, ve ayrılmadan hemen önce göğsünde hafif bir hırıltı duydum."

Başım dönmeye başladı.

Göğsünde hırıltı.

Hayır.

Yaratıcı hayır.

Bu öksürükten daha kötüydü. Biz buna *ölüm hırıltısı* diyorduk.

Kapıdan geçip annemin yanına koşmak için ileri atıldım, ama iki el beni üst kollarımdan yakaladı ve geriye doğru çekti.

Kaelric'in göğsüne çarptım ve o kulağıma fısıldadı: "Şimdi gelmelisin. Yoksa tüm bunlar boşa gider, ikimiz de kaybederiz. Beş yıl daha bekleyemem ve her şeyi kaybedemem."

"Bırak beni!" Onunla mücadele ettim, ama beni geriye doğru sürüklemeye başladı.

Tyrus panik içinde bana baktı, yiyecek dolu sırt çantasını göğsüne sıkıca bastırdı.

"Annenize yardım etmesi ve onun vardiyalarını alması için birini göndereceğim!" Kaelric kardeşime seslendi. "Söz veriyorum!"

Tyrus o kadar küçük ve korkmuş görünüyordu ki, bir anlığına Valkaryn'i alıp Kaelric'in kalbine saplamayı hayal ettim.

"Seni piç kurusu. Senden nefret ediyorum," dedim ve dönüp yüzüne doğru kükredim. Bana baktı, yüzünde hüznü belirmişti.

"Bu ideal bir durum değil, ama olan bu."

Beni kardeşimden uzaklaştırdı. Ona güvendiğim için kendimi çok aptal hissettim. İlk günden itibaren kazanmak için her şeyi yapacağını söylemişti, çünkü bu, belime bu kılıcı takabileceği anlamına geliyordu. Ve şimdi, *her şeyin* ailemin fedakarlığını da içerdığını biliyordum.

Ama söylediklerinin bir kısmının doğru olduğunu biliyordum. Ailemi Dregs'te geçirecekleri bir ömürden kurtarmak istiyorsam, denemeye katılmak zorundaydım. Yine de... Annemi kaybetmektense yoksulluk içinde yaşamayı tercih ederdim. Ama ona su içirip nöbetlerini devralmaktan başka ne yapabilirdim ki? Ben doktor değildim.

"Annem ölürse, kalbini göğsünden söküp çıkarırım," dedim ona, elinden kurtulup yanına yürüdüm. Benim biraz işbirliği yaptığımı görünce beni bıraktı.

"Biz yokken annen ölürse, kendimi kılıcına atarım," diye yemin etti.

"Ne aptalca bir laf. Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmıyorum," diye bağırdım.

Dudaklarını sıkıca kapattı, beni görmezden geldi ve trene doğru koşmaya başladı. Kardeşimle düzgün bir vedalaşma bile yapmama izin vermedi.

Tren sarsılarak hareket etmeye başlamadan önce zar zor arka vagona binmeyi başardık. Öne doğru düştüm ve Kaelric beni tutmak için elini uzattı.

"Bana dokunma!" diye ona bağırdım. Dün gece hayatımı kurtarmış olması umurumda değildi. O anda ondan nefret ediyordum.

Yakındaki bazı adaylar ve kurtadamlar kıkırdadılar ve Kaelric hemen beni bıraktı, çenesini sıktı.

"Aileme yardım edecek birini bulacağını söylemiştin." Ses tonum keskinleşti.

Arabamızdaki diğer dördüne baktı. Lüks bir kabinde oturmuş kart oyunu oynuyorlardı. Kaelric'in bakışları açık bir kapıya kaydı. Beni uyku yatağı olan özel odaya çekip kapıyı kapattı.

"Yardım edeceğim," diye söz verdi.

"Nasıl yapacaksın? Kasabayı çoktan terk ettik. Kimseyle konuşmadın, kurye göndermedin. Bana yalan söyledin!" diye bağırdım, öfke vücudumu sıcak ve hızlı bir şekilde kapladı. Onu şu anda boğazlayabilirdim. Bana düşünmek için neredeyse hiç zaman vermeden bizi bu trene bindirdi ve şimdi annemi kaybedecektim. Çıkışı gözetledim, şimdi atlarsam aileme geri dönmem ne kadar sürer diye merak ettim.

Kaelric sarı gözleriyle bana dik dik bakarken, derisinden küçük tüyler çıkmaya başladı. Ben de onun içindeki vahşi canavara kaşlarımı çattım.

Güldüm. "Aww, küçük kurtun sana bağırdığım için kızdı mı? Eh, ne yaparsın!" Bıçağımı çektim, sabrımın sonuna geldiğimi hissederek, göğsünde ölüm hırıltısı ve derisinde ateş olan annemi düşündüm. "Ben de kızgıyım. Annem hasta ve sen bana gidip yardım alacağını düşündürdün ve..."

Gözlerindeki bakış beni durdurdu. Daha önce hissettiğim güç tüm odayı kapladı, o kadar yoğun ki, önünde diz çöküp başımı eğme dürtüsü hissettim. Boğazımda bir inilti oluştu.

"Seni küstah küçük insan," diye zihnime seslendi. "Kuryelere ihtiyacım yok. Kelimelerle konuşmaya ya da mektup göndermeye ihtiyacım yok. Şu anda annenin yanına giden biri var. Güvendiğim biri. Sana yalan söylemedim, ama bir daha o kılıcı kurtuma doğrultursan, beni korumak için onun yapacağı şeylerden sorumlu değilim."

Dönüp odadan çıktı, kapıyı o kadar sert kapattı ki çerçeve çatladı.

Geriye doğru sendeledim ve yatağa çarparak popomun üstüne düştüm.

Arkadaşlarından birinin zihnine konuşmuş olmalıydı... Onun sahip olduğu bu sihirli yeteneği unutmuştum. Elimdeki kılıcı izledim ve korkunç bir hata yaptığımı anladım. Cassian, bir sonraki sınavı geçebilmemiz için Kaelric ve benim birbirimize güvenmemiz gerektiğini söylemişti. Ama biz açıkça güvenmiyorduk.

Muhtemelen ölmek üzereydim.

Harika.

Onikinci Bölüm

Boş tren kabininde birkaç saat tek başıma somurarak oturduktan sonra, Kaelric'i aramak için odadan çıktım ve onun kapının hemen dışında beni beklediğini gördüm. Kapı çerçevesine yaslanmış, uzaklara bakarak, son derece sıkılmış görünüyordu.

Hiç ayrıldı mı? Yoksa burada kalıp beni mi korudu? "Özür dilerim," diye patladım. "Ailemi ve hasta annemi annemin hasta olması..."

"Sorun değil. Hadi yiyelim," diye homurdandı ve arabanın arkasına doğru yürüdü.

Tamam... uzun uzadıya özür dilemeyi seven biri değil, hiç sorun değil.

Adam günde altı öğün yemek yiyordu. Tekrar yemek yemeyi düşünmek bile midemi yakıyordu ama yine de onu takip ettim.

Üç arabayı geçtikten sonra burnuma biberiye, tuzlu et ve tatlı bir şey kokusu geldi.

Yemek vagonu.

İçeri girince, açık büfe sırasının sonuna doğru kayarak ilerledik ve ben donakaldım.

Yemekler çok etkileyiciydi. Gözlerim, saten gibi parıldayan krema kaplı devasa çikolatalı pastadan, şekerlenmiş fındıklarla süslenmiş altın rengi çırpılmış patateslere kaydı. Kızarmış et ve sıcak ekmeğin tereyağı kokusu ağzımı sulandırdı. Sanki çoğumuzu ölüme götüren bir trende değil de, bir düğün ziyafetine denk gelmişiz gibi hissettim.

"Öne geçebilirsiniz," dedi bir dişi kurt adam, Kaelric'e saygıyla başını eğerek.

Kaelric ona başını salladı ve elini uzattı, elini nazikçe dirseğıme doladı. Beni onun yanından geçirirken dokunuşu sağlamdı ama telaşsızdı.

İlerlerken, bir kurt adam erkek kenara çekildi. Sonra bir başkası. Ve bir başkası. Ta ki, itiraz veya soru olmadan, sıranın önüne gelene kadar.

Neden böyle yapıyorlar? diye merak ettim.

Valkaryn'in sesi duman gibi zihnime süzüldü: *"Çünkü onun sürüdeki rütbesi onlardan daha yüksek."* Zar zor zıplamadan durmayı başardım. Onun ve Kaelric'in zihinsel müdahaleleri artık sıradan bir olay haline gelmişti.

Sürüdeki rütbe mi? Bu konuda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Elbette, fısıltılar duymuştum — en tepede bir kurt, alfa, diğerleri onun altında sıralanmış — ama buna pek dikkat etmemiştim.

"Fenmyr'da sadece iki sürü vardır," diye devam etti Valkaryn, "Valewulf ve Ashmane, ve her birinde on binlerce kişiyi kapsayan bir hiyerarşi vardır. Her kurtun bir yeri vardır."

Ağzım açık kaldı. *On binlerce mi?* Böyle bir ölçek akıl almazdı. Sessizce tabağına yemek seçen Kaelric'e yan gözle baktım.

Sonra ona meydan okuyan adamı gördüm, daha sonra bana saldıran kel kafalı adamı. O kadar saygılı görünmüyordu. Belki de daha üst düzeydeydi. Ya da ona yakındı. Ya da...

"Ya da rakip sürünün üyesidir," diye ekledi Valkaryn, sakın bir ses tonuyla.

Oh. Bu olasılık aklıma bile gelmemişti.

Kaelric dönüp boş ellerime baktı. Tek kelime etmeden, dolup taşan tabağını ellerimin üzerine koydu. Kalın bir parça kızarmış et, bol miktarda patates püresi ve yeşilliklerin yanında duruyordu. Üstündeki çikolatalı kek dilimi sanki kendi çekim gücü varmış gibi görünüyordu.

"O kadar aç değilim," dedim dürüstçe, yemek dağını gözetleyerek. "Midemi bulandırır."

Kaşlarını çattı. "Paylaşırız."

İki çatal aldı ve beni köşede saklı, sessiz bir masaya götürdü. Tabağı masaya koydum ve o bana çatalı uzattı. Sonra, çatalını havada, özellikle çikolatalı kekin üzerinde tutarak bekledi.

Dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Birkaç dakika önce, beni annemden uzaklaştırdığı için ona çok kızgındım. Ama şimdi...

"Benden önce yiyebilirsin, biliyorsun..." dedim, sesimde eğlence vardı.

Yüzünde, bu öneri ona gerçek bir acı veriyormuş gibi bir ifade belirdi. "İnan bana, istiyorum... ama yapamıyorum."

İlginç.

Her zaman önce benim yememe izin verirdi. Bunun centilmenlik olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bunun daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum. Çatalımla yavaşça bir parça kek aldım ve ağızma yaklaştırdım. Kaelric'in bakışları benimkilere kilitlendi, odak noktası keskin bir bıçak gibiydi.

Kasıtlı olarak çatalı orada tuttum, onu kızdırmak için.

Gözleri kısıldı. "Sen çok kötüsün," diye mırıldandı.

Gülerek, "Bekle. Ben yemeden sen gerçekten yiyemez misin? Çünkü bu benim için çok eğlenceli," dedim.

Göğsünden düşük bir hırıltı yükseldi, gözleri sarı renkte parladı. "Aç bir kurt adama yemek vermeyince ne olacağını gerçekten görmek istiyor musun?"

Yutkundum ve pastayı ağızma attım.

Bir anda Kaelric tabaktaki et parçasını kapıp parçaladı, gözleri hala benimkilere kilitli, altın rengi ve vahşi.

Bunun tüm bağlı inisiyelerin içindeki bir kural olup olmadığını merak ettim. Odaya göz gezdirdim ama Elitlerin sadece yemek için sıraya girdiğini, kurtadamların ise bir masada oturup onlar olmadan yemeklerini yediklerini gördüm.

Çikolatalı kekten bir ısırık daha aldım.

"Neden benden önce yiyemiyorsun? Kadın olduğum için mi?" diye sordum yumuşak bir sesle, sesim etrafımızdaki çatal bıçak sesleri arasında neredeyse kayboldu.

Kaelric hemen cevap vermedi. Keskin dişleriyle kemikten bir parça et kopardı, gözleri okunaksız bir ifadeyle benimkilere kayd. "Öyle bir şey," diye mırıldandı.

Bir kurt adamda şövalyelik. Beklenmedik ve garip bir şekilde çekici. Özellikle de zamanının yüzde sekseni beni pençesindeki bir dikenmişim gibi davranarak geçiren biri için.

"Biliyor musun," diye ekledim, çatalımla yemeğimi karıştırarak, "bana karşı pislik gibi davranmaya devam edersen, açlık grevine başlamak zorunda kalabilirim. Üç gün yemek yemeden durabilirim, sanki hiçbir şey olmamış gibi."

Tavırları bir anda değişti. Et havada kaldı. Yüzü, annesini gömdüğümü söylemişim gibi soldu. Eli yavaşça masaya indi.

Omzumun üzerinden arkama baktım, arkamda bir tehdit hissederek, ama tren kabini sessizdi. Herkes yemeğine bakıyordu. Canavar yoktu. Belki de karşımda oturan hariç.

Yanlış bir şey mi söyledim?

"Şaka yapıyordum," dedim çabucak, sesim hafif ve garipti. "Sana bunu yapmam. Muhtemelen beni yerdin."

Yine de, o hayalet gibi bakış kalmıştı, şok daha keskin bir şeye dönüşmüştü. Umutsuzluk. Sonra... öfke.

"Üç gündür yemek yemedin mi?" diye sordu, ama sesi artık ona ait gibi gelmiyordu. Sesi kaba, gırtlaktan çıkıyordu, neredeyse boğazından koparılmış gibi. Canavar konuşuyordu şimdi.

Yutkundum, Kaelric'in yemekle... karmaşık bir ilişkisi olduğunu çok geç fark ettim. Ve ben de bir mayına basmışım.

"Sadece bir iki kez," dedim, ses tonumu rahat tutarak yalan söyledim.

Eti ağır bir sesle yere attı ve ellerini masaya dayadı. Beyaz tüyler, camın üzerine yayılan don gibi kollarında dalgalandı. Çenesini sıktı. Yavaşça, kontrollü bir şekilde nefes almaya çalışıyordu, ama parmak eklemleri gerildi ve pençeleri hafifçe uzadı.

Olamaz.

Dudaklarımı ısırdım. Kurt haline dönüşmek üzere miydi? Başka bir vagona geçmeli miydim?

Etrafımızdaki diğerleri sessizleşmişti. Konuşmalar yarıda kesilmişti. Herkes izliyordu.

Düşünmeden masanın üzerinden uzandım ve parmaklarımı, dönüşüm geçiren kemik ve kürkle pürüzlü hale gelmiş ellerine doladım. Gözleri benimkilere çevrildi, vahşi, yabani bir sarı renkte parlıyordu.

Gözlerinde ölüm vardı. Açlık. Acı. Henüz anlamadığım bir ömür boyu süren bir şey.

"Artık iyiyim," diye fısıldadım. "Doydum. Güvendeyim. Bu çikolatalı kek gerçekten çok lezzetli." Bir ısırık aldım ve mutlu bir iç çekişle zorladım kendimi. "Mmm."

Gözleri hareketi, sesi takip etti. Yavaşça, kürkleri geri çekildi. Omuzları gevşedi. Bakışlarındaki parıltı, altın rengi bir titremeye dönüştü.

Bir ısırık daha aldım, sonra aşağı baktım ve hala el ele tutuştüğümüzü fark ettim. Utanarak elini çektim, boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı.

Gözlerine tekrar baktığımda, Kaelric'in insan gözleri bana bakıyordu, yeşil ve fırtınalı, göğsü sanki kilometrelerce koşmuş gibi inip kalkıyordu.

"İyi misin?" diye sordum, sesim kısık çıkmıştı. Etrafımızda, kabin yavaşça normale döndü, çatal bıçak sesleri, alçak kahkahalar, fısıltılar.

Boğazını temizledi ve bırakılmış eti aldı. "Ben iyiyim. Ama yaratıcı, benim önümde senden yemek saklamaya çalışan kişiye yardım etsin."

Gözlerimi kırptım. "Kaelric... bana ne olacağına önem verdiğini mi söylüyorsun?" Dramatik bir şekilde göğsümü tuttum ve kirpiklerimi kırptırdım. "Ne kadar skandal."

Bakışları pencereye, ötesindeki bulanık ağaçlara kaydı. "Bu planın bir parçası değildi," dedi sessizce.

O, sırlarla ve fırtınalarla dolu bir adamdı. Ve başka bir şey daha.

Gereğinden fazla sevmeye başladığım bir şey.

* * *

O gece uyku kolay gelmedi. Düşüncelerim Kaelric'in etrafında dönüp duruyordu, gözleri vahşi bir ışıkla parlıyordu, sırf üç gün boyunca yemek yemediğimi öğrendiği için vücudu dönüşümün eşiğindeydi. Oruç tutmak benim topluluğumda normaldi, elbette, ama üç gün disiplin için değildi. Üç gün, herkese yetecek kadar yiyecek olmadığı anlamına geliyordu. Annem ve benim sessizce aç kaldığımız, böylece küçüklerin yemek yiyebildiği anlamına geliyordu.

Sonunda, trenin hafif sallantısı beni uykuya daldırdı, ama sadece birkaç saatliğine. Kapının hafif tıklamasıyla irkildim

ve Kaelric'in dışarı çıkmasıyla irkildim.

Gözlerim vagonumuzdaki tuvalete kaydı. Oraya girmemişti. Bunun yerine ana kapıyı kullanmıştı.

Merak, ensemde bir karıncalanma hissi uyandırdı. Gözlerimdeki uykuyu sildim ve üst ranzadan aşağı indim, Valkaryn'in belime sıkıca bağı olduğından emin oldum. Ayaklarım sessizce serin zemine değı, kapıya doğı yürüdüm ve koridora sıgacak kadar kapıyı açtım.

Onu tam zamanında gördüm, uzun boylu silueti virajın arkasında kayboluyordu. Arkasına bakmadı, durmadı.

Onu takip ettim, gölgelere saklanarak, başka bir özel vagona girene kadar.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ne yapıyordu? Denemeler başlamadan önce bir acemiye susturmaya mı çalışıyordu? Yoksa gizli bir kurt adam sevgilisiyle gece yarısı randevusu mu vardı? Açık kapının hemen önünde durarak sessizce yaklaştım.

Kaelric'in sesi sessizliğı bozdu: "Ne yapman gerektiğini biliyorsun biliyo

r Donakaldım.

mus "Bunun için hain damgası yersem bile," diye cevapladı bir kadın ve un?" kollarımı kapladı.

Neden hain damgası alsın ki? Tabii, inisiye olan kişiyi ihanet etmeyi planlamıyorsa. Tıpkı Kaelric'in yaptığı gibi, beş yıl önce o masum kızı kurtarmak için olsa bile. Bir hain kurda güvenmemem gerektiğini biliyordum!

"Kaelric'in o kızıdan kılıcı alması için ne gerekiyorsa yapmalıyız," diye bir erkek sesi ekledi.

"Katılıyorum," dedi Kaelric. "Ne gerekiyorsa yapacağız."

Bu sözler içimdeki bir şeyi parçaladı. Koridorda, şaşkın ve boşalmış bir halde durdum. Kendimi ona güvenmeye bırakmıştım. Daha da kötüsü, ona karşı istemediğim şeyler hissetmeye başlamıştım. Ama bu dört kelimeyle, kalbimin etrafına elik bir kafes çöktü.

Döndüm ve kaçtım, her adımım altında gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. O Valkaryn'i istiyordu; hepsi bu kadardı, onun için ben sadece buyum.

Asla ona sahip olamayacaktı. Denemeleri kazansam bile, onu benden almasına asla izin vermeyecektim.

"Seni asla alamayacak," dedim kılıca sessizce, kılıcın kabzasına sıkıca tutunarak.

"Kazanmış olsam bile, seni asla terk etmeyeceğim."

Onun içinden onaylayan bir uğultu yayıldığını hissettim.

"Arkan Denemeleri'ni kazanarak benim gücümü kullanabileceğini düşünen ilk kişi o değil," dedi. *"Bağlandığım kişiyi ben seçerim. Ve ben seni seçtim."*

Bu sözler beni şiddetli bir gururla doldurdu, sanki göğsümde sıcak bir ateş yükseliyormuş gibi.

Ama Valkaryn henüz bitirmemişti.

"Bununla birlikte, Kaelric Morvain hakkında aceleci bir sonuca varmamalıyız. Onun neyle uğraştığını bilmiyorsun."

Morvain. Soyadını biliyor muydu? Alaycı bir şekilde güldüm ve kabine geri girerek, sırtıma kapıya dönük olarak yorganın altına girdim. *"Peki ya sen?"*

"Evet. Maalesef biliyorum."

Kafam karışmıştı. *"O zaman söyle bana. Neyle uğraşıyor?"*

"Hazır olduğunda sana kendisi söyleyecektir."

Bu, kapı tekrar tıklamadan önce söylediği son sözdü ve Kaelric odaya geri girdi.

Ona sırtımı dönerek, duvarı izledim, her yanımda gergindi.

Kaelric Morvain, kendini beğenmiş, yalancı bir piçti ve açıkça bir şeyler planlıyordu. Kılıcımı istiyordu ve onu elde etmek için her şeyi yapardı. Hayatımın en tehlikeli yarışmasına, bana karşı olduğunu bildiğim biriyle girmek üzereydim. Midem bulandı ve mide bulantısını geri yuttum.

Kaelric'in sesi arkamdan geldi, alçak ve anlaşılmaz bir sesle: "Neden kalp atışın hızlandı?"

Gerildim, nabzım daha da hızlandı. "Kabus," mırıldandım. Bu, gerçeklerden çok da uzak değildi.

Çünkü gerçek kabus... bu işte yalnız olduğumu fark etmektir. Sadece ben ve Valkaryn. Kaelric'e hiçbir konuda güvenemezdim.

On Üçüncü Bölüm

Tren, Arcane Trials'ın düzenlendiği Steel Mountain'ın eteklerindeki Steel Valley'e ulaştı. Yerel halkın tamamı madenciydi ve sihir kullanamıyordu. Tren vagonlarından indiğimizde bize hiç aldırış etmediler. Denemeler beş yılda bir düzenleniyordu. Birkaç hafta süren bu şenliğe alışmışlardı, sonra herkes evine dönüyor ve madencilik işine geri dönüyordu.

Uzakta, gökyüzüne uzanan sivri zirvesiyle devasa dağa baktım. Burası, Yaratıcı'nın en muhteşem eserini yarattığı, Elitlerin doğum yeri olarak biliniyordu. *Büyü*. Ve her beş yılda bir, Gizemli Denemeleri kazanan kişiye, şanslı bir kazanan ve ailesine başka bir armağan daha veriliyordu.

O kişinin ben olmam için dua ettim.

"Parlak hanımefendiye bir çiçek?" Çiçek satıcısı, gümüş iplikli örgülü saçları ve çarpık gülümsemesi olan buruşuk bir kadın, Kaelric'in yanına yanaştı. Tek bir virellin çiçeği uzattı, yaprakları çiğ öpülmüş kadife gibi hafifçe parıldıyordu ve bana doğru işaret etti.

Kaelric bana baktı, sanki çiçeğin parasını ödeyecekmiş gibi cebine uzandı ve ben alaycı bir şekilde güldüm.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Kaelric bana anlaşılmaz bir ifadeyle baktı ve yine de kadına birkaç bozuk para uzattı. "Sizin için, hanımefendi." Ona hafifçe eğildi ve kadın, birkaç dişi eksik olan dişleriyle ona sırtarak gülümsedi.

Ne sahtekâr. Her ne pahasına olursa olsun silahımı ele geçirmeyi planlarken, şövalye gibi davranıyordu.

At arabasıyla arenaya gittik ve sıkıştırılmış toprağa adımımı attığımda donakaldım ve bakakaldım.

Önümde yükselen devasa ve eski stadyum, dağın eteğine oyulmuştu. Kemerli taş duvarlar katmanlar halinde yükseliyordu ve her birinin kenarı, ışığı dişler gibi yansıtan sivri uçlu kulelerle çevriliydi. Kararmış demir direklerden rüzgarda çırpınan yıpranmış bayraklar, yenilmiş şampiyonların ve uzun zaman önce yok olmuş hanedanların armalarını taşıyordu.

Hava, toz ve eski büyü'nün kokusuyla doluydu, sanki kutsal ve kanla ıslanmış bir şey burada kalmış gibiydi. Neredeyse çığlıkların yankılarını duyabiliyordum.

Arena bizi uyarmıyordu. Sadece ikimiz buradan çıkabilecektik.

* * *

Devasa kemerli kapılardan içeri girdim ve yukarı baktım.

Arenanın yükseklerinde, eski runik yazıtlarla süslenmiş ve meşalelerle çevrili, dağ duvarından çıkıntı yapan taş bir platform vardı. Hanedanların sponsorları yarım ay şeklinde oturmuşlardı, yedi kişi koyu gümüş ve siyah cüppeler giymiş, her biri hanedanlarının armasını taşıyordu. Yüzleri yargıçlar gibi ifadesiz ve soğuktu. Cassian hariç hepsi, bana umut dolu bir gülümseme attı.

Yargıç Corvessa merkezde duruyordu. Varlığı platformu hakimiyeti altına almıştı, kırmızı elbisesi rüzgarda taşların üzerinde kan gibi dalgalanıyordu.

Ne tezahürat ne de sloganlar vardı, sadece sessiz bir inceleme vardı.

Magistrate Corvessa kürsünün kenarına adım attığında, geveze adaylar ve kurtadamların çıkardığı gürültü bir anda sustu. Amplifikatörü dudaklarına götürdü ve yarışmacıları tek tek süzdü. Gözleri bana takıldığında, gülümsemesi bir bıçak gibi keskinleşti.

"Hepiniz Bağlanma Salonu'nu geçtiniz. Bazılarınız güçle bağlandınız. Diğerleri ise... çaresizlikle."

Bakışları yanımdaki Kaelric'e kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"İlk sınavınız şimdi başlıyor."

İlk adımlarını atanların arasında bir heyecan dalgası yayıldı.

"Arcane Trials'ın kurucuları tarafından yaratılan, eski büyülerle bağlanmış bir aleme gireceksiniz. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca, karanlıktan başka hiçbir şey bilmeyeceksiniz."

Etrafımda fısıltılar yükseldi. Birkaç yarışmacı rahatsızlık içinde kıpırdadı.

Corvessa elini kaldırdı ve fısıltılar anında kesildi.

"Bu basit bir ışık yokluğu değil. Bu karanlık *canlı*. Sesi bozar. Fısıldar, baştan çıkarır ve yutar."

Şimdi tam bir sessizlik hakimdi.

"Sadece sihirli olanlar karanlığın perdesini görebilecekler, ama tam olarak değil. Geri kalanlarınız için..." Bakışları buz gibi içimi deldi. "Karanlıkta tökezleyerek ilerleyeceksiniz. Sadece içgüdülerinize, kurtunuza ya da korkunuza güvenebileceksiniz. Ama çıkışa ulaşmak zorundasınız, yoksa yok olacaksınız."

Nefesim kesildi, bakışlarım Cassian'a kaydı, diğerlerinin yanında kürsüde duruyordu, suçlu bir ifadeyle aşağıya bakıyordu. Bizi uyarmaya çalıştığı şey buydu. Sadece sihir gücü olmayanları etkileyen sihirli bir karanlık. Sadece *beni* etkiliyordu.

Kürsünün altında, arena duvarının dibinde bir kapı gıcırdayarak açıldı ve dağ yamacına oyulmuş eğimli bir tünel ortaya çıktı. Soğuk ve tedirgin edici, ağır bir büyü dalgası yayıldı. Nemli taş ve kabuslardaki şeyler gibi kokuyordu.

"Tek tek içeri alınacaksınız. Yalnız." Corvessa'nın sesi yukarıdan yankılandı, neredeyse neşeyle. "İlk deneme... başlasın!"

Dağların beş yılda bir yeni bir büyü biçimi verdiğini söylüyorlardı. Sadece bir tane. Sanki toprağın kendisi kanaması gerekiyormuş gibi. Bu yüzden bu denemeler vardı, bu yüzden bu kadar acımasızdılar. Çünkü sadece en güçlü, en kurnaz, en layık olanlar bu büyüyü almaya ve kan bağıyla nesilden nesile aktarmaya layıktı.

Buna layık olduğumdan emin değildim.

* * *

Botlarımın altındaki taş gürledi.

Dağın yanına oyulmuş bir hücrede duruyordum. Diğerlerinin çoğu çoktan karanlık tünele götürülmüştü. İsimler tek tek okunmuştu. Ayak sesleri uzaklaşmıştı. Ve sonra... sessizlik.

Artık sadece ben ve Kaelric kalmıştık.

Parmaklarım Valkaryn'in kabzasına sıkıca tutundu. Konuşmadı, ama bıçak havadaki değişimi hissederek hafifçe titredi. Kaelric yanımda sessizce duruyordu, hareketsiz ve dikkatli. Aniden bana döndü, omuzlarımı tutup bana bakmamı sağladı. Gözleri parlak sarıydı.

"Sana asla zarar vermem," dedi. Kafam karıştı.

"Tamam..." Bu çok rastgele bir şeydi.

"Çenemi bırakmazsan parmaklarını ısırırım ya da yemek yememe izin vermezsen kurtumun ne yapacağını görmek isterim dediğim şeyler... Seninle dalga geçiyordum. Sana asla zarar vermem. *Biz* sana asla zarar vermeyiz. Bana güvenebilirsin. Bunu bilmeni istiyorum."

Ayaklarımın üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, ona inanmak için can atıyordum. Ama kırık kolum daha iyi biliyordu. Binding Hall'da kurtunun kemiğimi ısırıldığı anı düşünür gibi o yeri ovuşturdum.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi yüzünde bir acı ifadesi belirdi.

"Anlamıyorsun. Öyle olmak zorundaydı. Kurtumu elimden geldiğince zapt ettim, ama benim gibi birini bağlamak... öyle olmak zorundaydı," dedi, gözlerinde pişmanlıkla koluma bakarak.

Jimas, Salinas'a her gece ona karşılık verdiği için vurduğunda aynı şeyi söylerdi. Ben o kadınlardan biri olmayacaktım.

"Senin gibi biri mi?" diye sordum. Bir hain kurt mu? Yoksa başka bir şey mi? Dün gece tren vagonunda söylediği şeyi unutmayacaktım. Valkaryn'i ne pahasına olursa olsun istiyordu.

"Brynn..." Adımı bir dua gibi fısıldadı, ama ne söyleyeceğini söylemeden önce, Gözcü açıklığa geri döndü ve adımı seslendi.

Talimatlara uyarak Kaelric'ten uzaklaşarak öne çıktım. Karanlık tünele yaklaşırken botlarım taşlara sürtündü. Gözcülerin biri

Gözcü elini uzattı. "Sadece silah. Işık taşı yok. Duyusal bozulmaya karşı büyü pelerin yok."

Kıkırdadım. Büyü ekipmanım yoktu. Bana uyan botlarım bile zor bulmuştum.

Omzumun üzerinden bir kez baktım ve Kaelric'in sarı gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu. Bir söz verir gibi başını bir kez öne doğru itti.

Sonra içeriye eşlik edildim.

Taş koridor aşağı doğru eğimliydi ve bir düzine adım attıktan sonra tüm ışık kayboldu.

Donakaldım.

Işık azalmadı. Bir anda tamamen kayboldu.

Sanki sonsuz bir boşluğa düşüyormuşum gibiydim. Gözlerimi kırptım, yüzümün önünde elimi salladım. Hiçbir şey yoktu. Parmaklarımın silik izleri bile yoktu. Gölge yoktu. Hiçbir şey yoktu, sadece yanımda nefes alan Gözcü ve sonra uzaklaşan botlarının sesi vardı.

"İyi şanslar, Dreg sıçanı," diye tükürdü çıkarken.

Onun hakareti beni pek etkilemedi. Bu boşluğa çok odaklanmıştım. Bu yanıltı. Bu doğal bir karanlık değildi. Bu... başka bir şeydi.

Duyma sınırımın ucunda, nefes alma gibi yumuşak ve ritmik bir uğultu duyuyordum.

Ya da fısıltı gibi.

Altımdaki zemin eğimli gibiydi, ilerlemeye çalışırken adımlarım garipti, dengem sanki yanlamasına yürüyormuşum gibi bozulmuştu. Her ses garip bir şekilde yankılanıyordu, çok keskin, çok yakın ya da imkansız derecede uzak.

Bunu yapamam. Panik zihnimi ele geçirip beni sardığında kalbim savaş davulu gibi çarpıyordu.

Titrek bir nefes aldım ve tekrar öne doğru adım attım. Botum havaya kalktığı anda uğultu değişti. Sanki bir şey benimle birlikte hareket etmiş gibiydi.

Kalbim çarparken, bıçağımı çekip döndüm, ama hiçbir şey görmedim. Tabii ki görmedim. Karanlığın derinliklerindeydim!

Hızla gözlerimi kırptırdım, gölgeler, bir parça ışık, herhangi bir şey için dua ettim.

Panik yapma.

Valkaryn avucumda çok hafif bir titreşim verdi. Hiçbir şey söylemedi, ama onun varlığını hissettim... Sessiz ve sabit.

Gerçekten bir yere varıp varmadığımı bilmeden ilerlemeye devam ettim.

Parmaklarım duvarı takip ederek yolumu bulmaya çalıştı, ama koridor gibi görünen yerin yarısında taş bitti. Elim boşluğa ulaştı.

Hayır. İçimdeki panik tam anlamıyla çılgınlığa dönüştü. Sarhoş gibi sendeleyerek ilerledim, kollarımı açtım, bir elimle silahımı sıkıca tuttum, tehlike başıma gelirse, benim göremediğim şeyi Valkaryn'in göreceğini umuyordum.

"Gücüm senin aracılığınla işliyor. Ben de körüm," dedi neredeyse üzgün bir şekilde.

Hayır

Bir çığlık havayı yırttı ve ben donakaldım, sağa doğru boynumu uzattım. Hayır, sola. Hayır, üstümde miydi? Ses bir yalandı ve ben tamamen kaybolmuştum. Benim göremediğim, ama başkalarının beni gördüğü, avladığı düşüncesi başımı döndürdü.

"Büyüsüzleri öldürün," dedi zayıf bir ses ve ben daire çizerek döndüm, Valkaryn'i kaldırdım. Kalp atışlarım o kadar hızlandı ki, arenada bir davul gibi yankılanmaya başladı.

Sağımda bir şey hareket etti, serbest elimi uzattım ve bir ağaç gövdesinin pürüzlü kabuğunu hissettim. Sonra elimi daha aşağıya indirdim ve kürk hissettim.

Geri çekildim.

Arkamda bir şey hareket etti ve ben çığlık attım.

Bir vücut kalçama sürtündü. Büyük. Sıcak. Tanıdık.

Sonra ıslak bir dil parmaklarımı yaladı, ardından tanıdığım bir ses olan yumuşak bir hırıltı geldi.

Kaelric.

"Seni tuttum. Hızlıca kuzeye gitmeliyiz," dedi ve sonra bana yakınlaşarak, vücuduyla beni yönlendirerek, göremediğim bir yöne doğru itti.

"Az önce beni yaladın mı?" diye sordum, dikkatimi dağıttığı için, ona minnettar olarak. Fırtınadaki gözlerim.

"Hoşuna gitti mi?" Ses tonunda kibirli bir gülümseme duyabiliyordum neredeyse.

Onun şakalarını görmezden geldim ve onun önderlik etmesine izin verdim, parmaklarımı kürküne gömdüm. Yavaş, korkutucu adımlarla, sessiz bir özgüvenle ilerledi, omuzu uyluğuma değiyordu, kuyruğu ara sıra bacağıma sürtünüyordu.

Aniden, boşuk bir fısıltı kulağımda yankılandı. Çok yakındı. İrkıldım.

Kaelric, karanlığa bir uyarı sesi olarak hırladı. Benimle uzanan şeyin arasına girdi.

O yöne doğru bir saat kadar yürüdük, belki daha fazla. Zemin tekrar eğimli hale geldi, sonra düzleşti. Dağın daha derinlerine mi girmiştik, yoksa tamamen başka bir yere mi, anlayamıyordum. Burada zaman gerçek gibi gelmiyordu.

O yürümeyi bıraktığında, dinlenme zamanının geldiğini anladım.

Bir kez etrafımda döndü, sonra yanıma uzandı ve vücudunu bana yasladı. Sıcaklığı beni sakinleştiriyordu. Kendimi güvende hissediyordum.

Göremeden, düşünmeden ona sarıldım. Panik ve korku içimde çığır açıyor, yer kapmak için savaşıyordu.

Sadece nefes al, dedim kendime.

"Ona güveniyorsun," dedi Valkaryn.

Cevap vermedim. Sözlerle değil.

Ama Kaelric'in kurdundan da uzaklaşmadım. O, sonsuz bir okyanusun ortasında beni demirleyen bir çapa gibiydi.

Sağdan bir ses geldi... ya da belki soldan. Bir çığlık mıydı, yoksa kahkaha mı?

Kaelric kaskatı kesildi, vücudunda yeni bir gerginlik hissetti. Beni ayağa kaldırmak için dürttüğünde tüyleri diken diken oldu, omurgası boyunca kasları sarmal halat gibi dalgalandı. Sesi düşüncelerime süzüldü, alçak ve acil bir sesle.

"Hareket etmeliyiz. Kuzeye."

Nedenini sormadım. Bu sefer sormadım. Sadece itaat ettim ve Valkaryn'i daha sıkı tuttum.

Gergin bir sessizlik içinde yürüdük, uzun otlar bacaklarıma sürtünüyordu. Arada sırada Kaelric'in omuzu omzuma değiyor, hala orada olduğunu, hala beni izlediğini hatırlatıyordu. Sonra o kadar ani durdu ki, neredeyse ona çarpıyordum.

İlk başta konuşmadı, sadece hareketsiz durdu, muhtemelen benim göremediğim bir şey görmüştü.

"Bana güvenmen gerekiyor," dedi.

"Bunu söz veremem," diye karşılık verdim ve bu şaka değildi. Dün gece tren vagonunda duyduğum her şeyden sonra olmazdı.

"Uzun otların içindeyiz. Valkaryn'i göğsüne koyup yere uzanmanı istiyorum. Benim geri gelmemi bekle. Bir şey geliyor."

Görme yeteneğın tamamen yokken *bir şeyin geldiğini* duymak, ölmek üzere olduğunu söylemek gibiydi... ve yapabileceğın tek şey beklemektir.

Ona güvenmeye karar verip, dizlerim titreyerek çimlere oturdum. Valkaryn'i göğsüme bastırıp parmaklarımı onun etrafına doladım, kalbim kulaklarımda çınılıyordu. Altımda toprak soğuk ve düzensizdi. Yanağım pürüzlü, kırılgan çimlere değiyordu, ama hiçbir şey duymuyordum.

Sonra bir hırıltı
duyuldu.

Kaelric değil.

Daha derin, ıslak ve gırgır sesli. Boğazda kemiklerin ezilmesi gibi. Solumda hızlı ve ağır bir şey hareket etti.

Etrafımdaki uzun otlar hışırdadı, sanki ayaklarımdın altında kırılıyormuş gibi. Kaelric'in harekete geçtiğini duyduğum bir ses geldi. Çarpma, altımdaki zemini salladı ve çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Karanlıkta gök gürültüsü gibi bir hırıltı duyuldu. Elin ete çarpma sesi mide bulandırıcıydı. Bir çığlık, ardından bir çıtırtı. Bir şey, sanki parçalanıyormuş gibi, insanlık dışı ve titrek bir çığlık attı.

Kaelric uzun ve derin bir uluma çıkardı.

"Kıpırdama. Nefes alma," diye emretti ve gücünün üzerime bir battaniye gibi çöktüğünü hissettim, beni olduğum yerde kalmaya zorladı.

Ama ben çoktan donmuştum, parmaklarım kılıcın kabzasını o kadar sıkı kavramıştı ki ağırmaya başlamıştı. Çekilmek için can atan Valkaryn, kalbim gibi titriyordu.

Nefesimi tuttum ve bir bedenın yere çarptığını duydum. Sonra bir tane daha. Hava, kan gibi metalik, keskin bir kokuyla doldu. Ve başka bir şey daha. Çürüme kokusu.

Hırlama sesi kesildi ve yavaş ve ağır pençe sesleri yaklaştı. Kendimi hazırladım, ama gelen Kaelric'ti.

İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece burnunu yanağıma dayadı ve sanki hayatta ve iyi olduğumu kontrol eder gibi kokladı. Kürkü sıırılsıklamdı. Neyle ıslandığını sormadım. Biliyordum. Ölüm kokuyordu.

"Güvendesin," dedi ve sesinde rahatlama vardı.

Sanki o da iyi olduğunu ve artık kalkmanın güvenli olduğunu söylemek istercesine tekrar yanağıma burnunu sürttü. Oturdum ve o beklenmedik bir şekilde

kucağıma uzandı.

Karşılık vermedim. Sadece elimi uzattım ve parmaklarımı tüylerine gömdüm, vücudunu okşayarak yaraları kontrol ettim, iyileştirilmesi veya onarılması gereken herhangi bir kırık, yara veya başka bir şey var mı diye baktım. Hayatımı kurtardığından emindim. Yaralıysa, elimden gelen yardımı yapmak istedim, ama hiçbir kesik bulamadım, sadece ıslak tüyler ve ona ait olmayan kan vardı.

Sanki aynı şeyi kontrol ediyormuş gibi göğüs kafesimi yukarıdan aşağıya kokladı ve kendimi onun kurtunun ağırlığını sevdiğimi, onun sıcaklığında kendimi toprakladığımı fark ettim.

Karanlığa adım attığımdan beri ilk kez, ona güvendiğimi fark ettim. Her şeyiyle.

"Kuzeye gitmeliyiz," dedi Kaelric kurt formunda bana.

"Hangi yöne gideceğimizi nereden biliyorsun?" diye sordum. O kuzeye gitmekte ısrarcıydı.

"Corvessa'nın kokusunu alabiliyorum. Cassian. Diğerleri. Duruşma başladığında buradaydılar. Bir iz bıraktılar. Çıkışın nerede olduğunu biliyorum galiba."

Yine hareket ettik, bu sefer daha yavaş ve dikkatliydik. Valkaryn sessizliğini koruyordu, ama varlığı yanımda kalp atışı gibi nabız gibi atıyordu. Bu karanlığa düştüğümüzden beri saatler geçmişti, ama sanki günler geçmiş gibi geliyordu. Yürümekten ve karanlığın alaylarından yorgun düşmüştüm. Kaelric aniden görünmeyen bir toprak parçasında durdu ve yeri pençeledi. Bir an sonra koluma dokundu ve beni birkaç adım ileriye götürdü. Dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımın altında yumuşak yapraklar ve serin saplar hissettim.

"Meyveler. Ye. Onları kontrol ettim."

Şimdiye kadar ona güvenmiştim ve başıma hiçbir zarar gelmemişti. Birkaç tane kopardım ve ağzıma attım. Tatlıydı. Biraz ekşiydi. Bu rahatlatıcı tadı karşısında neredeyse ağlayacaktım. Beni yavaş yavaş deliye çeviren bu karanlığın tadı değil, evimin tadıydı. Bu meyvenin nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım. Koyu mor mu, yoksa yanık kırmızı mıydı? Mükemmel bir yuvarlak mı, yoksa dikdörtgen miydi? Görme yeteneğimi geri kazanmayı ne kadar da istiyordum.

Kaelric ben yemek yerken yanımda bekledi, sonra yakınlardan su içti. Ben de onu takip ettim ve o beni

sığ bir dereye götürdü ve kaymamam için vücudunu bana sıkıca bastırdı. Ellerimle serin suyu avuçladım ve derin bir nefes aldım.

O gece, oyulmuş bir kaya mağarası bulduk ve taş ve sarmaşıkların altında birbirimize sarılarak dinlendik. Ancak kendimi biraz güvende hissedip dinlenmeye başladığımda annem ve hastalığını düşündüm. İyileşmesi ve ateşinin düşmesi için dua ettim. Çığlıklar ve hırıltılar geceyi yırtarken, Kaelric'in yanına sokuldum, kurt bedeni beni soğuktan ve hemen ötesinde fısıldayan karanlıktan koruyordu.

Çığlıklarla dolu karanlıkta uyuyabileceğimi sanmıyordum, ama Kaelric'in kurdu beni kürkten bir koza ile çevreleyince uyuyabildim.

O gece, çok canlı bir rüya gördüm. Bir cesedin başında duruyordum. Valkaryn'in kılıcı bir adamın göğsüne saplanmıştı ve sağ elimde kanlı bir taç tutuyordum. Taçın ortasında uluyan bir kurt vardı.

On Dördüncü

Bölüm

Şafak vakti yola çıktık, ama saati bilmenin bir yolu yoktu. Karanlık değişmemişti. Kaelric'in kurdu bütün gece beni karanlıktan, rüzgardan ve düşmanlardan korumak için etrafıma sarılmıştı ve içimde bir şeyler değişmişti. Ona güveniyordum, ama bu güven, o gece tren vagonunda duyduğum şeyle çelişiyordu.

"O gece tren vagonunda konuşmalarınızı duydum. Kurt arkadaşlarınız, hain damgası alacaklarını söylediler. Valkaryn'i sizin için ele geçirmek için her şeyi yapacaklarını söylediler," dedim aniden. Kaelric benim tam güvenimi kazanmak istiyorsa, duyduğum şeyleri açıklaması gerekiyordu.

Kaelric, itirafımdan rahatsız olduğunu gösteren herhangi bir tepki vermedi.

"Beni takip ettiğini anladım. Koridorda kokunu aldım ve kalp atışların hızlanmıştı."

Hepsi bu mu? Kurt adamlarının hain işareti almaktan bahsettikleri gizli bir toplantıyı bulduğumu itiraf ettim ve o rahatsız olmadı mı?

Yürümekten vazgeçtim ve onun kurdu da durdu, yanıma yaslandı.

"Beni ihanet edecek misin? Valkaryn'i ele geçirmek için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum," diye cesurca söyledim.

Elbette öyle yapacak, diye fısıldadı karanlık içime ve ben bir daire çizerek döndüm.

"Amacım Valkaryn'i kazanmaksa, sana ihanet etmek bana nasıl yardımcı olacak?" diye sordu. *"Onu haklı olarak kazanabilmemin tek yolu, senin Arcane Trials'ı kazanmanı sağlamak. Ki bunu yapmayı planlıyorum."*

Söyledikleri çok mantıklıydı, ama yine de içim rahat değildi. Her şey birbirine uymuyordu.

Kaelric tekrar uyanık hale geldiğinde, gergin bir şekilde yanıma yaklaşarak bunu söyleyecektim.

"Çıkışı görüyorum." Ancak sesinde umut yoktu. Korkuyla doluydu.

O anda saldırı başladı.

Bir hava akımı beni çok geç uyardı. Kaelric hırladı ve bana çarptı, başımın yanından bir sıcaklık dalgası geçerek beni neredeyse yere devirecekti.

Soğuk ve keskin bir ses duyuldu.

"O başaramayacak, Morvain. Kenara çekil," diye bağırdı bir erkek.

Morvain mi? Kaelric'in soyadını şimdiye kadar unutmuştum. Kaelric, düşük ve vahşi bir şekilde hırladı.

"Duruşman burada sona eriyor, büyüsüz," diye birisi ensemde fısıldadı.

Sonra savaş başladı.

Kaelric'in benden uzaklaştığını hissettim, karanlıkta vücutların çarpışması yankılanırken ben Valkaryn'i sıkıca tutarak geriye doğru koştum.

Göğsümde bir şey atıyordu. Sponsor işareti.

Yanıyordu.

Çığlık attım, elimle yakıcı acıyı tutmaya çalıştım, sonra görüşüm gümüş bir patlamayla geri geldi. Karanlık çekildi ve bir anlığına gördüm.

Kaelric kurt formundaydı, omzundan kanıyordu ama pes etmiyordu. Liraeth Hanesi'nden uzun boylu bir Elit, avuçlarında kırmızı ateşle bana bir ok daha fırlatırken alaycı bir şekilde sırıttı.

Kaelric onun önüne atladı, darbeyi aldı ve bir çığlık atarak yere düştü.

Çığlık attım ve Valkaryn'i uzattığım halde ileri atıldım.

Sonra Elit'in kurt adamı, yara izleri olan pas rengi bir dişi kurt, ona saldırdı. O, vahşi bir çığlık atarak atladı ve boğazını parçaladı.

O çimlere düştü, ellerindeki parıltı söndü ve karanlık tekrar üzerime çöktü. Nefesim kesildi.

"Gördün mü?" diye sordu Kaelric, sesi gergin, nefesi düzensizdi.

"Evet. Sadece bir saniye," diye itiraf ettim.

Az önce ne görmüştüm? Bir kurt kız kendi eşini mi öldürmüştü? Tıpkı Kaelric'in yıllar önce yaptığı gibi.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Gözlerimi kırıştırdım, bir saniye bile olsa görüşümün geri gelmesi için dua ettim.

"Çünkü önemli bir şey taşıyorsun. Valkaryn. Farklı bir gelecek."

Farklı bir gelecek mi? Bu mantıklı gelmiyordu.

"Gitmeliyiz. Hemen," diye emretti.

"Yaralanmışsın."

"Ben iyiyim."

Elimi uzattım ve yine onun kürkünü buldum. Elim iitti ve kuzeye, denemenin sonuna ve sonra ne olacağına doğru ilerledik.

"Kurt kız ne olacak? O bizim hayatımızı kurtardı."

"O her şeyi feda etmeye hazır. Yürü."

Birlikte yürüdük.

Hain kurt ve büyüsüz kız. Kılıç ve bağ.

Karanlığın ötesinde bizi bekleyen her neyse.

* * *

Sessizce bir yokuşu tırmandık, botlarım düz olmayan taş ve çakılların üzerinde sürtünüyordu. Yokuş şimdi daha dik geliyordu, ya da belki de ben çok yorgundum. Bacaklarım yanıyordu ve ellerim ağrıyordu. Vücudum pes etmişti, yorgun olduğunu söylemeye bile zahmet etmiyordu.

Son bir rüzgar esintisi yanaklarımı okşadı, daha serin, daha berraktı. Gerçek.

Sonra ışık vardı, sihir değil. Ateş değil. Sadece güneş ışığı.

Gözlerimi kırptım, sanki denemenin büyüü o yere bağıymış gibi görüşüm titredi. Ani parlaklığa karşı gözlerimi kısarak nefes nefese kaldım.

Çıkış, dağın yamacına oyulmuş taş bir kemerdi. Asmalar, parmaklar gibi sütunların etrafına dolanmıştı. Hemen ötesinde, pürüzsüz taştan bir platform, aşağıdaki eğitim alanını gören dar bir terasa açılıyordu. Bir şekilde dağın yükseklerindeydik, evin sponsorlarının daha önce bulunduğu platformdaydık.

Kaelric, hala kurt formundayken kalçama sürtündü ve burnuyla beni ileri itti.

Soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarptı. Sabah güneşinin ilk ışınları uzak sırtın üzerinden yükselirken, ben de terasa sendeleyerek çıktım. Altımızda, Çelik Dağı şehri uyanmaya başlamıştı. Uzaklardan çan sesleri geliyordu ve sesler yukarıya doğru yayılıyordu.

Platformun uzak ucunda, çeşitli renklerde kat kat giysiler giymiş, cüppeli küçük bir konsey duruyordu. Hareketsizce durup gözlemliyorlardı. Bir tanesi hariç.

Cassian, yaklaşmamızı izlerken kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyordu.

Yargıç Corvessa, ellerini kavuşturmuş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle ortada duruyordu.

Kaelric yanımda kıpırdadı, vücudu titreyerek kürkü çekildi ve uzuvları yeniden şekillendi. Aniden yanımda bir adam olarak duruyordu, gömleksiz ve kanlı, omzunda kanayan bir yara izi vardı, yüzünde sert bir ifade vardı.

Corvessa bir adım öne çıktı ve sanki bizler dünyanın pisliğiymişiz gibi bize kaşlarını çatarak baktı.

"Arenadan sağ salım çıktın. İlk sınav tamamlandı." Sesinde o kadar çok öfke vardı ki, çığlık atmaya başlayacağını sandım. Ses, boşlukta hiç zorlanmadan bize ulaştı.

Sağımdaki kuruyan kan lekesine baktım ve bizden önce başka bir çiftin de çıkıp çıkmadığını merak ettim.

Nefes nefese ona baktım. Dizlerim titredi, ama Kaelric beni tuttu.

Toplanan konsey konuşmadı, tezahürat yapmadı. Sadece izlediler.

Avlarını inceleyen yırtıcı hayvanlar
gibi. Ama ben hala ayaktaydım.
Ve bu yeterli olmalıydı. Şimdilik.

On Beşinci

Bölüm

Tren, arenadan uzaklaşırken altımızda gürültüyle ilerledi, çelik tekerlekler sanki dağ bizi bırakmak istemiyormuş gibi gıcırıyordu.

Ortak kompartımanımızın köşe koltuğuna çöktüm ve gözlerimi kapattım. Bacaklarımdaki ağrı kalıcı gibiydi, sanki kemiklerim demir çubuklarla değiştirilmiş gibi. Kaelric karşımda oturuyordu, temizlenmiş ama hala solgun, çenesi her an bir pusu bekliyormuş gibi gergindi.

Bir süre konuşmadık. Sessizlik garip değildi. Yorgundu. Ağırdı. Kutsal olmayan bir şeyden kurtulmuştuk ve şimdi tekrar normalmiş gibi davranmak zorundaydık.

Bu ne anlama geliyorsa.

Eve dönerken, pencereden dışarıya baktım ve ağaçlar yeşil ve altın rengi lekeler halinde bulanıklaşarak geçip gitti. Arada sırada parmaklarım Valkaryn'in kabzasının kenarını buldu ve sıkıca tutundu.

"Ev" diye düşündüm, ama artık öyle hissetmiyordum. Artık değil.

Kapı çalındı. Kaelric dikkatlice ayağa kalktı, ama gelen sadece kurt adamlardan biriydi. Adamın sırtında koyu kırmızı kahverengi bir örgü vardı, yanları kısa kesilmişti ve yanağında ince bir yara izi vardı. O, Thornevale Hanesi'nin varisinin bağlı kurtuydu.

Oraya aitmiş gibi içeri girdi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi, Fenmyr aksanı kesik ve hafifti.

"Bunu isteyeceğini düşündüm." Katlanmış bir not uzattı.

Kurt adama başını salladı ve sonra gitti. Neden hepsi Kaelric'e sanki sorumlu oymuş gibi davranıyordu?

Kaelric notu açıp okudu ve yüzü düştü. Sonra derin bir nefes aldı, notu beş parçaya yırttı ve pencereden dışarı attı.

pencereden dışarı attı.

"Kötü haber mi?" diye sordum, onu izleyerek.

Beni o büyüleyici yeşil gözleriyle süzdü. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Kaşlarımı çattım.

"Senin haberciye ihtiyacın olmadığını sanıyordum. Sen..." Elimi kafama götürdüm.

O başını salladı. "Yapabilirim. Diğer kurtadamlara ve sana, artık bağlandığımıza göre. Ama bu kişiye yapamam."

Kaşlarımı çattım. "Diğer kurtadamlar sana neden... bilmiyorum... senin için çalışıyormuş gibi davranıyorlar?"

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi ve midem takla attı.

"Çünkü bunu bunu yapıyorlar." O seçti karar gönder o zihinsel olarak, bir sanki bir güç gösterisi yapıyormuş gibi.

Başka bir soru sormak için ağzımı açtığımda, başını yana eğdi.

"Annenle ilgili haberlerim var," dedi aniden.

Öne doğru eğildim, aramızdaki mesafeyi kayarak geçtim ve tam onun önüne oturdum.

"Söyle bana." Vücudum gergin bir şekilde kıvrılmıştı, kalbim göğsümde çalgınca atıyordu.

Lütfen, Yaradan, onu iyi olsun.

"Arkadaşım bizim yokluğumuzda yardım ediyordu. Annenin biraz daha iyi olduğunu söyledi. Ateşi düştü ve göğsündeki hırıltı kalın balgamla birlikte dışarı çıkıyor. Ona göre bu sadece kötü bir soğuk algınlığı, daha fazlası değil."

Rahatlamış bir şekilde ağlamaya başladım ve sonra utanarak gözlerimi sildim.

"Peki işleri? Kardeşlerim?" diye sordum, umarım işten çıkarılmamıştır. Annem pek çok kişi için çok şey yaptı. Pek çok yönden yeri doldurulamaz biriydi.

"Arkadaşım onun vardiyalarını yapıyor, çocukları besliyor. O da bir anne, çocuklarla nasıl ilgilenileceğini ve evi nasıl çekip çevireceğini biliyor. Her şey yolunda," diye beni teselli etti.

Onun yanına çöktüm ve rahat bir nefes aldım. Duruşmanın karanlığında o kadar korkmuştum ki, annemi hiç düşünmemiştim, ama şimdi o annemden bahsedince endişeden hasta oldum. Onun yanında olmak istedim.

O gece trende neredeyse hiç uyuyamadım, annemin durumunun kötüleşmesinden korktuğum için ve Kaelric'in omuz yarasının müdahale edilmeden gözlerimin önünde yavaş yavaş iyileşmesinden etkilendiğim için.

Tren Aerlyn'e ulaşır ulaşmaz, büyük sırt çantamı arkamda sürükleyerek kapıdaki dolandırıcıya doğru koştum.

Kaelric peşimden koştu. "Bekle."

Annemi, kardeşlerimi görmem, Tyrus'u ve benim yokluğumda en büyük çocuk olarak nasıl idare ettiğini kontrol etmem gerekiyordu. Güneş gökyüzünde yeni doğuyordu ve kahvaltı vakti gibi görünüyordu.

Kapının açıklığına ulaştım ve içinden kayarak geçtim, uzun otların ve eğrelti otlarının üzerinden atlarken bacaklarım hızla çalışıyordu. Kaelric arkamda koşuyordu, sonra Dregs'in dış mahallelerine ulaştık.

Ben koşarken Bayan Turney verandasını süpürüyordu.

"Brynn, eve geldin!" diye seslendi. "Seninle gurur duyuyoruz!"

"Merhaba! Teşekkürler!" diye cevap verdim, ama hızımı kesmedim.

Küçük kulübemizin bacasından duman yükseliyordu. Ne bulacağımı bilmediğimden kalbim çarparken yavaşladım. Son virajı dönerken botlarım düz olmayan yolda kaydı ve nefesim kesildi.

Kapı açıktı ve içeri girip manzarayı izledim. Mutfakta güzel bir genç kadın vardı. Bir eliyle ezik tenceremizde bir şeyi karıştırırken, diğer elini yanındaki Renna'nın omzuna hafifçe koymuştu. Kadının örgüsü güneş ışığı altında eski bakır gibi koyu kırmızı renkteydi ve cildi çalışmaktan bronzlaşmıştı, elmacık kemiklerinde çiller vardı. Basit bir tunik ve baldırlarına kadar kıvrılmış pantolon giyiyordu, ama onda sessiz bir güç hissettiren bir şey vardı. Sakin. Yetenekli. Ve beline asılı ağır kılıcın görünüşünden anlaşıldığı kadarıyla *sert*.

Taze otlar ve etli güveç kokusu açık kapıdan içeri süzülerek, odun ve kekik kokusuyla karışıyordu.

Kardeşlerim, Tyrus da dahil, alçak taburelere oturmuş, tembel gülümsemelerle oturuyorlardı.

Birisi saçlarını taramıştı ve yüzleri temizdi.

Güzel kadın beni görünce başını kaldırdı ve dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü.

"Sen Brynn olmalısın," dedi sıcak bir sesle, tencereyi kenara koyup ocağın ateşini söndürdü.

Kurt adam arkamda belirlediğinde "Kaelric!" diye bağırdı.

Ben konuşmadan Kaelric harekete geçti. Yanımdan geçip üç uzun adımda kadınla arasındaki mesafeyi kapattı. Kadın uzanıp kollarını Kaelric'in omuzlarına doladı, Kaelric de tereddüt etmeden onu sıkıca kucakladı.

Bu manzara bana bir tokat gibi çarptı.

Kıskançlık, keskin ve istenmeyen bir şekilde içimi yakıp kavurdu. Bunu hissetmeye hakkım yoktu, ama yine de hissediyordum. Kardeşlerim masadan fırladılar ve bana koştular, ben de onları kucakladım.

Kadın Kaelric'ten geri çekildi, yeşil gözleri bana doğru kaydı. "Onları gözetliyordum," dedi nazikçe. "Endişelenecek bir şey yok."

"Teşekkür ederim," dedim, sesim titriyordu.

Kaelric bana baktı, gözlerinde okunamayan bir şey parladı. Yaklaştı ve elini koluma bir kez dokundurdu.

"Sana bahsettiğim kişi o," dedi bana yumuşak bir sesle. "Bu benim kuzenim, Elia."

Kuzen.

Rahatlama tüm vücuduma yayıldı. Onun karısı mı, eşi mi, yoksa Fenmyr'de ne diyorlarsa onu mu diye merak etmeye başlamıştım. Yeşil gözlerinin ne kadar derin olduğunu fark ettiğimde, benzerlik inanılmazdı.

Kadının bakışları, sanki beni değerlendirircesine, acımasızca değil, sadece... meraklı bir şekilde, bir an fazla üzerimde kaldı. Sonunda Valkaryn'e bakarak başını salladı. "Hoş geldin, Brynn."

Ben cevap veremeden, Tyrus kollarıma atladı. Onu sıkıca sarıldım, burnumu saçlarına gömdüm, kül, tuz ve ev kokusunu içime çektim.

"Annem iyi," diye fısıldadı. "Çok uyudu. Elia çok yardımcı oldu. O olmasaydı başaramazdım."

Yutkundum ve onu bıraktım, sonra evin içine doğru ilerledim. Annem kanepenin üzerinde yorganın altında kıvrılmış yatıyordu, nefes alışsı zayıf ama düzenliydi. Uyuyordu. Yanaklarına renk gelmişti. Alnında katlanmış bir bez vardı ve kanepenin yanında buhar çıkan bir kupa duruyordu.

Elimi alnına dokunduğumda gözlerini açtı. "Brynn," dedi boğuk bir sesle gülümseyerek.

"Buradayım anne."

Arkamda, Kaelric mutfakta durmuş, Elia kardeşlerime sıcak güveç dağıtarken onunla alçak sesle konuşuyordu.

"Ben iyiyim. Sadece ateşten dolayı biraz zayıfım. Ama daha iyiyim," dedi annem beni rahatlatmak için. "Gracine teyzen uğradı ve Elia'ya çocukların çamaşırlarını yıkamada yardım etti."

Bu çok hoştu. Gracine'in altı çocuğı ve iki işi vardı. Kimsenin hastalanmaya ya da hasta bakmaya vakti yoktu.

Elimi uzattım ve annemin alnını yokladım. Çok kötü değildi. "Artık ben buradayım. İyileşeceksin."

Elia ve Kaelric'e baktı. "O kadın Yaradan tarafından gönderildi. Her şeyi halletti."

Onlara baktım ve Elia'nın bakışlarının belimdeki Valkaryn'e kaydığını fark ettim. Koruyucu bir şekilde kılıcın kabzasına uzandım ve o hızla başka yere baktı.

Herkes kahvaltı yaptı, lezzetli bir tavşan yahnisi yediler ve sonra Elia gündüz vardiyasına gitmek için ayrıldı, ben çalışmayı teklif etmeme rağmen. Kaelric geride kaldı ve kardeşlerimle ilgilenmeme yardım etti. Küçüklerin ona kurt adam olmakla ilgili sorular sorması oldukça komikti.

"Kurtun hiç açlıktan bir insan yedi mi?" "Kediler senden korkar mı?"

"İnsan formundayken çiğ et yer misin?"

Ama o her şeyi sakinlikle karşıladı, hatta küçükleri yolun sonundaki tek odalı okul binasına götürürken onların okul kitaplarını taşımaya bile yardım etti.

Hepsini sınıfa bıraktıktan ve Tyrus benim işlerimi yapmaya gittikten sonra, Kaelric'e baktım.

"Yardımanın için teşekkürler," dedim ona içtenlikle. Bu kadar çok çocuğu büyütmek için herkesin yardımı gerekiyordu. "Ama sen akademiye geri dönebilirsin. Yarın sana yetişirim. Annemin ateşi tamamen düşene kadar bir gece onunla kalmak istiyorum."

Başını yana eğdi. "Sorun olmazsa kalmak isterim. Yıldızların altında verandada uyuyabilirim, zaten bunu tercih ederim."

Çürümüş ve harap olmuş çıkıntımızı ön veranda olarak adlandırması çok hoştu. Ama itiraf etmeliyim ki, kalma isteği ve arzusu çok çekiciydi.

O zaman bana tüm ailesinin öldüğünü söylediğini hatırladım. Daha fazlasını bilmek istedim, her şeyi bilmek istedim.

"Kardeşlerin var mıydı?"

O anda bunu sormamalıydım, biliyordum. Yüzü acıdan gerildi ve hayalet görmüş gibi bir ifade belirdi, ardından da dizginlenemeyen bir öfke.

"Evet. Çok. Senin kadar çok değil, ama..." Boğazı düğümlendi ve öksürdü. Kalçamda Valkaryn'in nabzını hissettim ve elimi kılıcının kabzasına koydum.

O bu hareketi fark etti ve başını salladı.

"Çok uzun zaman önceydi," dedi, evime doğru yürürken.

"Ne kadar uzun?" Onu üzmemek istemedim, ama merak ediyordum.

O içini çekti. "On yıl oldu. On yıldır tek başımayım."

O anda içimi kaplayan duygular hızlı ve şiddetli bir şekilde geldi.

On yıldır yalnızım. Bu sözler kalbimi parçaladı ve birdenbire sanki kendi kaybımmış gibi onun kaybını yas tutmaya başladım.

"Üzgünüm. Kaç yaşındaydın...?" Son soru, lütfen cevapla.

Onun kapandığını, benden uzaklaştığını ve yürüme hızını artırdığını hissedebiliyordum.

"On bir."

On bir! On bir yaşındayken tüm ailesini mi kaybetmişti? O zaman yirmi bir yaşındaydı.

"Yani sen beş yüz yaşında falan değilsin?"

Yürümekten vazgeçti, bana şaşkınlıkla baktı ve sonra kahkahayı patlattı. Ben de ona katıldım ve birdenbire Dregs'in ortasında durmuş, gözyaşlarımız akıncaya kadar gülüyorduk.

"Bunca zamandır benim o kadar yaşlı olduğumu mu sandın?" Gülümsemeyi kesemiyordu ve Yaratıcı yardım etsin, bu benim içimi parçaladı.

Omuz silktim. "Kurtadamlar ölümsüzdür, değil mi?"

Kafasını sallayarak güldü. "Kırk yaşına kadar normal yaşlanırsınız. Sonra yaşlanma yavaşlar ve doğal olarak iki yüz yaşında ölürüz, tabii daha önce öldürülmezsek."

Kaşlarımı çattım. "Ama babanın Valkaryn'i kullandığından bahsetmiştin." Elimi kılıcın kabzasına koydum ve kılıç titredi. "Ama bana bin yıldır kullanılmadığını söylediler."

Babası hakkında bahsettiğimde yüzü düştü.

"Ben öyle demedim." Sözleri kesik kesikti. "Geri dönüp anneni kontrol edelim."

Sonra hızlıca yürümeye başladı, benim yetişemeyeceğim kadar hızlı. Bu konuşma açıkça bitmişti.

On Altıncı Bölüm

"Peki, gece vardiyası için fabrikaya gitsem iyi olacak," dedi Elia çocuklara. Annemin gündüz vardiyasından yeni dönmüş, akşam yemeğini hazırlamış ve yine çıkmak üzereydi. O gerçekten bir nimetti.

Onlar koro halinde hoşnutsuzluklarını hoşnutsuzluklarını
açıkça beğenmediklerini onun olmasından
hoşlandığını

"Hayır, Brynn'e göz kulak olursan ben giderim," dedi Kaelric, ayağa kalkarak

Elia kaşlarını kaldırdı.

Elia kaşlarını kaldırdı. "Bütün gece dikiş fabrikasında mı çalışacaksın? dikiş fabrikasında mı çalışacaksın? Sen mi?"

O, sanki bu bir iç şaka gibi, ona anlamlı bir gülümseme attı. Elia, ona bir bakış attı ve "Seninle ne yapacağım?" diye sordu.

"Evet, yapacağım," dedi ona. "Aptal bir makineyi anlayabilirim." "Aptal dedi!" diye bağırdı Sable tüm odaya.

Kaelric yüzünü buruşturunca gülümsedim.

Kanepede uykuya dalmış olan anneme baktım ve ayağa kalktım. Güzel bir akşam yemeği yemişti ve daha iyi görünüyordu. "Ben giderim. O işi nasıl yapacağımı biliyorum. Annemin yerine birçok kez geçtim."

Kaelric başını salladı. "Bir sonraki deneme için erkenden antrenmana başlayacağız. Dinlenmen ve ailenle vakit geçirmen gerekiyor." Kuzenine baktı. "Onu koru."

Kuzenim bir kez başını salladı ve ben gözlerimi devirdim.

Kendimi koruyabilirdim. Ya da en azından Valkaryn koruyabilirdi. Tartışmak istedim ama o çoktan kapıdan çıkmıştı.

Elia mutfığa girdi ve bana biraz çorba koyduktan sonra bana getirdi.

"Hala aç mısın?" Bana buhar çıkan sıcak kaseyi uzattı.

Midem sanki ona cevap veriyormuş gibi guruldadı, ama biz asla ikinci porsiyon almazdık, bu yüzden durakladım ve odadaki kardeşlerime baktım.

"Çocuklar doydu, bu da boşa gidecek. Antrenman kaslarınızı geliştirdikçe daha fazla acıkmanızı sağlar. Bu normaldir."

Başımı salladım ve güveci ondan aldım. "Teşekkür ederim."

Bu güveç kahvaltıdan farklıydı. Kremalı et suyunda büyük mor patates parçaları, havuç ve büyük tavuk küpleri vardı. Mira, Elia'nın yardımcısı olmak için kavga ederken, Renna'ya tencereyi nasıl temizleyeceğini nazikçe öğretirken, ona ikinci kez "Bu gerçekten çok lezzetli" dedim. Tavuğu nereden bulmuştu? Bir servete mal olmuş olmalıydı.

"Keşke her zaman ev işleri için kavga etselerdi." Güvecin geri kalanını içtim ve kâsemi Renna'ya uzattım.

Elia gülümsedi. "Ev işleri için ödüllendiriliyorlar."

Oh. Ev işleri için ödüllendirilmek, böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Burada ev işi yapmazsan, azar işitir ve muhtemelen popona şaplak yersin.

"Yemeğimi bitirdim! Hikayeyi dinleyebilir miyiz?" diye sordu küçük Finn.

Hikayeyi mi?

Elia gözlerimi yakaladı. "Ödül." Göz kırptı.

Mutfağa göz gezdirerek her şeyin düzenli olduğundan emin oldu ve başını salladı. Renna bulaşıkları yıkayıp Mira da onları kurutma rafına koyduktan sonra, hepsi iki yatak odasından birine girip ranzalara oturdular, ikişer ikişer, böylece hikayeyi hep birlikte dinleyebileceklerdi.

Elia odanın ortasında, yerde bağdaş kurarak oturdu. "Nerede kalmıştık?" Hatırlamıyormuş gibi çenesini ovuşturdu.

"Büyük savaşçı kurt kralına aşık oldu!" diye bağırdı Finn.

Elia gülümsedi. "Ah evet. Bu savaşçı, kurtların gördüğü en güzel kadındı. Her erkek onunla evlenmek istiyordu, ama onun gözü sadece birindeydi. Kurtların kralında. Alfa'da. Liderinde."

Isla nefesini tutarak yatağın kenarına yaklaştı ve ben de gülümseyerek yere oturup dinlemeye başladım. Burada hikaye zamanı pek yoktu

. Bir tane masal kitabımız vardı ve o da paramparça olmuştu, çocuklar da hepsini ezbere biliyorlardı.

"Evlendiler mi ve çocukları oldu mu?" Mira sanki içten içe bayılacakmış gibi sordu.

Elia, hikayenin devamı varmış gibi bana baktı. "Evet, evlendiler. Ve uzun yıllar mutlu yaşadılar... Ta ki ihanete kadar."

Çocuklar sessizleşti. Normalde sorularla dolu olan Finn bile dik oturdu ve gözlerini kocaman açtı.

"Kralın en yakın savaşçılarından biri, hayatı boyunca güvendiği bir kurt adam, gizlice komplo kurdu. Taç, taht ve kurt ordusunu istiyordu. Gecenin bir yarısı saldırdı ve uyuyan kralın ağzına damlattığı zehirle onu öldürdü."

Mira, battaniyesine sıkıca tutunarak nefesini tuttu.

Elia sesini alçaltarak şöyle dedi: "Büyük savaşçı gece yarısı kalkıp kocasının intikamını almaya çalıştı, ama o da öldürüldü."

Odadaki herkes bir ağızdan "*ah*" diye inledi.

"Ama ruhu... çoğu kişi gibi öbür dünyaya geçmedi," dedi Elia. "Öfkesi o kadar güçlüydü ki, gökleri sarsarak Yaradan'a yalvardı. Yaradan ona acıdı ve ruhunu insanlığın bildiği en büyük silaha aktardı. Eşi benzeri olmayan bir kılıç."

Şok dalgası içimi sararken parmaklarım içgüdüsel olarak Valkaryn'in kabzasına dolandı. Elia gözlerime baktı, aramızda sözsüz bir şey geçti. Bu, Kaelric'in bana anlattığı Valkaryn'in hikayesiydi, ama daha ayrıntılıydı.

"Peki kötü adama ne oldu?" diye fısıldadı Renna.

Elia sıkı bir gülümseme attı. "Kendini alfa kral ilan etti. Ama kaç yıl geçerse geçsin, kaç yalan söylerse söylesin, kurtlar gerçeği hatırlıyor. Bir gün, gerçek varis geri dönecek ve kılıç yeniden şarkı söyleyecek."

Tobben üst ranzadan atladı, dışarıda bulmuş ve bütün gün yanında taşımış olduğu küçük bir sopayı elinde sallıyordu. "Ben de öyle bir kılıç istiyorum!"

"Ben de!" diye bağırdı diğer çocuklar.

"Ben kral olmak istiyorum!" diye itiraf etti Cyrus.

"Ben büyük, büyüsüz savaşçı kadın olmak istiyorum," dedi Mira.
Onları zar zor duyabiliyordum. Çünkü Elia az önce Valkaryn'in hikâyesini anlatmıştı ve bu benim kalbimi kırmıştı.
O da sanki aynı fikirdeymiş gibi kalçama dokundu, ama hiçbir şey söylemedi.

* * *

Çocuklar uykuya daldığında annemi kontrol ettim ve onu nazikçe yatağına taşıdım. Yatağı, ikinci yatak odasının yanındaki eski büyük dolaptı. Nefesi daha iyiydi, daha sık ve daha düzenliydi. İnce vücudunu battaniyeyle örttüm ve alnındaki birkaç nemli saç telini kenara çektim. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve yanına döndü.

O yerleştğinde, ana oturma odasına geri döndüm ve Elia'yı mutfak masasını silerken buldum, kolları sıyrılmış, koyu renkli örgüsü omzunun üzerine atılmıştı. Sanki bu evde birkaç gün değil, yıllardır yaşıyormuş gibi verimli ve sessizce hareket ediyordu.

"Ben yapabilirim," dedim ve öne çıktım.

Başını kaldırmadı, sadece elini uzatarak beni durdurdu. "Bir sonraki duruşma için dinlenmen lazım."

Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım. "Bir sonraki denemede nasıl performans göstereceğim seni neden ilgilendiriyor?"

Gözleri yukarı kaydı, okunamaz bir ifadeyle, sonra kısa bir süre belimdeki kılıca takıldı. "Sevgili kuzenim seni hayatı pahasına koruduğuna göre," dedi soğuk bir sesle, "doğal olarak senin başına yatırım yapıyorum."

Burun kıvırdım. "Buna bir saniye bile inanmıyorum. Kaelric'in kılıcı alabilmesi için benim kazanmamı istiyorsun. Neden?"

Elinde hala bezle dik durdu ve cevap vermeden önce beni uzun bir süre inceledi. "Çünkü bu bir anlam ifade eder," dedi, sesi sessiz ama kararlıydı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Kimin için?"

Tereddüt etti, sonra küçük yaşam alanımızı yavaşça gözden geçirdi. Gözleri yıpranmış patchwork halıya, ocaktaki kırık çay fincanına, duvar kağıdına yayılan soluk su lekesine takıldı.

"Buradaki yaşam hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi sonunda. "Ama sizin halkınız geçimini sağlamak için mücadele ediyor gibi görünüyor. Karnını doyurmak için. Sıcak kalmak için."

Ağzım kırılganlıkla açıldı, ama ben konuşmadan elini kaldırdı.

"Bizimkiler de öyle, ama biz farklı bir şekilde mücadele ediyoruz. Memleketimizde, sadece çocuklarımızı hayatta tutmaya çalışıyoruz. Yaşlılarımızı güvende tutmaya. Topraklarımızın daha fazla harap olmasını önlemeye. Valkaryn'i kazanmak, Kaelric'e bizim için işleri daha iyi hale getirecek gücü verecektir. Hepimiz için. Sen halkın için ne yapıyorsan, Kaelric de bizim halkımız için aynısını yapıyor."

Sesi sonunda biraz kısıldı ve hala bez parçasını sımsıkı tutan elinin hafifçe titrediğini fark ettim. Bu zayıflık değil, kararlılıktı.

Kaelric ile geçirdiğim tüm zaman boyunca, onun da sevdiği insanlar için savaşıyor olabileceğini, onları zor zamanlardan kurtarmak için mücadele ediyor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Omuzlarımı düşürdüm, öfkem kayboldu.

Belki de Kaelric ve ben sandığımdan daha çok benziyorduk.

Bundan sonra Elia sessizce kanepede yatağını hazırladı, varlığı sakin ve göze batmıyordu. Birkaç dakika içinde nefes alışını derinleştirdi ve uykuya daldığını anlayabildim. Annemin yanına yatağa girdim, babamın eskiden uyuduğu yerde oluşan büyük çukurda, tanıdık şekliyle yatağa kıvrıldım. Yatağın o kısmı bir daha asla eski haline dönmemişti. Tıpkı bizim gibi. Annemin göğsünün inip kalkışını izledim, her nefes alışını düzenli ve yumuşaktı. Her saat başı, elimi uzatıp avucumun içini alnına bastırıyordum. Her dokunuşumda parmaklarım titriyordu. En kötüsüne hazırlandım. Ama şafak vakti yaklaşırken ateş düştü. Cildi nemlendi ve kendi kendine kıpırdadı, gözleri açıldı.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye fısıldadı, otururken, uzun bir kışın ardından bahar gibi yanaklarında renkler açtı.

Rahatlama hissi beni sardı, dayanamayacak kadar büyüktü. Başımı salladım ve gözlerimi sertçe kırıştırarak gözyaşlarımı geri tuttum.

"Çok endişelendim." Yatağından kaymadan önce ona nazikçe sarıldım. Ona biraz su getirmem gerekiyordu, böylece kendimi tekrar yararlı hissedebilirdim, sadece yatağının başında çaresizce durmak yerine.

Mutfağa girdiğimde, ilk olarak sıcak, tereyağlı, zengin bir koku burnuma çarptı.

"Yumurta mı?" diye sordum şok içinde, Elia'nın sıcak tavaya bir tane daha kırmasını izleyerek. "Onları nereden buldun?"

Kafasını hafifçe çevirip parmağını dudaklarına bastırdı.

Gözleri kanepeye kaydı.

Onun bakışını takip
ettim.

Kaelric, küçük bedeniyle garip bir şekilde kıvrılmış, bacakları bir tarafa sarkmış, bir kolu karnının üzerine atılmıştı. Göğsü derin, düzenli nefeslerle inip kalkıyordu ve sabah güneşinin ışınları çıplak köprücük kemiğine uzanmış, altın rengi ve yumuşaktı.

Ona çok uzun süre baktım. Göğsümde sıcak ve panik bir his uyandı.

O kadar... insan gibi görünüyordu ki. Duruşmadaki ölümcül koruyucu değildi. Anlık görüntülerde gördüğüm vahşi komutan değildi. Sadece bir adamdı. Ailem için bütün gece çalışmış ve şimdi eskiden kraliyet ailesinden biri olan biri için çok küçük bir yerde uyuyan, yorgun ama güzel bir adamdı.

O anda sonunda kendime itiraf ettim ki Kaelric'e arkadaşlıktan öte bir şey hissediyordum.

"Dışarıda uyumak istediğini sanıyordum?" dedim, sesimi alçaltarak, ama bunu söylerken cevabımı aldım. Bakışlarım açık ön kapıya kaydı, taze yağmurdan sonra serin, nemli hava içeri giriyordu. Veranda, yağmur yağdığında her zamanki gibi su basmıştı.

Elia, Caro'ya bir tabak uzattı ve Caro onu adeta yuttu.

"Fenmyr'den altı tavuk ve bir horoz getirdim," dedi, onu uyandırmamak için sesini alçaltarak. "Onları burada bırakacağım, böylece her sabah yumurta yiyebileceksiniz. Kimin alacağına kura çekmeniz gerekecek. Ama içlerinden biri kuluçkaya yattı, yakında civcivleriniz olacak."

Şok olmuştum. Tavuklar, yumurtalar, bu çok büyük bir masraftı. Yumurta veren tavuklar buralarda çok pahalıydı. Elitler bile onları istiyordu.

Elia'ya döndüm ve sesimi alçaltarak, "Altı tavuk mu? Bunu yapmak zorunda değilsin. Ailen ne olacak?" dedim.

Omuz silktilti. "Biz iyiyiz. Yemek bizim sorunumuz değil. Ben bir çiftçinin kızıyım. Ve sadece iki çocuğum var. Beslemesi kolay."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "O zaman... evinizdeki sorun nedir?"

Gülümsemesi kayboldu, yerine daha sessiz, daha gergin bir ifade geldi. "Savaş. Güç. Güvenlik. Gurur." Yumurtaları tekrar çevirdi. "Ormanda bulunamayan şeyler."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. O yüzden hiçbir şey söylemedim. Arkamızda, küçük ayak sesleri yerde tıkırdadı.

"Brynn geri döndü ve annem de iyileşti, bugün eve dönecek misin?" diye sordu altı yaşındaki Isla, yuvarlak gözleriyle Elia'ya bakarak.

Elia çömeldi ve küçük kız kardeşimin kulağının arkasına bir örgü koydu. "Evet. Ama seni çok özleyeceğim."

Isla'nın dudağı titredi. "Bize hikayeleri kim anlatacak?"

Elia bana baktı, umutla kaşlarını kaldırdı. Hikaye anlatmak tam olarak benim işim değildi.

"Annem anlatacak," dedim, biraz fazla çabuk.

"Evet, yapacağım," arkamdan, günlerdir hiç olmadığı kadar güçlü bir ses geldi.

"Anne!" diye bağırdılar çocuklar.

Ona o kadar sert bir şekilde saldırdılar ki, neredeyse devriliyordu. Gülerek onları sıkıca kucakladı, gözlerinden yaşlar süzöldü. Küçük ev, çocukların neşeli sesleriyle doldu ve Kaelric kanepede dikleşti, anında tetikte, gözleri odayı tehlikeye karşı taradı. Bakışları beni buldu, sonra kalçamdaki Valkaryn'e kaydı. Ancak tatmin olmuş gibi göröndüğünde omuzları düştü.

Onun beni izlediğini gördüm.

Koruduğu ben miydim? Yoksa kılıç mı? Sadece Valkaryn'in sahibi olduğum için miydi?

"Benim korumaya ihtiyacım yok. Ve sen benim sahibim değilsin," diye fısıldadı Valkaryn'in sesi kafamın içinde.

"Düşüncelerimi mi okuyorsun? Çünkü bu hiç hoş değil."

Bir kılıç sırtıabilseydi, onun sırtıttığını hissettim.

Kaelric, beni kullanma şansı elde etmek için ölümcül bir sınavdan sağ kurtulduktan sonra gece vardiyasında çalışmak zorunda değil. Bunu seni etkilemek için yaptı.

seni etkilemek için yaptı."

Buna şaşırdım, bunun doğru olmasını ne kadar istediğime şaşırdım. Kaelric'in beni önemseydiği için bunları yapmasını ne kadar istediğime şaşırdım.

Ama düşüncelerimin üzerinde durmadım çünkü...

"Antrenmana başlamalıyız," dedi Kaelric odayı geçerken, uzun saçlarını ensesinde bir topuz haline getirerek. "Bir sonraki deneme altı gün sonra ve sen hazır değilsin."

Gerçeğe dönelim...

Cebine uzanıp altı bronz teffer çıkardı, paraları mutfak masasına koyarken hafifçe tıkırdadılar. "Haftalık ücretin. Patron yakında görüşmek istediğini söyledi," dedi anneme.

Annem kızardı ve paraları cebine koydu. "Sana ve Elia'ya nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Yardımlarınız için çok minnettarım."

Elini uzattı ve annemin omzunu nazikçe sıktı. "Rica ederim."

Sesinde bir şey vardı, o kadar samimi bir dürüstlük ki annemin gözleri buğulandı. Sanki birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi elini onun elinin üzerine koydu. Onun kim olduğunu nereden biliyordu ki? O buradayken annem çoğu zaman uyuyordu. Sonra aklıma geldi. Elia buraya yardım teklif etmek için geldiğinde anneme onu kimin gönderdiğini söylemiş olmalıydı.

Annem dönüp Elia'ya sarıldı ve tüm çocuklar onu takip ederek kurt adamın etrafını ördek yavruları gibi sardılar.

Veda ettikten sonra Elia, Kaelric ve ben ana yola çıktık ve Elia geçen bir arabayı durdurdu.

Şoför çantalarını arka bölmeye kaldırırken, Elia Kaelric'e döndü. "Moonbridge'i duydun mu?"

Kaelric'in bakışları bana kaydı, sonra tekrar ona döndü, sessiz bir uyarıydı. Yavaşça başını salladı. "Marx'ın dediğini yap ve dikkat çekme."

Kız kaşlarını çatıp dudağını ısırdı. "Ama köyde bizim sürümüzden yüzlerce kurt var. Ya biz...?"

Kaelric'ten ani bir güç dalgası yayıldı, sanki bir sıcaklık dalgası gibi. Elia başını eğdi, sesi neredeyse hıçkırık gibi çıkıyordu. "Tamam," dedi yüksek sesle, sanki kendi zihninde azarlanmış gibi.

Kaelric omuzlarında gerginlikle ona doğru adım attı, ama ifadesi yumuşadı. Onun kollarını tutup nazikçe çenesini kaldırırken yüzünde şefkat belirdi. Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, gözyaşları vardı ve içim burkuldu.

Bu her neyse, özel ve samimi bir şeydi ve ben bunu görmemem gerektiğini hissettim.

"Fedakarlıklar kaçınılmaz. Ama şimdi durumu değiştirmek için bir şansım var. Bunu sonuna kadar götürmeliyim."

Gözleri yanımdaki kılıca kaydı, sonra tekrar ona döndü ve tek bir kez başını salladı.

"*Seni gerçekten istiyorlar,*" dedim Valkaryn'e, içgüdüsel olarak kılıcın kabzasını kavrayarak.

"*Onlar bana gerçekten ihtiyaç duyuyorlar. Arada fark var,*" diye cevapladı ve sesinde nasıl cevap vereceğimi bilemediğim bir hüzün vardı.

Elia ayrıldıktan sonra, Kaelric ve ben sessizce Aerlyn Akademisi yurduna geri döndük. Yol sessizdi, ama benim düşüncelerim hiç de öyle değildi.

Binlerce soru boğazımda yanıyordu. "Moonbridge nedir?" diye sordum sonunda, çitin

çitin boşluğundan geçerken sonunda sordum.

Tereddüt etti, çenesi gerildi. "Fenmyr'de bir köy," dedi sonunda. "Rakip bir sürü tarafından saldırıya uğradılar."

Kaşlarımı çattım. "Ve Elia onlara yardım etmek mi istiyor?"

"Elia herkese yardım etmek istiyor," dedi, sesinde sevgi dolu bir tonla.

"Bu yüzden duruşma sırasında ona senin ailenin yerine geçmesini rica ettim. On iki çocuğa annelik yapmayı reddedemeyeceğini biliyordum. Tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbi var, ama bazen herkese yardım edilemez."

Teknik olarak on bir çocuk, çünkü on ikincisi bendim, ama şimdi kelime oyunları yapmanın sırası değildi.

"Eğer evde olsaydın, köyü saldırıdan kurtarmak için yardım eder miydin?" diye sordum, Aerlyn'in Arnavut kaldırımlı sokaklarına adım attığımızda.

Dregs'ten şehrin cilalı merkezine gitmek her zaman başka bir dünyaya geçmek gibi hissettirirdi.

"Evet." Bu kelime kapalı bir kapı gibi çarptı. Baskı yapmayı bırakmam için bir uyarıydı.

Umurumda değildi.

"Peki, yapmalı mısın?" diye ısrar ettim. "Yani... Senin bana bakıcılık yapman yüzünden insanların ölmesini istemiyorum. Sen açıkça bir muhafız, bir savaşçı ya da memleketinde başka bir şeysin. Cassian beni eğitebilir. Bir sonraki duruşmaya kadar geri dönebilirsin."

Yürümekten vazgeçip döndü, gözleri gözlerime kilitlendi.
Gerçekten kilitlendi.

Sanki benim her katmanımı görüyor gibiydi. Bakışları yumuşadı. Dudakları aralandı.

"Demek senin de Elia gibi bir kalbin var," dedi sessizce ve sonra iç geçirdi. "Hayır. Burada kalıp seni eğitmem daha önemli. Cassian yeterince iyi değil."

Sonra döndü ve on adım önde yürümeye başladı, konuşmayı ve tartışmayı geride bırakarak.

On Yedinci Bölüm

Yurda geri döndüğümüzde, herkes bir aceminin ilk sınavı geçemediğini öğrendi, bu da sayımızı dörde düşürdü. Üçte birimizden fazlası, bir anda yok olmuştu. Kim olduğunu biliyordum. Bana saldırmaya çalıştığı için boğazı parçalandığını görmüştüm. Beni korumak için ona ihanet eden kurt adam, hain damgası vurulup evine gönderilmişti. Hâlâ neden bunu yaptığını anlayamıyordum. Acemi üyesinin sahip olduğu silahı kazanmak istemiyor muydu?

O gece, yaklaşan kurt adam ordusu karşısında Valkaryn'i tek başına tuttuğum rüyalarla uykusuz bir gece geçirdim. Yurt binasının ön kapısına gelen keskin bir vuruş beni uyandırdı. Kaelric'in koridorda ayak seslerini duydum ve kapımın aralığından bakmak için sessizce kapıya yaklaştım.

Kaelric gömleksizdi, kaslı vücudu gergin bir şekilde duruyordu, elinde bir kılıçla kapıyı ardına kadar açtı. Orada başka bir kurt adam daha duruyordu, o da gömleksizdi ve uykudan yeni uyanmış olduğu belliydi.

"Moonbridge düştü," dedi kurt adam hızlıca. "Akıncı grubu, Elia'nın arabasına rastladıklarında tam ayrılmak üzereydiler."

Elia.

Kaelric boş eliyle kapı çerçevesini kavradı. "Hayatta mı? Bana seslenmedi."

"Hayatta," diye onayladı kurt adam. "Ama kaçırıldı. Onunla birlikte, ona kalkan örten bir Elit var. Bizimle iletişim kuramıyor, ama adamlarımdan biri olanları gördü. Arabayı güvenli bir mesafeden takip ediyor. Grimreach'e doğru gidiyorlar."

Kaelric'in tüm tavırları değişti. "Cassian adındaki Elit'i getirin. Dışarıda nöbet tutuyor olmalı. On dakika içinde yola çıkmaya hazır olun.

On dakika içinde yola çıkmaya hazır olun.

Onun peşine düşeceğiz." "Evet, Alfa."

Zaman dondu. Bütün oda eksenini üzerinde eğilmiş gibi hissedildi.

Alfa.

Kaelric, kurtadamların *alfa*'sıydı.

Nefesim kesilerek oturma odasına adım attım. Aniden her şey anlam kazandı. Diğerlerinin ona başlarını eğmeleri. Herkesin zihnine konuşabilmesi. Valkaryn'i neden bu kadar çok istediği.

O, Fenmyr'deki iki sürünün birinin *alfa*'sıydı.

Kaelric döndü, orada durduğumu görünce şaşırmadı. Yanımdan geçip odasına gitti ve kılıcını bıraktı.

Şaşkın bir şekilde onu takip ettim.

O hazırlanmıyordu. Gömlek yoktu, bot yoktu. Sadece saf kararlılık vardı.

"Fenmyr'e koşacak mısınız? Bütün gece sürer," dedim, oranın neredeyse altmış mil uzakta olduğunu bilerek. Neden trene binmedi?

"Yarısı kadar sürer," dedi sert bir sesle. "Senin düşündüğünden daha hızlıyım."

Beni geçip mutfağa girdi, kocaman bir bardak su doldurdu ve bir dikişte içti.

"Seninle gelmek istiyorum. Elia, annem hasta olduğunda aileme yardım etti. Bu iyiliğin karşılığını ödemek istiyorum."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, bardağı masaya koyarak.

Kollarımı kavuşturdum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Trenle gidip seninle orada buluşacağım. Sen *benim* *alfam* değilsin."

Bana attığı bakış erimiş ısı ve çelik gibiydi. İçimi burktu.

"Sen sihir gücün yok. Valkaryn'in sahip olduğu gücü bir kenara bırak, kılıç kullanmayı bile zar zor biliyorsun. Çok zayıfsın. Burada kal ve Cassian'la antrenman yap, ben birkaç gün içinde döneceğim."

Zayıf mı?

Öfke göğsümde kükredi. "Onun gücünü kullanmayı bilmediğimi nereden biliyorsun?"

Valkaryn'i kalçamdan çekip çıkardım, kılıç kınından çıktığında havadaki soğuğu tadını çıkardım.

O, üzüntüye yakın bir ifadeyle gözlerime baktı. "Çünkü duruşmada sana yardım etmedi. Bir kez bile. Ben olmasaydım, ölmüş olurdun."

ölmüş olurdun. Bu, hazır olmadığın anlamına gelir. İki kişinin peşinden gidemem. Burada kal."

Son iki kelime bana bir darbe gibi çarptı.

Burada kal.

Nefesim kesildi, içimde öfke ve utanç savaşıyordu. Zayıf mı?

Ama haklıydı, Valkaryn bana yardım etmemişti. Bir kez bile. Neden?

"Ne yaptığımı biliyorum," diye fısıldadı Valkaryn zihnimde, ama cevap verecek kadar incinmiştim.

Cassian o sırada ortaya çıktı, sersemlemiş ama uyanık görünüyordu. Bu gece vardiyalarının onu çok yorduğunu düşündüm. Kaelric bir saniye bile beklemedi. Cassian'a bir şeyler mırıldandı ve sonra ortadan kayboldu.

"Kaelric'in acil bir ailevi işi çıktı," dedi Cassian esneyerek. "Biraz dinlen. Sabah antrenman yaparız."

Başımı salladım ve odama döndüm, ama uzanmak yerine pencereden dışarı bakarak Valkaryn'i sımsıkı tuttum.

O pislik bana zayıf dedi. Ona yanıldığını kanıtlayacaktım.

On sekizinci bölüm

Sonraki birkaç gün boyunca, hiç olmadığı kadar sıkı antrenman yaptım. Cassian ve ben sabahları ağırlık kaldırdık, ardından üç saat boyunca silah ve kılıç kullanma alıştırımları yaptık, bolca öğle yemeği yedikten sonra da sihirli savunma taktikleri ile antrenmanı bitirdik.

Elia için çok endişeleniyordum. Kaelric'e birkaç kez zihinsel olarak ulaşmaya çalıştım, ama o hiç cevap vermedi ve ben de ısrar etmedim. Hayat kurtarma görevindeyken onu rahatsız etmek istemedim.

Akşam yemeğinden sonra, ip tırmanışı, duvar tırmanışı ve zayıf noktaları işaretlenmiş düşman mankenleri içeren bir engel parkuru yaptım. İsabetim gittikçe iyileşiyordu, ama Cassian parkuru benim yaptığım sürenin yarısında tamamladı.

"Tamam, şimdi parkuru tekrar denemenizi istiyorum, ama bu sefer sihirli engeller ekleyeceğim," dedi Cassian.

İnledim. "Engelli parkur gerçekten zamanımı harcamam gereken bir şey mi? Sanırım kılıç kullanma becerimi daha fazla geliştirmem gerekiyor, ya da büyüyü saptırma, belki de kalkan kullanma."

Hızla başını salladı. "Hayır. Bütün sabahımı bunu inşa etmekle geçirdim. İşte üzerinde çalıştığımız şey *bu*."

Bu kursa çok kararlıydı ve hafta boyunca sadece benim için ayırdığı eğitim odası artık tamamen dönüşmüştü. Sihirli bir yardım mı aldı bilmiyorum ama sade zeminler ve duvarlar artık pahalı görünümlü ahşaptan yapılmış tam donanımlı bir engel parkuru haline gelmişti. Maymun barları, ip tırmanma, denge aleti ve hatta hidrolik presle birbirine çarpan iki duvar bile vardı. Bir turda yeterince hızlı koşmadım ve dirseğim sıkıştı.

"Tamam," diye iç geçirdim ve bir tur daha için hazırlanmaya başladım.

Valkaryn bütün gün sessiz kalmıştı, ama şimdi onun kıpırdadığını hissettim. *"Hasta olduğunu söyle ve odana geri dön,"* diye emretti, sesi o kadar sert ki ben irkildim.

"Ne? Neden?"

"Yap şunu."

Karnımı tuttum. "Aslında, birdenbire kendimi hasta hissettim. Sanırım odama dönüp erken yatmam gerek."

Cassian kaşlarını çattı. "Şifacıya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sadece kramp," diye yalan söyledim, elimi sallayarak onu uzaklaştırdım ve küçük platformdan indim.

Sarışın kaşları gevşedi ve ifadesi yumuşadı. "Tamam. Merak etme, engelli parkuru bütün hafta boyunca açık tutacağız, böylece sabahın ilk ışıklarıyla birlikte zorlu bir antrenmana başlayabiliriz."

Ben başımı salladım ve o da beni yurt odama kadar takip ederek güvenli bir şekilde içeri girdiğimden emin oldu. Gece vardiyası nöbetine geçmek için daha sonra geri geleceğini söyledi. Bu adamın ne zaman uyuduğunu ya da sihirli bir şekilde uyanık kaldığını bilmiyordum, ama onun nezaketine minnettardım.

Odamda, yatakta yalnız kaldığım anda, Valkaryn'i çıkardım ve soğuk çeliğini yastığıma koydum.

"Tamam, ne var?" diye

sordum. Ama cevap gelmedi.

"Dalga mı geçiyorsun? Az önce antrenmandan erken çıktım. Neden?"

diye sordum. Cevap yok.

Hayal kırıklığıyla inleyerek yatağa geriye doğru düştüm. Bu silah gerçekten eşsizdi. Mercy Solvaris'i onu kaçırmaya çalıştığı için öldürdüğü ziyafet gecesi ve gece yarısı bana saldırırken yaptığı bazı kalkanlar dışında, henüz muhteşem bir güç sergilememişti. Dürüst olmak gerekirse, Kral Katili olarak ünlenen bir silahtan daha fazlasını bekliyordum. Onu antrenmanda çekip, çelik kenarının ucundan şimşeklerin fırladığını ve bir duvarı ya da başka bir şeyi parçaladığını görmeyi bekliyordum.

"Şşş, zihnini sakınleştir, evlat," dedi bana, ve ben sessiz kaldım.

Zihnimi sakınleştirmek mi? Ne için? Önce antrenmandan erken çıkmamı söylüyor, şimdi de bu mu?

Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça nefesimi verdim, hiçbir şeye odaklanmamaya çalışarak. Ki bu neredeyse imkansızdı.

"Brynn?" Kaelric'in sesi sert, uzak ve zayıftı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, hafif bir ağrı hissediyordum. Onu özlediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim. Bana emirler yağdırıp her şeyi kontrol etmeye çalışırken bile o öfkeli tüylü topu özlemiştim.

"Buradayım. Elia nasıl?"

Bir dakika boyunca sessizlik oldu. Onunla bağlantımı kaybettiğimi sandım.

"O... onu henüz geri alamadık. Bazı direnişlerle karşılaştık, ama üzerinde çalışıyorum. Bir sonraki deneme için geri döneceğim. Antrenmanlara devam et."

"Ona nerede olduğunu sor," dedi Valkaryn.

"Neredesin?" diye sordum. "Hâlâ Grimreach'te misin?"

"Evet. Yakında görüşürüz. Valkaryn ile bağını güçlendir. Eğer izin verirsen, o harika bir öğretmen olabilir."

Yataktan kalkıp oturdum ve Valkaryn'i kınına koydum.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordum ona.

"Çantanı hazırla. Elia'nın peşine düşeceğiz," dedi ve ben gülümsedim.

Benim de aklımdaki tam olarak buydu.

Kaelric Morvain beni zayıf olarak nitelendirdiği günü pişman olacaktı.

* * *

Cassian'ın endişelenmemesi için yatağın üzerine bir not bıraktım. Kaelric ile buluşacağımı ve bir sonraki deneme için geri döneceğimi söyledim. Bir saat içinde, Fenmyr'e giden bir trene gizlice bindim. Grimreach, Aerlyn'e komşu Fenmyr sınırının en ucundaki ilk duraktı. Şansıma, sabaha kadar varabilirdim.

Gece çöktüğünde sırtımı sallanan arabaya yaslardım. Etrafımda yığınlar halinde tahıl çuvaları duruyordu. Fenmyr ile düzenli olarak ticaret yaptığımızı biliyordum, onların toprakları meyve ve sebze yetiştirmek için daha verimliydi, bizimkiler ise sadece tahıl ve et üretimi için uygundu.

"Geleceği görebiliyor musun?" diye sordum Val'e.

Bu takma ad uygun görünüyordu; sakıncası olsaydı bana söylerdi.

"Göremiyorum."

Hmm.

"O zaman Kaelric'in benimle iletişime geçeceğini nasıl bildin? Bana odaya gidip zihnimi sakinleştirmemi söyledin."

"Çünkü seninle benim aramda bir bağ olduğu gibi, senin aracılığıyla Kaelric'le de küçük bir bağım var. Çok zayıf bir bağ, ama var. Onun sana ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Bir süredir deniyordu."

Bu mantıklıydı.

Fenmyr'e giden bir trende olduğuma inanamıyordum. İki hafta önce böyle bir fikri reddederdim.

Val'in kılıcının kabzasındaki kurt heykelini okşadım. *"Neden ilk denemede bana yardım etmedin?"* diye sordum.

Sesi, sanki yok oluyormuş gibi yumuşaktı. *"Kaelric'e güvenmeni istedim. Arcane Denemelerini kazanmak için, ona hayatın pahasına güvenmelisin."*

Bunu düşündüm. O denemeden önce ona güvenmemiştim, ama deneme bittiğinde güvenmişim, yani planı işe yaramıştı. *"Şimdi ona güveniyorum. Öyleyse neden gücünü pratikte kullanmıyorsun da ben onunla nasıl çalışacağımı öğreneyim? Henüz neyi kullanacağımı bile bilmiyorum."*

Kılıcından ateş fışkıracak mıydı? İşaret ettiğim her adamı öldürecek miydi, yoksa kesecek miydi? Onun gücü hakkındaki söylentiler o kadar yaygındı ki ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

"Büyü kullanmanın bir bedeli vardır. Yaratıcı'nın gücünü sadece gösteriş için kullanmam. Gücümü gerçekten göstermem gerektiğinde, göstereceğim. Buna güvenebilirsiniz."

Bu sözler bir saat boyunca kafamı meşgul etti. Yaratıcı'nın gücünü kullanmak mı? Ne demek istiyordu? Gücünün Yaratıcı'nın kendisinden geldiğini mi ima ediyordu? Bu çok çılgın bir düşünceydi. Yine de, büyü'nün bir bedeli olduğu konusunda haklıydı. Aerlyn'in Seçkinleri'nde bunun bedelini görmüştüm. Çok fazla büyü kullandıkları için yorgun düşmüşlerdi. Ancak bunun çelik bir kılıcı etkileyeceğini düşünmemiştim.

Sallanan tren vagonunun karanlığında uykuya daldım ve Kaelric'in kurtunu sürerek savaşa gittiğimi, dudaklarımda bir çılgılık ve kalbimde ona olan şiddetli bir aşk ile hayal ettim.

* * *

Tren Grimreach'te durduğunda bir sarsıntıyla uyandım. Çantamı kapıp, liman işçileri beni bulup kaçak yolcu olduğum için azarlamadan önce trenden atladım.

Grimreach, haritalarda yer almayan türden bir yerdi; Fenmyr sınırının hemen kenarında, rüzgârın yıprattığı küçük bir köydü. Burası, Fenmyr Dağları'nın kasvetli Aerlyn bataklıklarına dönüştüğü ve seçkin büyücülerden eser bulunmayan bir yerdi. Girişinde, zamanla harfleri yarı silinmiş, eğri büğrü bir tahta tabela vardı. Binaların çoğu ahşap iskeletli ve yosun kaplıydı. Tek bir han vardı, eğri büğrü bir yapı, eğik bir çatı ve kapısının üzerinde kırmızı bir fener. Yumuşak bir sis, eğri büğrü çatıların üzerine yapışmış ve su kulesinin etrafını sarmıştı. Sokaklar asfaltlanmamıştı, sadece sıkıştırılmış toprak ve taştan oluşuyordu.

Nefes aldım. Kasaba çam, pas ve kömür dumanı kokuyordu. Binaların arasından geçtim, botlarım kırılğan yaprakların üzerinde çtırdıyarak, bir mahkumla birlikte geçen bir grubu görmüş olabilecek herhangi bir şey veya herhangi birini aradım.

Ama kasaba boştu. Ya da öyleymiş gibi davranıyordu.

"O buradaydı," diye mırıldandı Valkaryn zihnimde.

Durdum. *"Kaelric?"*

"Onun enerjisi, yangın sonrası duman gibi ortada dolaşıyor. Gergin.

Odaklanmış.

İz sürüyor. Bağımız sayesinde onu hissedebiliyorum."

Hissedebiliyor muydu? Ben de bağımız aracılığıyla onu hissetmek istedim, ama statik parazitten başka bir şey yoktu.

Beni tren istasyonunun arkasındaki dar bir yola yönlendirdi. Orada çürümüş yük kasaları istiflenmiş ve uzun zamandır unutulmuş durumdaydı.

"O buradan geçti, ama diğerleri de geçti," dedi Valkaryn.

Nefesim kesildi. *"Elia mı?"*

"Evet. Ve... sihir vardı. Ağır, acımasız bir sihir. Onun enerjisini gizlemek için bir perde örttüler. Bu yüzden ona ulaşamadı."

Kurt adam Kaelric'e, Elia'nın gizlendiği için ona ulaşamadığını söylemişti. Neden bir Elit, kurt adamlarla çalışıyordu?

Normalde böyle bir şey olmazdı. Kendi aralarında kalırlardı, sadece karşılıklı yarar sağladığında, örneğin Gizemli Denemeler gibi, bir araya gelirlerdi.

Yaklaştım, bir sandığın yanına elimi bastırarak üzerinde kan lekesi olduğunu gördüm.

"Elia," diye fısıldadım, umarım onun kanı değildir.

"Tahminimce güneydoğuya gidiyorlar. Boneridge Geçidi'ne doğru," diye ekledi Valkaryn.

Nasıl bildiğini bilmiyordum ama ona güveniyordum.

"Hızlı hareket edersek, onlar tarafsız bölgeye geçmeden önce onları durdurabiliriz," diye ekledi Val.

Sırt çantamın kayışını sıktım ve kaybolan izlere doğru döndüm. İçimdeki tüm içgüdülerim şimdi alevlenmişti. Bu artık sadece Elia ile ilgili değildi, Kaelric ile de ilgiliydi. Zayıf olmadığımı kanıtlamakla ilgiliydi.

Ve kimse bunu benden alamazdı.

Kan lekeli sandıktan uzaklaştım, gözlerim toprağın üzerindeki soluk izlere takıldı. Grimreach'in doğu ucuna doğru uzanan bot izleri vardı. Bu izler, yıkık bir taş duvarın önünden geçip, gerçek bir yolun kalmadığı yoğun ağaçların içine doğru uzanıyordu.

" kesinlikle Boneridge Crossing'e doğru gidiyorlar," dedi Valkaryn sessizce. "Artık eminim."

Kaşlarımı çattım. *"Bu hiçbir haritada yok."*

Tren yolculuğumun ilk saatinde Fenmyr'deki tüm şehirleri ezberlemiştim.

"Olmaz da," diye cevapladı. "Küçük köy, Fenmyr'in düşüşü sırasında gömüldü. Sadece yaşlı kurtadamlar ve benim gibi kişiler onun varlığını hatırlıyor. Oradaki köprü, korumasız kalan birkaç geçitten biri... Aerlyn topraklarına gidiyor. Fark edilmeden içeri girip çıkmanın bir yolu."

Omurgamdan bir ürperti geçti. Neden biri Aerlyn'e gizlice girip çıkmak istesin ki? Elitlerin Fenmyr'den Aerlyn'e giden farklı geçitleri koruduğunu biliyordum, ama bunun sadece bir formalite olduğunu düşünüyordum. Kurtadamlar bir tehdit olarak mı görülüyordu?

Ötesinde ne olursa olsun, Kaelric o yöne gitmişti ve Elia da onun yanındaydı. Ben de gidiyordum.

"Peki, yolu göster."

"Bunu söylemeni umuyordum," diye fısıldadı Valkaryn.

Sırt çantamı düzelttim ve ağaçların arasına girdim. Önümdeki patika benim için neredeyse görünmezdi, ama Val için öyle değildi. O, Kaelric'in varlığının izlerini takip ederek adımlarımı yönlendirdi ve kafamda yol tarifini iletti. Zihnimi sakinleştirdiğimde, ki bu zordu, onu neredeyse hissedebiliyordum, sanki cildimde vızıldayan bir güç akımı gibi.

Öğleden sonra güneşi gökyüzünde yükseldiğinde, ilerlemeye devam ettim.

Sadece bir izi takip etmiyordum. Kurt adamların alfasını ve ailemin ihtiyaç duyduğu anda onlara yardım eden kadını takip ediyordum.

Hiçbir şey beni durduramazdı.

* * *

Yoğun ormanda iki saatlik bir yürüyüşün ardından, ağaçlar önümdeki hareketleri görebileceğim kadar seyrekleşti. Karanlık şekiller bir uçurumun kenarında çömelmiş duruyordu. Ben de çömelip yavaşça ilerledim ve güneş ışığında tanıdık koyu renkli saçları gördüğüm anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kaelric.

Yanında dört erkek ve iki kadın olmak üzere altı kişi daha vardı, hepsi de kaslı ve sessizce odaklanmışlardı. Gözleri aynı yöne, sırtın ötesindeki duman bulutuna doğru bakıyordu. Ayaklarının altındaki zemin, garip şekilli beyaz kayalarla doluydu. Onlara odaklandığımda, bunların kaya olmadığını fark edince midem bulandı. Onlar kemikti.

Boneridge Geçidi. Adının nereden geldiğini gördükten sonra, arkasındaki hikayeyi bilmek istemedim.

Kaelric'e ne söyleyeceğimi düşünerek sessizce öne çıktım, ama rüzgâr esmeye başladı ve kokumu da beraberinde getirdi. Alfa kurt, parlak altın rengi gözleriyle bana doğru döndü.

Eh, sır ortaya çıkmıştı.

O ve diğer kurtadamlar gürültülü adımlarla bana doğru yaklaşırken, ben de ona yaklaşmak için ilerledim, ta ki birbirimize birkaç santim uzaklıkta kalana kadar.

. Yarım düzine kurt adam onunla birlikte yürüdü ve onun yanında dikkatle durdu, hepsi bana dik dik bakıyordu.

"Beni takip etme demiştim." Kaelric'in sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı. "Ölmek mi istiyorsun?"

Yanındaki kadın daha dik durdu, eli belindeki kılıcın üzerindeydi. "O kim?"

Kaelric gözlerini benden ayırmadı. "O, burada *olmaması gereken* biri." burada olmaması gereken biri," diye homurdandı.

Çenemi kaldırdım. "Ve yine de buradayım."

Kadının bakışları kılıcıma düştü ve ağzı açık kaldı. Nefesini tutarak dizlerinin üzerine çöktü.

"O, Valkaryn'i kullanıyor." Kadın saygıyla başını eğdi ve Kaelric'in yanındaki diğer beş kurt adam da dikkatlerini kılıcıma çevirdi. Hep birlikte diz çöküp başlarını eğdiler.

"*Vay canına, burada ünlüsün,*" dedim Val'e.

"Kalkın," diye bağırdı Kaelric kurtlarına ve onlar da kalktılar, ama Valkaryn'i görmenin üzerlerinde yarattığı etki hala belliydi. Hayranlık ve şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Kaelric bana sert bir bakış attı, kasları gergin, çenesi sıkıydı. "Hemen eve gitmelisin, Brynn. Karşı karşıya olduğumuz şeyi anlamıyorsun."

Dudaklarımı sıktım. "Ben senin kurtlarından biri değilim," diye tersledim. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Arkasında toplanan erkekler ve kadınlar bize mahremiyet sağlamak için sırtlarını dönüp on adım uzaklaştılar.

"Eve gitmiyorum," dedim ona. "Elia'yı kurtarmak için buradayım. O yüzden neyle karşı karşıya olduğumuzu söyle de yardım edebileyim."

Kaelric yumruklarını sıktı, gözleri sarı renkte parladı ve kollarında tüyler kabardı. Ben ona yaklaşıp yüzüne yaklaşıncaya kadar derin bir nefes aldı, o kadar yakındım ki cildindeki tuz ve çam kokusunu alabiliyordum.

"Burada yetki sahibi olmaya alışkın olduğumu biliyorum, ama bana emir *veremezsin*. Gitmeyeceğim, o yüzden bana neler olduğunu anlatsan iyi olur. Zaman kaybediyoruz."

Vücudu titredi ve dişlerini gıcırdatıldığını duyduğuma yemin edebilirim. Bakışları dudaklarıma düştü ve sonra eğildi. Çılgın bir an için

beni öpeceğini sandım ve damarlarımdan gergin bir heyecan geçti. Ama dudaklarımı es geçip kulağıma eğildi.

"İstersem seni burada önümde eğilip ayaklarımdan öpebilirdim," diye tehdit etti.

Korku ve şaşkınlık içimde eşit ölçüde dalgalandı. Yapabilir miydi? Ben kurt adam olmasam bile?

Geri çekildi ve içini çekti, gözleri yeniden yeşil renge döndü. "Ama sana asla böyle bir şey yapmam." Bakışlarında bir şey vardı, orada görmeye hazır olmadığım bir sevgi.

O içini çekti. "Aşağıdaki korunan kamp mı?" Sırtın üzerindeki duman sütununu işaret etti. "Biz yaklaşıp yaklaşmaz patlaması için ayarlanmış. Ve sonra Elia ölecek. Onlarla birlikte büyü yapan bir Elit var."

"Elia ölmeyecek," dedim, nabzım hızla atarken sesim sabit kalmıştı. Eşiği geçtiğimiz anda patlamaya ayarlanmış korunan kamp mı? Bu ciddi bir büyüydü.

"*Koruma kalkanını kesip onu indirebilirim,*" dedi Val.

"Valkaryn, onu kesebileceğini düşünüyor," dedim Kaelric'e, Elia'yı kurtarabileceğimiz için heyecanlanarak.

Bir an durakladı, tüm vücudu gerildi.

"Yapabilirim *dedim*, yapabilirim sanırım *demedim*," diye düzeltti Val.

"Özür dilerim, kesinlikle yapabileceğini söylüyor," diye düzelttim ve yüzünde rahatlamayı fiziksel olarak görebiliyordum.

Bir an durdu, burun delikleri genişledi. "Emin mi?"

Valkaryn'e sormaya gerek duymadım. O emindi. "Evet," dedim ona.

Bana uzun bir süre baktı, sonra sertçe başını salladı. "Yapabilirse, hızlı hareket ederiz. İçeri girer, Elia'yı alır ve çıkarız. İkinci bir şansımız olmayacak."

Yanına yaklaştım ve Valkaryn'i yavaşça çektim.

Kaelric elini uzatarak beni durdurdu. "Gündüz vakti olmaz. Gece olana kadar bekleyeceğiz."

Kılıcı kınına soktum ve başımı salladım.

"Cassian'la ne yaptığını anlat bana. Seni nasıl eğitti?" dedi Kaelric.

Birkaç gün sonra duruşmamız vardı, bu yüzden hazırlık yapmaya çalışması haklıydı.

Ağırlık antrenmanlarını, kılıç egzersizlerini ve engelli parkuru anlattım.

Kaelric kaşlarını çattı. "Bütün bir engel parkuru mu kurdu?"

Ben başımı salladım. "Bence büyü kullanmak zorunda kaldı. Birkaç saat içinde yapıldı ve tüm eğitim odasını kaplıyor."

Kaelric volta atmaya başladı. "Önemli bir şey olmasa neden böyle bir şey yapsın ki?"

Omuz silktim ve Kaelric volta atmayı bıraktı. "Bence tüm sponsorlar, denemelerle ilgili ayrıntıları konuşmamaları için sihirle bağlanmışlar, ama..."

Ne demek istediğini anladım. "Sence bize bir sonraki deneme için engelli parkur gibi bir şey hazırlandığını uyarmak mı istiyor?"

Kaelric başını salladı ve Cassian'a olan saygım arttı. Gerçekten benim başarılı olmamı istiyor gibiydi.

Geçici kampımıza çekildik ve büyük bir söğüt ağacının gölgesinde sessizce güneşin batmasını bekledik. Gökyüzü kararmaya başladığında, erkek kurtadamlardan biri yemek tabakları hazırlamaya başladı. Kurutulmuş meyveler, etler ve biraz ekmek vardı, özel bir şey yoktu, ama ilk tabağı Kaelric için hazırlayıp ona götürdü.

Kaelric'in yüzünde panik belirdi. Alfa onu elinden aldı ve bir kez başını sallayarak onu gönderdi.

Kurt adam dönüp ayrıldı ve geri kalan yiyecekleri, bana da dahil olmak üzere, diğerlerine dağıttı.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

Özellikle Elia'yı kurtarmaya gideceğimizi öğrendikten sonra pek aç değildim.

Kadınlardan biri ağzına bir parça ekmek götürürken, yemeğine dokunmamış olan Kaelric'e şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra anladım.

Ben yemeden o yiyemiyordu. Hâlâ anlamıyordum ve bunu komik buluyordum.

Kaelric'in gözleri benimkilere bakarak sessizce yalvarıyordu. Kuru bir kirazı ağzıma attım. Yüzünde rahatlama belirdi; o da

yemeye başladı ve diğer kurtlar da onu takip etti.

"Bu ne demek oluyor?" diye Valkaryn'e sordum. Elia'nın anlattığına göre, o eskiden kurtlarla birlikte yaşıyormuş. Onlara emir veriyormuş! Onların geleneklerini biliyor olmalıydı.

"Sürü dinamikleri karmaşıktır. Odadaki en dominant kurt, diğerlerinden önce yemek yemelidir."

Gülmemeye çalışmak zorunda kaldım. *"Ama ben kurt adam değilim ve olsaydım bile Kaelric'ten daha baskın olmazdım."*

"Haklısın, ama baskın bir kurt, hatta bir alfa bile, kendisine itaat eden biri yemek yemeden önce yemekten kaçınacağı bir durum daha vardır..."

Merakla bekledim. *"Peki, bu durum ne olabilir?"*

Belki de Valkaryn, benim bir uzantımdı ve o da benim aracılığımıla ona bir tür saygı gösteriyordu?

"Eşin durumunda," dedi Val, ve ben dudaklarıma götürdüğüm kurumuş et parçasıyla donakaldım. *"Alfa, eşi yanında ise, her zaman eşinin önce yemek yemesini bekler. Eşi yemeden fiziksel olarak yemek yiyemez. Kurt ruhu buna izin vermez."*

Nefesim kesildi, elim kucağıma düştü. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden fırlayıp yere düşecek sandım.

Eş. Val, benim Kaelric'in eşi olduğumu mu ima ediyordu?

Bu imkansızdı. Yanılmış olmalıydı, ama Kaelric'in eşi olduğumu düşündükçe, bunun doğru olmasını daha çok dilemeye başladım.

On Dokuzuncu

Bölüm

Kaelric'in kurdu karanlıkta bana bakarken, gökyüzü mürekkep gibi siyahtı ve gözleri çalılıklar arasından altın rengi parılıyordu.

Nefesimi verip öne doğru adım attım, botlarım çam iğneleri ve soğuk yosunların üzerinde sessizce ilerledi. Gece çökmüştü ve Elia'yı kurtarmaya hazırдық. Aşağıdaki kamp sessizdi, neredeyse huzurluydu, ateş ışığı çadırlara ve kayalara dans ediyordu. Havada hayat değil, büyücülük vızılıyordu.

Kampın ötesinde, ay Aerlyn sınırını aydınlatıyordu. Kaelric bana, oraya kaçarlarsa Elia'yı muhtemelen sonsuza kadar kaybedeceğimizi söylemişti. Val'in benim Kaelric'in eşi olduğumu öne süren saçmalığını kafamdan tamamen silmiştim. O açıkça yanılıyordu. Benim huzurumda ilk önce yemek yememesinin başka bir nedeni olmalıydı.

Koruma, ağaçların üzerinde, su üzerindeki cam gibi hafifçe parılıyordu, ne aradığını bilmeyenlerin göremeyeceği kadar belirsizdi.

Kenarda durdum ve Valkaryn avucumda titredi, sesi zihnimde keskin bir şekilde yankılandı.

"Beni sabit tut."

Kılıcın kabzasını daha sıkı kavradım ve yaklaştım. Kol mesafesine girdiğim anda koruma, izinsiz girişi algılayarak uyanan bir canavar gibi dalgalandı.

"Şimdi," diye fısıldadı.

Kılıcı kaldırdım ve hareketini ona bıraktım. Kemiklerimin derinliklerinde hissettiğim bir tonda uğuldadı.

Temiz, geniş bir yay çizerek, görünmez bariyeri aşağı doğru kestim. Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra, basınç altında yavaşça parçalanın buz gibi, bariyer kırıldı.

Hafif ışık çatlakları havada paramparça oldu, sonra tamamen parçalanarak, kararan gökyüzüne ölen közler gibi süzölen parçalara dönüştü.

Büyü yok oldu.

Kaelric'in sürüsü arkamda ilerledi, yedi kurt hareket halindeydi, gölgeler ağaçların arasından geçiyordu. Sessiz ve ölümcüydiler.

Kaelric, beyaz kürkü ve kaslarıyla bir bulanıklık içinde yanımdan geçti, boğazının derinliklerinden bir hırıltı yükseldi. Sırtın üzerinden atladılar ve şiddet dalgası gibi kampa düştüler, ilk nöbetçileri çığlık atmadan parçaladılar.

Kampta kaos patlak verdi.

Düşman kurtadamlar alarm vermek için bağırarak, hareket halindeyken insandan kurda dönüştüler. İleri koştum ve karanlıkta bile pençelerin kesip biçtiğini, taşlardan yankılanan hırıltıları gördüm. Elia'yı kaçıranlar dikkatsiz ve hazırlıksızdı.

Ta ki o ortaya çıkana kadar.

Adam uzun boyluydu, gümüş süslemeli siyah Aerlyn deri giysiler giymişti. Parlayan elini kaldırdığında gözleri mor renkte parladı. Büyü dalgalar halinde ondan yayılıyordu.

Bir Elit.

Buradan onun bir ev arması olup olmadığını göremedim. Ya da sadece sıradan bir Elit olup, kraliyet kanından gelip gelmediğini.

Bana doğru baktı ve ondan adeta kötölük damladığını hissettim.

Arkasındaki Kaelric'in dişi kurtlarından birinin ve baygın Elia'yı omuzlarına alıp güvenli bir yere götürdüğünü fark ettim.

Bu manzarayı görünce içim rahatladı.

Onu kurtardık.

Kaelric'in hırıltısı geceyi yırttı. Bu, tam saldırı çağrısıydı. Elia'yı kurtarmıştık, şimdi intikam zamanıydı. Ama Elit daha hızlı davrandı. Birdenbire, mavi bir ışık mızrağını doğrudan göğsüme doğru fırlattı.

Düşünmeden, elimdeki Valkaryn'i kaldırıp darbeyi engelledim. O, benim tutuşumda bir savaş çığığı attı, kafamda o kadar şiddetli bir ses ki, diğerleri de duydu mu diye merak ettim, çünkü kurtlar bile bir saniye durakladı.

Onun gücünün içimden akıp gittiğini hissettim, sıcaklık, ateş ve saf öfke.

O sadece kızgın değildi. Valkaryn öfkeliydi.

Bu adam bana zarar vermeye çalışmıştı ve o bunu kabul etmiyordu.

Elit, ateşle karışık başka bir patlama daha yarattı. Ama bana nişan almak yerine, dönüp Kaelric'in kurduna doğru fırlattı. Alfa'yı uyarmadan önce, elinden çok hızlı bir şekilde fırladı. Turuncu patlama, Kaelric'in kurdunun omzuna, tam zıplarken isabet etti. Kaelric'in kurdu döndü ve yere sertçe çarptı, kürkü etinden yanarken acı içinde hırladı.

Onun adını haykırdım ve Valkaryn patladı.

Kendi başıma hareket edebileceğimden daha hızlı bir şekilde beni ileriye doğru sürüklerken, kollarımdan bir güç dalgası geçti. Elit'in bir sonraki patlamasını yakaladı ve onu yuttu, sanki hava gibi büyüü yuttu.

Kılıcı ateşle parladı, kenarları beyaz sıcaklıkta parlıyordu. Sonra sanki tek bir varlıkmişiz gibi bana saldırdı. Kaelric ile Elit'in arasına girdim. Val ölümcül bir yay çizerek aşağı doğru hareket etti ve Elit'in sırtışı, o vurduğu anda kayboldu.

O, zar zor engelledi.

Ne zaman büyü kullanmaya çalışsa, Valkaryn ona darbeyle karşılık verdi. Daha hızlı. Daha vahşi. O sadece savaşmıyordu, onu cezalandırıyordu. Kendimi bir kukla gibi hissettim, ona bedenimi kullanmasına izin veriyordum.

Düşünmeme gerek bile kalmadı. O, öfkesiyle her vuruşunu hassas bir şekilde vücuduma yöneltti.

Yanımda, Kaelric gözlerinde öfkeyle ortaya çıktı, omzundaki beyaz kürk kanla lekelenmişti. Sürüsü etrafımızdaki kalan düşmanları parçaladı. Kemiklerin kırılma sesini ve düşen bir kurt adamın çığığını duyabiliyordum. Ama bakamıyordum.

Valkaryn, Elit'i sıkıştırmışken bakamazdım.

Ondan gelen ama benim dudaklarımdan çıkan son bir kükremeyle, yukarı doğru sıçradı ve aşağıya indi, Elit'in koruyucu kolunu kesip geçti. Kan fışkırdı, o çığılık attı ve kolu mide bulandırıcı bir sesle yere düştü.

Valkaryn memnuniyetle tısladı ve son bir darbeye Elite'in boğazını kesti.
Öldü.

Elim hala kılıcın kabzasına sarılmış halde, göğsüm inip kalkarken geriye doğru sendeledim. Hava kül ve kan kokuyordu, savaş kokuyordu.

Kaelric yanıma geldi, yaklaşırken şekil değiştirdi. Yanmış derisinden dumanlar yükseliyordu, ama gözleri hâlâ hafifçe parlıyordu ve bana bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, bana ulaşip yüzümü ellerine aldı, alnımı, boynumu, köprücük kemiğimi yokladı. Dokunuşu o kadar yumuşak, o kadar hassastı ki, dudaklarımdan inilti çıkmasını engellemek zorunda kaldım. Yaralarımı kontrol ediyordu.

Hala kalp atışlarım hızla devam ederken başımı salladım. "Şimdi iyiyim."

Gözleri Valkaryn'e kaydı. "O da neydi öyle?" Dudaklarında bir gülümseme vardı.

Elimde hala hafifçe titreyen kılıca baktım. Bir kez titredi. Memnun kalmıştı.

"O kızdı," dedim yumuşak bir sesle. "Çünkü o sana zarar verdi."

Kaelric bana başka bir şey söylemek istermiş gibi baktı. Ama bunun yerine elini uzattı ve omzumdan saçlarımı hafifçe çekti.

"Bence bir sonraki denemeye hazırsın."

Etrafım kanla ve cesetlerle çevriliyken bile... güldüm.

Yirminci Bölüm

Grimreach'ten kalkan gece treni sessizdi. Fazla sessizdi. Kaelric dönüş yolunda tek kelime bile etmedi. Ama sonunda başımı omzuna yasladığımda, o geri çekilmedi. Şehir ışıkları görünene kadar, sıcak ve sessizce orada oturdu. Elia güvendeydi, Valkaryn sakinleşmişti ve Kaelric kolumu bir kez bile bırakmamıştı. Parmakları dirseğimin kıvrımına dolanmış, beni kol mesafesinde tutuyordu.

O savaş alanında aramızda ne olduysa... Aerlyn Akademisi'ne döndüğümüz anda unutuldu. Ailem ve Cassian'ı görmeye neredeyse hiç vaktimiz olmadan Çelik Dağları'na giden trene bindik.

Duruşma günüydü, ikincisi.

Görünüşe göre engel temelli bir denemeydi.

Botlarımın altındaki taşlar sabah çiyiyle kaygandı ve botlarımda dün geceden kalma kurumuş kan vardı. Kalbim güm güm atarken, Kaelric insan formunda yanımda duruyordu.

Arena o kadar derin bir sessizliğe büründü ki, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

tüylerim diken diken oldu.

Kaelric yanımda duruyordu, gözleri taş alanın uzak ucundaki obsidiyen platforma

. Çenesi sıkılmış, nefesi kontrollü, odaklanmıştı. Ama içindeki gerginliği, çok gerilmiş bir tel gibi hissedebiliyordum.

Yukarıda, yükseltilmiş taş platform arenayı gözetliyordu ve sponsorlar, evlerinin renklerini taşıyan cüppeler giymiş, yüksek sırtlı sandalyelerde oturuyorlardı. Cassian keskin siyah ve koyu mavi giysiler giymişti, bir eli

hafifçe belindeki kavisli kılıcın kabzasına dayanmıştı. Gözleri alanı taradı ve bana kilitlendi.

Çenesini bir kez, fark edilebilecek kadar hafifçe eğdi. Gece yarısı onu bırakıp Fenmyr'e gitmeme pek kızgın görünmüyordu. Bunun için minnettardım. Onu müttefikim olarak tutmam gerekiyordu.

Yargıcın sesi, kürsüdeki küçük taş podyumdan yankılandı.

Sesi taşlı alanda yankılandı: "Bugün ikinci denemeniz var. Bu deneme *Gauntlet* olarak bilinir. Kurt adamlar ve silah taşıyıcılar arasındaki bağı test etmek için tasarlanmış, zamanlı bir engel parkuru. Parkurun ortasındaki kristale ulaşmalısınız. *Birlikte*. Biriniz ulaşamazsa, ikiniz de diskalifiye olursunuz."

Bir süre durakladı, sözlerinin etkisini hissettirmek için. Kaelric'e bakmak için göz ucuyla baktım, ama o bana bakmadı, ben de tekrar öne döndüm.

"Büyü kullanmak serbesttir. Başka bir çiftin bağlanmış kurtuna veya silah taşıyıcısına müdahale etmek yasaktır. Bu kuralın ihlali, derhal idamla sonuçlanacaktır."

İdam! Başka bir acemiye müdahale ettiğiniz için mi? *Vay canına.*

Birisi güldüğünde kürsüde bir hareket oldu.

Muhtemelen Vexalor Hanesi. Onlar infazları severlerdi.

Yargıç Corvessa gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Buradaki amaç zayıfları ayıklamaktır. Dağın armağanına layık olup olmadığınızı sadece dağ bilir."

Bu sözler, mideme bıçak gibi saplandı, çünkü buraya gelmemin tek nedeni, tüm ailem için büyü elde etmek ve hayatlarını daha iyi hale getirmektir. O anda biraz daha dik durdum, dağın beni izlediğini, bana vermek istediği güce layık olup olmadığımı değerlendirdiğini hayal ettim.

Yargıç kürsüye döndü. "Sponsorlar, gözlemlerinizi onaylayın."

Cassian ilk ayağa kalktı. "Draven Hanesi gözlemliyor..."

Diğerleri de tek tek onu takip etti. Süreç çok resmîydi ve ilk denemede yapılmamıştı. Tüylerim diken diken oldu.

Sonra sessizlik geri döndü.

Önümdeki engelli parkuru dikkatle inceledim. En azından buradan görebildiğim kadarıyla. Her zamanki arena, orijinal halinden tamamen farklı bir görünüme bürünmüştü. Önümüzde uzanan engel, siyah bir uçurumun üzerinde asılı duran bir dizi taş platformdan oluşuyordu. Normalde orada bulunan toprakla kaplı zemin... yerini korkunç bir uçuruma bırakmıştı. Alev çukurlarının üzerinde dönen dişliler, buzla kaplı dar girişler, diğerlerinden çok daha yüksekte bulunan son platforma çıkan maymun barları vardı. Ortada, zirvesinde zayıf bir ışık yayarak titreyen bir kristal vardı. Büyüsüz cildimin kenarlarını karıncalandıran hafif bir uğultuyla parıldıyordu.

Kaelric bana doğru eğildi. "Bu sadece hızla ilgili değil, kontrole de ilgili."

Yine konuşmaya başlamıştı. Bu iyi bir şeydi, özellikle de bağımız sınanmak üzereyken. Fenmyr'den beri... Valkaryn benim onun eşi olabileceğimi söylediğinden beri... aramızdaki ilişkiler tuhaflaşmıştı.

Başımı salladım. "Harika, uçurumun üzerinden geçerken hızlı olmalıyız," dedim alaycı bir tonla.

Dudakları seğirdi, neredeyse gülümsüyordu, ama sonra gözleri parkurun ortasına düştü. Bir atlama vardı. Yirmi fit uzaktaydı ve arasında incek hiçbir şey yoktu.

"Zil çaldığında başlayabilirsiniz," dedi Corvessa. "İyi şanslar. Bugün hayatta kalırsanız, zafere bir adım daha yaklaşmış olacaksınız."

Soluma ve sağıma, birbirine bağlı çiftlere baktım, toplamda sadece dördümüz kalmıştık. İkinci denemeye kadar nasıl hayatta kalabildim? Hiçbir fikrim yoktu.

Kaelric o anda bana doğru eğildi, bakışlarımı yakaladı ve bakışlarımı tuttu. O sonsuz yeşil gözlere bakmak, midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

"Zili bekle," dedi.

Yutkundum ve Valkaryn'i tutuşumu düzelttim.

Kılıç elimde hafifçe titriyordu, sakın ve hazırды.

"*Yalnız değilsin*," diye fısıldadı bana.

Omuzlarımı dikleştirdim.

Kursun daha derinlerinde, kristal düşük, yankılı bir çan sesi çıkardı.

Mücadele başlamıştı.

"Yanımda kal," dedi Kaelric.
Başımı salladım. "Her zaman
yanındayım."

Bana tam olarak tanımlayamadığım bir bakış attı — yarı öfkeli, yarı başka bir şey.

Kendimi hazırladım. Üzerinde durduğumuz platform, açık bir boşluğun üzerinde uzun bir yay çizerek süzülüyordu. Bazı kısımları çatlamış, bazıları ise ısı yanılısımları gibi hafifçe parıldıyordu. Hepsinin gerçek olmadığını anında anladım. Bütün bu alan sihir kokuyordu. Tek bir yanlış adım atarsam, aşağıda ne varsa oraya kaybolurdum.

Kaelric geri çekildi ve koşmaya başladı, ben de onun peşinden gittim, hemen arkasında. Platform aniden birçok yöne ayrıldı, bu da beni çılgılık attırdı, ama dengemi korudum. Kaelric sola dönmeye başladı, ama Valkaryn avucumda titremeye başladı.

"Hayır," diye uyardı. *"O yol büyümlü bir şekilde kırılmış. Sağa git. Bana güven."*
bana güven."

Kaelric'in kolunu koşarken yakaladım ve onu sağa doğru çektim

Tartışmadı. Sadece beni takip etti.

Solumuzda, Caelthorn Hanesi'nden bir acemi yanımızdan geçip diğer yolu aldı. On adım attıktan sonra, sanki zemin artık yokmuş gibi aniden uçuruma düşmeden önce bir küfür bağırdı. Kurtla bağlanmış olanın onu durdurmaya çalıştığını gördüm, ama çok geçti ve o da saniyeler içinde kayboldu.

"Hayır," dedi Kaelric, hızını keserek platformda dengede durmaya çalışırken.

"O senin kurtlarından biri miydi?" diye sordum.

Kaelric sadece başını salladıve sonra kaydı elini elinden benimbenimkine soktu ve daha dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladı.

Platformdayken, aniden küçük parçalara ayrıldı. Üzerinde durduğumuz platform biraz sallandığında çılgılık attım.

"Atlamalıyız!" dedi Kaelric, elimi bırakıp bir sonraki platforma atladı, sonra bana döndü.

"Çok uzak!" diye bağırdım, içimde panik yükseliyordu.

"Seni yakalarım! Zaman geçtikçe yolun durumu daha da kötüleşecek. Bir sonraki engele acele etmeliyiz!" Sesi sakindi ama sertti.

Daha da kötüleşecek mi? *Tanrım, yardım et.*

Karanlığa doğru baktım. Kötü bir fikirdi. Sallandım, aşağıdaki karanlığa düşüp asla dibe ulaşamayacağımı hayal ettim.

"Brynn!" diye bağırdı Kaelric ve sahip olduğu güç beni sersemliğimden uyandırdı.

Ona baktım.

"Atla!" Bu bir emirdi ve reddedebilirdim, ama durumun daha da kötüye gittiği konusunda haklı olduğumu biliyordum. Diğer adayların çılgınlıklarını ve kurtadamlarıyla iletişim kurarak emirler yağırdıklarını duyabiliyordum.

Fazla düşünmeden, Valkaryn'i kınına koydum ve bulunduğum küçük taş çemberin en ucuna geri çekildim, atlamadan önce bir adım attım.

Dudaklarımdan çıkan çığlığı engelleyemedim; başaramayacağımı hemen anladım. Birkaç santim yetmedi. Panik içinde uzandım ve bir şekilde Kaelric oradaydı, onda olduğunu bilmediğim bir güçle beni yakaladı ve kendine çekti. Vücudum onun vücuduna çarptı ve o beni sabit tuttu.

Bana ateşli bir bakışla baktı, gözleri sararmıştı. "Sadece birkaç tane daha. Başardık, ama acele etmeliyiz," dedi.

Başımı salladım. Sonra bir platformdan diğerine atladık, her zaman Kaelric önde. Rüzgar üç atlama önce pelerinimi yırtmıştı, taş iniş için zar zor yeterli genişlikteydi. Her adım bir kumardı ve her seferinde Kaelric beni yakalamak için oradaydı.

Son atılımı birlikte yaptık ve sert bir şekilde sağlam zemine indi. Kaelric beni dengelemek için dirseğimi tuttu ve bir saniye boyunca gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Sonra, bir sonraki zorluk ortaya çıktı.

Karanlıktan bir koridor yükseldi, belirli aralıklarla alev püskürten taş yüzlerle çevriliydi. Duvarlar birbirine yakındı, bu da koridordan koşup diğer tarafa çıkmayı zorlaştırıyordu. Hava kavurucu derecede sıcaktı.

"Hız önemli," diye hatırlattı Kaelric.

Başımı salladım ve cesaretimi kaybetmeden önce, önce koşmaya başladım, eğilerek ateş püskürmelerinin arasında zikzaklar çizdim. Sıcaklık cildimi yakıyordu ve Kaelric gölgem gibi arkamdan geliyordu, nefesi düzenli, adımları sessizdi.

Arkamızda bir kız çığlık attı. Tam zamanında dönüp, bir ateş hortumu onun uyluğunu yakaladığını gördüm. Kurtla bağlanmış olanı onu korumak için atıldı, ancak yandan yakıldı. İkisi birlikte yere yığıldı, biri alevler içinde, diğeri uluyarak ama hayatta. Kimse onlara yardım etmek için durmadı. Arkamda bir ses patladı ve geri döndüğümde koridorun sonunda, büyülü bir buz duvarının yolumuzu kapattığını gördüm. Yüzeyinde bir tür rünler hafifçe parılıyordu.

Sormadan bile, Valkaryn'in bunu kesebileceğini biliyordum. Kılıcımı çekip alevlerin arasından ileriye doğru fırladım, Kaelric ise arkamdan kayarak yanmaktan kıl payı kurtuldu. Hava o kadar sıcaktı ki ter damlaları cildimden aşağıya doğru akıyordu.

"Acele et!" Kaelric'in sesi panik içindeydi, bir çığlık havayı yırttı ve bakmadan da başka bir aceminin yandığını anladım. Valkaryn'i hızlı bir hareketle runenin üzerine getirdim. Buz ortadan çatladı, sonra tiz bir çığlık ile parçalandı ve dar bir merdiven boşluğu ortaya çıktı.

Biz arkamızda bir başka alev yükselirken hızla kaçtık.

Merdiven yukarı doğru spiral şeklinde uzanıyordu ve biz ikişer ikişer basamak atladık.

Yukarıdan bir yerden sarkan zincirlerle çevrili dar bir çıkıntıya ulaştık. Aşağıda derin bir çukur açılmıştı. Diğer tarafta geniş bir platform vardı.

Tereddüt ettim. "Sen önce git."

O bir zinciri yakaladı ve kolayca diğer tarafa geçti.

Ben de onu takip ettim, kollarım titriyor, her kasım ağrıyordu. Aşağı indiğimde, Kaelric beni belimden tutup dengeledi.

"Hâlâ benimle misin?" diye

sordu. "Zar zor."

"İyi," diye sıırttı. "Çünkü durum daha da kötüleşecek gibi görünüyor."

Bir platformun üzerinde durduk ve üzerimizde, buz ve yağlı sarmaşıklarla kaplı dik bir duvar yükseliyordu. Duvarda, düzensiz aralıklarla oyulmuş dar basamaklar vardı.

Tabii ki, bu bir tırmanıştı.

Kaelric arkama geçti ve ellerini kalçalarımın altına koydu. "Seni yukarı çekeceğim."

Tartışmadım.

Onun gücü beni ilk tutamağı yakalayacak kadar yükseğe fırlattı. Parmaklarım uyuşmuş, ayaklarım kayarken tırmandım. Valkaryn bu sefer yardım etmedi. Her şeyi kendim yaptım.

Solumda, yanmış olan bir aday tırmanışın ortasında kaydı. Taş kenara sertçe çarptı, bir kez sıçradı, sonra karanlığa düştü. Bağlı olduğu kurt öfkeyle kükredi, ama onu takip edemedi.

Sadece bu parkurda iki kişi ölmüştü... Bu, geriye sadece ben ve bir kişi kaldığı anlamına geliyordu. Zihnim panikle doldu ve konsantrasyonumu kaybetmem bana pahalıya mal oldu. Kaydım, parmaklarım yağlı sarmaşıkları kavradı. Valkaryn kalçamda atıyordu ve sonunda tutunacak bir yer buldum, ama kazandığım tüm yüksekliği kaybetmiştim.

"Yanında," diye seslendi.

House of Vexalor Elite, Kirk Vexalor ve kurtunu görmek için başımı çevirdim. Tırmanışın ortasında durdular ve Valkaryn yine kalçamda titremeye başladı.

"Onun büyüünü engelliyorum," dedi bana.

Muhtemelen yine kanımı kaynatmaya çalışıyordu. Zar zor tutunduğum yağlı sarmaşıkları bırakmadan Val'e ulaşamazdım. Bu yüzden Elite'in ayağı hızla tekme atıp göğüs kafesime çarptığında, tutunduğum yerden kaymaya başladım. Aşağıdaki karanlık beni yutmaya hazır gibi görünürken boğazımdan bir çığlık çıktı.

Altımda bulunan Kaelric'in yanından kayarken, kolu uzandı ve beni yakaladı. Düşen ağırlığının etkisiyle Kaelric birkaç metre aşağıya sürüklendi, ancak kaygan sarmaşıklara tutunmayı başardı. Elim yağla kaplıydı, onunki de öyle. Tutuşunun kaymaya başladığını hissedebiliyordum.

"Bırakma," diye inledim.

Bir homurtuyla beni bir, iki kez sarkaç gibi salladı. "Asmalara tutun!" diye emretti.

Üçüncü sallanışta sarmaşığı yakaladım ve bileğime üç kez doladım. O anda elim Kaelric'in elinden kaydı. Ama güvendeydim.

Yukarı baktığımda, Vexalor Elit Evi ve kurdu zirveye ulaşmışlardı.

"Onları boş ver, gidelim," dedi Kaelric yanımda.

Başımı salladım. Kollarım çok zayıftı. Uzun süredir burada asılı kalmıştım. Ama devam etmem gerekiyordu. Her sarmaşığı çekişte, homurdandım, çığlık attım ve inledim.

Kaelric tam altımda durmuş, bana tezahürat ediyor ve düşersem beni yakalamaya hazırdı. Sonunda zirveye ulaştım ve kapalı bir kapıyla karşılaştım. Kaelric yanımda durmuş, nefes nefese, kapıya şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra yüzünde bir aydınlanma oldu. Elini uzattı ve kapının sağ tarafında fark etmediğim bir düğmeye avucunu vurdu.

"Sen de yapmalısın!" diye ısrar etti Kaelric.

Sola baktım ve aynı düğmeyi gördüm. Aralarında yaklaşık üç metre vardı, bir kişinin tek koluyla uzanamayacağı kadar uzaktı. Bu, sadece birbirine bağlı çiftleri geçirmek için tasarlanmıştı. Elimi düğmeye bastırdım ve kapı açılırken mavi bir ışık parladı.

Kaelric yanımdaydı. İkimiz de çiziklerle, morluklarla ve tozla kaplıydık.

Ama henüz işimiz bitmemişti. Bir köprü, bir sonraki engele götürüyordu ve bu benim en kötü kabusumdu.

Sonsuz, paslanmış maymun barlarının bir dizisini, başka bir boşluğa asılı olarak gördüm. Kara bir ölüm çukuru.

Kristal, sonunda bir kurtuluş ışığı gibi parıltıyordu.

Vexalor takımı çoktan yolun yarısını geçmişti. Elit taşıyıcı titrek kollarla tutunmuş, bağlı kurdu arkasında. Ama ellerini saran mavi ışık ipleri fark ettim, onu sihirli bir şekilde parmaklıklara yapıştırıyordu. Durdu, bir kez bize baktı, sonra yürümeye devam etti.

Kollarım çoktan titriyordu.

Kaelric'e baktım. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye inledim.

Kol gücüm pek yoktu. Zaten çok yorgundum. Beni karşıya geçirecek sihir gücüm de yoktu. Bu benim için ölüm cezasıydı.

"Yapmak zorundayız. Geri dönüş yok," dedi bana.

Onun bakışını takip ederek arkamıza baktım ve neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Bizi buraya getiren köprü yok olmuştu. Toz. Biraz hiperventilasyona başladım, başım dönüyordu.

Kaelric ellerini yüzüme koydu. Bana ona bakmamı sağladı.

"Seni bu durumdan kurtarabilirim. Bana güvenmelisin. Ya bunu birlikte bitiririz ya da hiç bitirmeziz."

Birlikte ya da hiç, sözleri ruhumun derinliklerinde yankılandı. *Hiç* için hazır değildim. Ölümün kara uçurumu için hazır değildim.

"Sana güveniyorum," dedim ona, ve bunu tüm kalbimle söylüyordum. Bu beni korkutuyordu.

O başını salladı ve yüzümü bıraktı.

"Önce ben gideyim," dedi ve hemen yukarı tırmandı.

Ben de onu takip ettim, vücudumdaki her kas çığlık atıyordu.

İlk çubuğu tuttuğumda soğuk parmaklarımı ısırdı, kollarım duvar tırmanışı, ateşten kaçma, don ve yağla kaplı duvardan dolayı zaten titriyordu. Onun arkasında elimi elime geçirerek ilerlerken avuç içlerim kanamıştı.

Maymun barları, dibi göremediğim kadar karanlık bir çukurun üzerinde uzanıyordu. Sadece sis ve bitiş çizgisindeki kristalin zayıf, titreyen parıltısı vardı.

On basamakta, tutuşum kaymaya başladı. Gözlerimi sertçe kırdım, ama yine de gözyaşları akmaya devam etti. Acıdan değil, hayal kırıklığından. Kaburgalarımın arkasında yeşeren başarısızlığın sıcaklığından.

Yapamam.

Kelimeler dişlerime çarptı. "Bunu yapamam," diye inledim.

Parmaklarım kaydı.

"Brynn," Kaelric'in sesi sisin içinden keskin ve emredici bir şekilde duyuldu.

"Bırakma!" diye bağırdı.

Bir kez hıçkırarak ağladım ve kollarım yanarken orada asılı kaldım. "Yapamıyorum..."

O çoktan harekete geçmişti.

İmkansız bir hareketle, bir koluyla bana doğru geriye doğru sallandı ve diğer koluyla belimden yakaladı.

Avuç içi belimin alt kısmına bastırarak beni göğsüne doğru çekti.

"Seni tuttum," diye saçlarıma fısıldadı. "Bırak kendini."

Aramızdaki bağ o kadar güçlüydü ki kopacak sandım. Kalp atışları omurgamda yankılanıyordu. Nefesi boynumda sıcak sıcak hissediliyordu.

Ona güveniyordum. Hayatımı ona emanet ederdim. Başımı salladım ve kendimi bıraktım.

O hafifçe pozisyonunu değiştirdi ve ben içgüdüsel olarak bacaklarımı kalçalarına, kollarımı boynuna doladım.

Boynum kızardı. Onun üzerinde havada durmak, bu denemeyi bitirmek için planladığım şey değildi.

Ama Kaelric, ben onu bıraktığımda hiç tereddüt etmedi. Tüm ağırlığımı üstlendi ve sonra düşük bir homurtuyla tekrar öne doğru sallandı, ikimizin ağırlığını da taşıyarak, kol kol, vücudu altımda çelik bir makine gibiydi.

Her hareket ikimizi de sarsarken, nefesim kesildi ve ona daha sıkı sarıldım. Kaelric beni, sonsuz gibi görünen çubuklardan oluşan imkansız uzunluktaki uçurumun üzerinden taşıdı. Hiç şikayet etmeden, düşmeden, ikimizin hayatı kelimenin tam anlamıyla onun ellerindeyken, tüm yolu beni taşıdı. Büyü olmadan, bir kurt adam için bile böyle bir şeyin fiziksel olarak nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Ama sırf kararlılığı onu ileriye itiyor gibiydi.

Son platforma ulaşana kadar sadece birkaç saniye gibi geldi, ama aynı zamanda sonsuzluk gibi de geldi. Sert bir şekilde.

Kaelric'in botları yere değdiği anda kristal parladı ve bizi altın bir ışıkla kapladı.

Deneme tamamlanmıştı.

Kaelric'in sırtımdaki tutuşu gevşemedikçe. Ben ilk bırakmadıkça.

Sonra beni nazikçe, dikkatlice yere indirdi, vücudum yavaşça onun vücudundan kayarken aramızda bir sıcaklık dalgası yükseldi. Ama beni tamamen bırakmadı. Sadece tutuşunu gevşetti.

"Beni bırakmadın," dedim, gözlerimi onun gözlerine dikerek.

"Asla," diye fısıldadı ve o anda Kaelric Morvain'e aşık oldum. Benim hain kurtum.

"Yaralandın mı?" Kaelric'in sesi derindi ve kanayan ellerime bakarken sahiplenici bir endişeyle doluydu.

Platform, benim düzensiz nefes alışım ve arkamızdaki kristalin uğultusu dışında sessizdi.

Kaelric bir elini belimin altına doladı; diğer eliyle boynumun arkasını kavradı, sanki beni tutmayı bırakmaya henüz hazır değilmiş gibi. Ya da belki de bırakamıyormuş gibi. Ona yaslandım, göğsüm inip kalkıyor, ellerim titriyordu. Avuç içlerim o kadar çok acıyordu ki nefes almak bile zordu. Orada durduk, kalplerimiz hala senkronize, terim cildimde soğuyordu. Bir an için, arenanın geri kalanı yok olmuş gibi hissettim.

Ama yok olmamıştı.

Arkamızdaki taş merdivenlerden ayak sesleri yankılandı. Tam zamanında dönüp Cassian'ın platformda koşarak geldiğini gördüm.

"Brynn!"

"Ben iyiyim" kelimelerini zar zor söyleyebildim, o da beni Kaelric'ten çekip kucakladı.

Kollarını omuzlarıma doladı ve avuç içlerime baskı uyguladığında yüzümü buruşturdum. Hemen geri çekildi.

"Ellerin, Brynn, kanıyor," dedi Cassian.

"Ben..." diye başladım, ama Kaelric o kadar hızlı bir şekilde aramıza girdi ki, hareket ettiğini bile görmedim.

"Ben..."bunu " dedi dedi Cassian'a dedi düşük, kontrollü ama tehlikeli.

Cassian şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Kaelric gözünü bile kırpmadı.

Cassian bana uzun uzun baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Sizi özel bir yere götüreceğim."

Bana döndü ve ben teşekkür etmek için başımı salladım.

Cassian'ın ayak sesleri uzun koridorda yankılanıyordu. Uzun ve karanlık bir tünelde ilerliyorduk, etrafımızda artık uçurum yoktu, sadece sağlam taş vardı, bunun için minnettardım. Sağ tarafta bir oda vardı ve Cassian elini sallayarak kapıyı sihirle açtı.

"Bana ihtiyacın olursa burada olacağım," dedi.

Kaelric sadece başını salladı ve ikisinin birbirlerine karşı alışılmadık derecede soğuk davrandıklarını fark ettim.

Odaya adımımızı attığımız anda Kaelric kapıyı kapattı. "Otur," dedi, sesi artık daha yumuşaktı.

Odanın dört duvarının ortasında parlayan birer aplik vardı. Bacaklarım titreyerek, kalbim hala denemeden dolayı hızla çarparak odanın ortasındaki bankın kenarına oturdum.

Duruşmayı geçtiğimize inanamıyordum. O kadar çok kişi ölmüştü ki. Gelecek hafta son duruşmaya sadece iki takımın kalacağına inanamıyordum. Ve ben de onlardan biriydim.

Kaelric önümde diz çöktü. Elleri benim ellerimin hemen üzerinde duruyordu. "İzin verir misin?"

Onun iyileştirme güçlerini unutmuştum. Muhtemelen alfa olduğu için sahip olduğu güçlerdi. Hâlâ aklımı başımdan alan bir şeydi.

Başımı salladım.

Ellerimi nazikçe tek tek tuttu. Başparmakları avuç içlerimin parçalanmış, yaralı derisini hafifçe okşadı, ama büyüsü bana dokunduğu anda, altın rengi ve serin, nefesim kesildi.

"Kıpırdama," diye mırıldandı.

Ben de kıpırdamadım.

Yavaşça, saygıyla çalıştı. Büyüsü, yırtık eti hiç kimsenin bana göstermediği bir özenle birleştirdi. Böyle bir şey için değil.

"Bugün pes etmedin," dedi uzun bir süre sonra. "Bir kez bile. Zorlaştığında bile. Seni takdir ediyorum, Brynn."

"Vazgeçtim," diye düzelttim. Beni bir bebek gibi taşımak zorunda kaldı.

Kafasını salladı. "Vücudun seni yüzüstü bıraktı, ama ruhun asla pes etmedi."

Beni böyle değerlendirmesi göğsümü gururla doldurdu. "Sen de pes etmedin."

Dudakları seğirdi. "Neredeyse pes ediyordum. Bir kez. Sen ağladığında."

"Ağlamıyordum," dedim çabucak, ama bu bir yalandı. O sonsuz maymun barları beni yıkmıştı.

"Ağlıyordun." Yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde öne eğildi. "Kanatlarım çıksa da seni uçurup, o güzel gözlerinden bir daha gözyaşı akmasa diye istedim."

Nefesim kesildi.

Bu, bana söylenen en romantik sözdü. Bakışları dudaklarıma düştü ve içimdeki her şey dondu.

Yavaşça daha da yaklaştı, sanki kaçacakmışım gibi sürekli beni izliyordu. Sanki ona durmasını söylersem duracakmış gibi.

Ben durmadım.

"Brynn?" diye fısıldadı ağzıma.

"Evet?" diye nefes nefese cevap verdim, Kaelric'in beni öpeceğini umarak Yaradan'a dua ettim.

"Seni gördüğüm andan itibaren seni öpmek istedim," dedi.

Bu bir itiraftı, duymayı çok istediğimi fark etmediğim bir itiraf.

Dudakları benimkilere değdiğinde, yumuşak değildi. Utangaç değildi. Talepkardı.

Sanki günlerdir, haftalardır kendini tutuyormuş gibi.

Onu öptüğümde kalbim göğsümde parçalandı, vücudum ağrıyordu, ağzım çaresizdi.

Tadı ateş ve tatlılık gibiydi, istememem gereken her türlü imkansız şey gibiydi.

Ben ona daha da yaklaşıırken, eli ensemin arkasına kayd, kalbim çoktan paramparça olmuştu. Ellerim gömleğinin önünü kavradı, vücudu benimkini dikkatli ama acımasızca hapsederken, onu bankın üzerinde bana daha da yaklaştırdı.

Dili benim dilimin üzerinde kayarken, ruhumun derinliklerinde bir şeylerin yerine oturduğunu hissederek inledim. Bu öpücükte, bu şekilde birlikte olmamızda bir doğruluk vardı. Hayatım boyunca böyle öpülmek için beklemişim gibi hissettim.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseydik, alnı alnıma yaslanmıştı.

"Seni istememem gerekiyor," diye fısıldadı ağzıma. "Ama istiyorum."

Şu anda ondan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

"Neden?" diye sordum, şaşkınlıktan nefes nefese.

"Sen insansın, Brynn."

Yutkundum ve ondan uzaklaştım. Bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim.

Bir kurt adamla bir insanın... çocuk sahibi olduğunu ya da birlikte olduğunu... bu şekilde... hiç duymamıştım. Böyle değil. Aniden, çaresizce istediğim şekilde değil.

"Ee?" diye ısrar ettim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Bana kalbini kırıyormuşum gibi baktı. Belki de kırıyordum.

"Belki bilmiyorsundur, ama bir kurt adam bir insanla yatarsa, bu bizi öldürür. Bu yasaktır. Lanetlidir." Sözleri taş gibi kalbime çarptı. "Bizim yapmamamız gereken..." Bakışları dudaklarıma düştü. "Biz öyle birlikte olamayız."

Aniden ayağa kalktı, nefes almak için mesafeye ihtiyacı varmış gibi, bir büyü'nün etkisinden uyanmış gibi. Geride bıraktığı sessizlikle kalbim paramparça oldu.

O öpücük... Hayır, ruhum o öpücüğü *hissetmişti*.

"Bana öyle öpüşmek için yaratılmadığınızı söyleyemezsin," diye fısıldadım, öne adım atıp vücudumu sırtına bastırarak, onun dönmesi için çaresizce yalvardım.

Ama Kaelric kıpırdamadı.

Tek kelime etmedi.

Sadece uzaklaştı, dağ hücresinin kapısını açtı, kapıyı kapatıp beni geride bıraktığında beni içine gömdü.

Yirminci Bölüm

Bir

Kaelric'in beni öpmesinden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi uzaklaştığından bu yana bir hafta geçmişti.

İnsan. Birlikte olamayız. Lanetliyiz. Seni istememeliyim, ama istiyorum.

Sözleri aklımdan çıkmıyordu. O günden beri konuşmamıştık. Yemek sırasında sadece kısa baş sallamalar ve olması gerekenden daha ateşli kısa bakışlar. Geçerken koluma bile dokunmamıştı. Gözlerime neredeyse hiç bakmamıştı.

Bu öpücükten daha çok acıttı.

Çünkü o öpücük benim için bir anlam ifade ediyordu. Kalbimin etrafına ördüğüm tüm duvarları yıkmıştı, ama o sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Onun *isteği* üzerine, Cassian ile antrenman yapıyordum. Ayrılmaz bir ikiliydik, her öğünü birlikte yiyor ve gece geç saatlere kadar çalışıyorduk. Aramızda beni şaşırtan bir bağ oluşmuştu.

Her sabah, şafak sökmeden hemen sonra, Cassian benimle açık hava dövüş sahasında buluşurdu. Her zaman en sevdiğim sıcak elma şarabını getirir, bana flörtöz bir gülümsemeyle uzatır ve giydiğim kıyafeti övürdü. O kıyafet, eski püskü bir tulum olsa bile. Cassian tamamen çekici ve gizli bir ilgiyle doluydu ve ben kendimi ikisi arasında kalmış buldum. Cassian, Kaelric, Cassian, Kaelric. Biri sınıf sisteminin olmadığı bir dünyada beni istiyor gibi görünüyordu, diğeri ise insan olmadığım bir dünyada beni istiyor gibi görünüyordu. Söylemeye gerek yok, bu seçenekler ideal değildi, ama

Cassian tatlı biriydi ve bu noktaya gelmeme çok yardımcı olmuştu. Göründüğünden daha zeki ve daha hızlıydı, ama Kaelric gibi beni zorlamıyordu. Bana karşı çok yumuşaktı.

İkinci denemeden beri, Cassian'ın bana romantik bir ilgi duyabileceği bana açıkça belli olmuştu. Flört ediyordu, alay ediyordu. Ama gülümsemesinin arkasında bir ihtiyat vardı, muhtemelen benim sihir gücümün olmaması nedeniyle bir mesafe vardı. Bu bakımdan, ikisi de beni gerçekten istemiyordu.

Kaelric ise, sanki onu yakıp kül edecek bir ateşmişim gibi benden uzak duruyordu.

Bütün hafta boyunca onun kurda dönüştüğünü görmedim. Bir kez bile. Ama onu bir şekilde hissediyordum, her zaman ağaçların kenarından beni izliyordu. Mesafesini koruyordu. Korumadan koruyordu.

Üçüncü ve son sınav yaklaşıyordu. Buraya ait olduğumu kanıtlamak için bir şans daha ve ailemi Dregs'ten sonsuza kadar kurtarmak için daha da büyük bir şans.

Kaelric'le yüzleşmek ve k a l b imi kırmamış gibi davranmak için bir şans.

Cassian bana bir antrenman kılıcı attı, kabzası avucunun ısıyla sıcaktı. "Gittikçe hızlanıyorsun," dedi, sıkıştırılmış kumdan yapılmış dövüş alanında etrafımda daireler çizerek. "Hatta tehlikeli bile olabilirsin."

"Belki mi?" Kılıcı kaldırdım. "Dikkatli olun Lord Draven. Güzel kafanızı koparabilirim."

Gülümsedi. "Oh, sana izin veririm. Sadece Kaelric'in yüzündeki ifadeyi görmek için."

Kalbim bir an durdu.

Eğitim sahasının kenarındaki gölgeli ağaca bakmadım. Bakmam gerekmiyordu. Onu orada hissedebiliyordum, her zamanki gibi. Yarı gölgede, kollarını kavuşturmuş, okunamaz bir ifadeyle.

Yıldırım hızıyla Cassian araya girdi ve ben bıçağımı zar zor zamanında kaldırdım. Çelik çınladı ve o, kavga etmek yerine dans ediyormuşuz gibi gülümsedi.

"Güzel," dedi. "Şimdi, tekrar."

Sıkı bir ritimle hareket ettik. Vur, engelle, dön. Cassian'ın hareketleri zarifti, tamamen hassas ve yetenekliydi, her darbeyi çekerek

bu bana zarar verebilir. Antrenman devam ederken, gülümsemelerinin biraz fazla uzun sürdüğünü fark ettim. Bakışları bir kez, sadece bir kez, ağzıma düştü.

"Duruşun daha iyi," dedi, sesi alçaktı. "Ama denge bozuk."

Uyarı yapmadan arkama geçti, bir eliyle kalçamın kıvrımına, diğeri ise hafifçe belime yaslanmıştı. Böyle tutulmak hoşuma gitmişti. Daha fazlasını istiyordum, ama onunla değil. Ağaçların arasından beni izleyen öfkeli kurtla. Ama sahip olamayacağın bir şeyi istemenin ne anlamı vardı? Ya da seni istemeyen bir şeyi? Ben bundan daha iyiyim. Belki de dikkatimi bana odaklanan birine vermeliydim.

"Buraya. Çok öne eğiliyorsun. Ağırlığını ortada tut."

Dokunuşu samimi değildi, tam olarak değil, ama kasıtlıydı.

Nefesimi bıraktım ve öne doğru adım attım, teması bozdu. "Beni eğitmen gerekiyor," dedim.

"Eğitiyorum." Gülümsemesi keskinleşti. "Bundan zevk alıyorsam ne yapayım?"

Tamam, *bu* samimi bir andı. Aramızdaki atmosfer değişti. Cassian'ın flörtöz ilgisinden hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Ağaca döndüğümde Kaelric'in gitmiş olduğunu gördüm. Onun durduğu yerde sadece boşluk vardı.

Bu kayıp, olması gerekenden daha fazla etkiledi beni ve Cassian bunu fark etti.

Başını eğdi, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Biliyorsun... seni üzen ne söylediği önemli değil, doğru değildi."

Üzgün müydüm? Bu kadar belli miydi?

Kılıcı daha sıkı kavradım ve sesimin sabit kalması için kendimi zorladım. "Onun hakkında konuşmuyoruz."

"Hayır," dedi Cassian, tekrar yaklaşarak. "Konuşmuyoruz. Ama belki de konuşmalıyız?"

"Yarın hayatta kalabilmem için antrenman yapmalıyız," dedim ona. "Bir sonraki denemenin ne olacağına dair bir ipucu var mı?"

Cassian kaşlarını çatı. "Eğer bilseydim sana söylerdim. Bunu biliyorsun." Sesini alçaltarak yüzümü inceledi.

Başımı salladım. "Biliyorum."

Valkaryn'e baktı, sonra tekrar bana döndü. "Hayatta kalamayacağın şekilde tasarlanmış. Bunu söyleyebilirim."

Kollarımdan bir ürperti geçti. Sadece iki çift kalmıştı. *İki*. Vexalor Hanesi'nin acemisi ve ben. Geri kalanlar, benim sevgiyle adlandırdığım Hades'in engelli parkurunda can vermişti. Şimdi de son parkur beni ortadan kaldırmak için mi tasarlanmıştı? Özellikle *beni*. Elitler benim kazanmamı hiç istememişti, bunu biliyordum.

"Kılıç eğitimi yapmış olmamız iyi oldu," dedi ve gözleri büyüdü. Bana bir ipucu mu veriyordu? Öyle görünüyordu.

Çenemi kaldırarak, ne demek istediğini anladığımı işaret ettim. "Tamam. Güzel. Artık yatmalıyım." Kollarım pelteleşmişti ve duş almam gerekiyordu.

Cassian başını salladı ve kolumu nazikçe çekerek beni kendine yaklaştırdı.

"Diğer sponsorlar benimle olan dostluğumu sorguluyorlar." Gözleriyle sahayı tararken sesi alçaktı. "Bana sempatzan diyorlar. Final denemesi öncesinde senden kurtulmam için beni teşvik ediyorlar. Arkanı kolla. Bir şeyler yapabilirler."

Onun beni *ondan* korumak istemediğini biliyordum. Cassian'a güveniyordum, ama o, yarından önce *benden* kurtulmanın bir yolunu aradıklarını kastetmişti.

Bir kez başımı salladım. Mesajı aldım.

"*Bırak denesinler*," dedi Valkaryn aniden ve ben gülümsemeden edemedim.

"Tamam, teşekkürler," dedim ona.

Sonra bakışları benimkilerle buluştu. "Tüm bunlar bittiğinde, seninle bir randevuya çıkmak isterim," dedi. "Yani, eğer istersen."

Bu sözlerin içimde uyandırdığı küçük heyecan dalgasına şaşırdım. Randevu mu? Hiç randevuya çıkmamıştım. Ve Kaelric bana ilgi duymuyorsa...

"Bunu isterim," dedim ona, fikrimi değiştirmeden önce.

Yüzünü süsleyen gülümseme midemi biraz altüst etti.

* * *

O gece neredeyse hiç uyuyamadım.

Kaelric beni öpüp uzaklaştığından beri pek uyuyamıyordum.

Ama bu gece, iki saat boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durduktan sonra, bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Havada hafif bir duman ve büyü kokusu vardı ve bir çığlık duyduğuma yemin edebilirdim.

Sonra bir çan çaldı.

Yatakhane'de oturdum, kalbim deli gibi atıyordu. Sabah uyanma zili değildi.

Şehir alarmı. *Yangın* zili.

Çizmelerimi giydim, Valkaryn'i kılıfına soktum ve oturma odasına koştum, ancak gürültünün dışarıdan geldiğini fark ettim. Koridordan koşarak karanlığa çıktım.

Uzakta, alevler Dregs'in çatılarının üzerinde yılanlar gibi yükseliyordu. Bir düzine yangın, belki daha fazla. Çığlıklar yokuşta yankılanırken, gölgeler dar sokaklardan kaçıyor, çocuklar annelerine sarılıyor, yaşlılar başlarına battaniye örtüp topallayarak yürüyorlardı.

Hayır. Midem düğümlendi ve aniden kendimi hasta hissettim. Dregs yanıyordu.

Düşünmeden koşmaya başladım.

Aerlyn'in alt mahallesini geçip çitin içinden Dregs'in kenarına ulaşmak çok uzun sürdü, orada hava isle doluydu. Cassian'ın çoktan orada olduğunu görünce şok oldum.

"Cassian!" diye bağırdım, panik beni tamamen ele geçirmişti. Dregs yanıyordu. Tanrım, evim yanıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Kaelric ilk nöbeti kendisinin alacağını söyledi. Yarınki duruşma hakkında kafamı boşaltmak için gece geç saatlerde koşuya çıkmıştım ve duman gördüm," dedi panik içinde. "Kovalar, hortumlar, ne olursa olsun her şeye ihtiyacımız var."

Kalbim güm güm atarken başımı salladım. "Elitler?"

Su arabaları, hatta su büyüsü yapan insanlar bile vardı. Yardımcı olabilirdi.

"Onlar izliyorlar..." Sesi keskin ve acıydı. "...balkonlarından."

Onun bakışını takip ettim.

Alevlerin üzerinde, Aerlyn'in mermer ve cam teraslarında, cüppeli silüetler hareketsiz duruyordu. Yardım etmiyorlar, parmaklarını bile kıpırdatmıyorlar, sadece Dregs'in yanışını izliyorlardı. En güzel binalardan birinin en üst katına baktım ve rüzgarda dalgalanan kırmızı bir pelerin gördüm.

Corvessa. Halkım yanarken o ayakta durup izledi. Şehrin ön kapılarının kapalı olduğunu fark ettim.

"Kapıları açmayacaklar bile," dedim, öfke içimde kaynarken midem bulanıyordu.

"Hayır," dedi Cassian. "Dreg pislikleri için ellerini kirletmeyecekler." Bunu bizim pislik olduğumuza inandığı için söylemedi, *onların* pislik olduğunu ima ederek söyledi. "Çok üzgünüm, Brynn."

Bir yerlerde bir çocuk ağlıyordu.

"Ailem!" Harekete geçtim. Buraya geldiğimde hala yarı uykuluydum ve Cassian'ı görmek dikkatimi dağıtmıştı. Ama bir çocuğun çığlığını duyunca kardeşlerim aklıma geldi.

Bacaklarım daha hızlı koşmak için pompalanıyordu.

Yanan evlerin önünden geçerken ciğerlerim dumanla doldu. Gözlerim yanıyordu ve kaçan insan kalabalığının arasından geçerek sokağımızın başına ulaştım. Benim sokağım.

Birkaç adım daha attım ve evimin yok olduğunu gördüm.

Çatı çökmüş, alevler iskeletin geriye kalan kısmını yalıyordu. Kapı açık duruyordu, bir menteşe eriyerek yere yapışmıştı. Ve arkasında duman. Sadece duman.

"Hayır," diye boğuk bir sesle haykırdım. "Hayır, hayır, hayır." Yarı açık kapıdan içeri girip ailemin dışarı çıkıp çıkmadığını görmek için aceleyle ilerlerken, tanıdık bir ses duydum.

"Brynn!" diye bağırdı

Tyrus. Hızla döndüm.

Kaelric kurt formundaydı, beyaz kürkü külle kaplıydı ve ailemi çökmekte olan binadan uzaklaştırıyordu. Küçük Sable sırtında bir midilli gibi oturuyordu.

Tyrus isle kaplıydı, gözleri çılgındı ve ikizleri Wren ve Willa'yı ellerinden tutuyordu. Arkasında, battaniyeye sarılmış, öksürerek ama yürüyen annem ve kucağında Caro vardı. Mira, Tobben,

Renna, Kess, Isla ve Finn arkadan geliyordu. Hızlıca saydım ve on bire geldiğimde rahat bir nefes aldım.

Güvendeydiler.

"Uyuyorduk. Kaelric bizi uyandırdı ve dışarı çıkardı," dedi Tyrus, beni nefesimi kesecek kadar sıkı bir kucaklamaya çekerek.

Kız kardeşim ondan kayarken, bakışlarım kurt adama kaydı.

"O bizim hayatımızı kurtardı," dedi annem, eliyle öksürürken, sesi kısık çıkıyordu.

Tabii ki kurtardı. Benim için mükemmel olan adamdı. "Lynn teyze, Gracine teyze, Gregg amca..." diye mırıldandım.

"Hepsi iyi," dedi annem. "Kuzenlerin de. Onları az önce gördük. Komşulara yardım etmeye gittiler."

Kaelric, gömleksiz, nefesi kesik kesik ve her tarafı isle kaplı halde hareket etti. Ben ailemin geri kalanını kontrol ederken o kenarda durdu. Hepsi isle kaplı, sarsılmış ama hayattaydı. Hepsi. Finn bile, bükülmüş sopa kılıcını sıkıca tutuyordu.

Hepsini bir grup kucaklaşması için yanıma çektim ve uzun bir süre sarıldım.

Ayrıldığımızda arkama baktım. Büyüdüğüm, uyuduğum, mum ışığında kitap okuduğum ev, kendi üzerine çöküyordu ve geçmişimizi de beraberinde götürüyordu.

Annemin elini tutmak için uzandım ve sıkıca sıktım.

Sonra bıraktım, çünkü insanlar hala çığlık atıyordu. Henüz dışarı çıkmamış olanlar da vardı.

Kaelric ve ben yardım edebilirdik.

"Siz çiftlik tarlalarına gidin ve orada bekleyin. Ben diğerlerine yardım etmeliyim," dedim onlara.

"Hayır!" Küçük Sable bacağıma yapıştı, ama annem onu nazikçe ayırdı.

"Dikkatli ol," dedi annem ve yanan köyümüze son bir kez baktıktan sonra ayrıldı.

Gizlice kalbimi çalan kurt adama yaklaştım.

"Teşekkür ederim," dedim Kaelric'e. Ses tonumun ne kadar minnettar olduğumu yansıttığını umuyordum.

O sadece bir kez başını salladı. "Evin için üzgünüm."

Pek bir ev sayılmazdı, ama Şimdi onu özlüyordum. Artık hiçbir Şeyim olmadıĒına kıyasla lüks sayılırdı.

Ondan sonra konuşmadık.

Sadece  alıŐtık.

Saatlerce binalar arasında dolaŐarak, yıkılan evlerden çocukları çıkardık, paniĒe kapılmıŐ aileleri Dregs'ten komşu buĒday tarlalarına yönlendirdik. Yangın rüzgar gibi yayıldı ve yoluna çıkan her Şeyi yuttu. Kaelric yıkılmıŐ kapıların kiriŐlerini kaldırırken, ben yanıkların etrafına bez parçaları sarıyordum. Biri bana bir kova uzattı ve ben de daha küçük yangınları söndürmek için sıraya girdim. Ama nafileydi. Kollarım aĒrıyordu, ciĒerlerim yanıyordu, ama durmadım.

Kaelric de durmadı. Cassian'ı çoktan gözden kaybetmiştim, ama Kaelric bütün gece yanımda durdu ve kurtarabileceĒi kadar çok insanı kurtarmak için yorulmadan çalıştı.

Turuncu ve sarı alevlere bakarak yangının sihirle mi yoksa dikkatsizlikle mi  ıktıĒını merak ettim. *Ya da daha kötüsüyle*. Bunu sorgulamaya vaktim yoktu.

Şafak s kene kadar yangınlar büyük ölçüde söndü çünkü tüm sazdan çatılar, tüm odun sandıkları, tüm battaniyeler, tüm sa  tarakları yanımtı. Dregs'in yüzde doksan beşi k l ve moloz haline gelmişti. Yüzlerce aile, sırtlarındaki giysilerden başka hiçbir Şeyleri kalmamıştı.

Ve Aerlyn'den hala yardım gelmiyordu.

Elit Şehrin kapıları kapalı kaldı. Yardım yoktu. Barınak yoktu. Sadece sessizlik vardı.

G  s m n içinde beni korkutan zehirli bir öfke oluştu. Bu  fke ölümcül ve her Şeyi yok eden bir  fkeydi.

Yangından kurtulanlar, ki Şans eseri  oĒunluktaydılar, Elite Őehrinin hemen dışındaki Dregs'in karşısındaki yollara ve tahıl tarlalarına sıĒındılar.

Kaelric'i, ellerinde kabarcıklar ve yanaklarında kan olan genç bir  ocuĒun yanında diz çökmüş halde buldum. Kaelric,  ocuĒun omuzlarına bir fular sardı ve duyulmayacak kadar sessiz bir Şekilde bir Şeyler mırıldandı. Kaelric'ten çıkan Őifa büyüsünün  ocuĒu sardıĒını fark ettim.

Kaelric ayaĒa kalktıĒında, dönüp bana baktı.

Bir haftadır ilk kez onu gördüm, sadece kurdu değil, sadece savaşçıyı değil, onun en gerçek halini, insanları önemseyen, başkaları için kendini tehlikeye atan alfa erkeği. Öpüştüğümüz anı, ne kadar doğal hissettiğimizi ve ardından söylediği yıkıcı sözleri hatırlayınca kalbim sızladı.

Sen insansın. Seninle birlikte olamam.

Cassian'la birlikte olmak için çok fakirdim, Kaelric'le birlikte olmak için çok insandım. Yalnız mı ölecektim? Belki. Şu anda bunu umursayacak kadar yorgundum. Kaelric ve ben bakakaldık bakıyorbirbirimize birbirimize Biz ikimiz ikimiz de kirliydik, Yorgun ve isle kaplıydım. Hiçbir şey söylemedim, sadece öne çıktım ve güneş çocukluğumun bulutlu kalıntılarının üzerinden doğarken onunla omuz omuza durdum.

"Birkaç saat sonra son duruşma var," dedim boğuk bir sesle.

"Biliyorum."

"Hazır değiliz."

Bütün hafta Cassian ile çalışmıştım, onunla değil. Neredeyse hiç konuşmamıştık. Biz bir takım değildik ve bu, beni ortadan kaldırmak için tasarlanmış bir denemeydi. Ölecektim. Annem aynı gün içinde hem evini hem de en büyük kızını kaybedecekti.

"Kimse ölmeyecek," dedi. "Ama bunu atlatacağız."

O çok emindi. Bu beni hem sinirlendirdi hem de umut verdi. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü mecburuz."

Dumanla dolu havada düşük bir gürültü yankılandı. Vagon tekerlekleri.

İkisi.

Dönüp baktığımda Cassian'ı önde at sürerken gördüm, bir elinde dizginler, koyu mavi pelerinin kenarları isle lekelenmişti. Arkasında, su fıçıları ve erzak sandıklarıyla dolu iki gıcırdayan araba tarlalara doğru ilerliyordu. İçlerinde yatak takımları, kurutulmuş yiyecekler, tıbbi merhemler ve bandajlar vardı.

Dregs için yardım malzemeleri.

Aşağı indi ve hafifçe topuklarının üzerine indi, ilk arabayı açmaya başlamıştı bile.

"Yeterli değil," dedi, gözlerime bakarak. "Ama bulabildiğim bu kadar. Diğer hanelerin çoğu reddetti. 'Kaynak israfı' dediler.

' dediler."

Bunu yapacaklardı. Bize bunları sağlamak için ne yapmak zorunda kaldığını, bunun ona neye mal olacağını bilmek istemedim. Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Su. Biraz erzak. Belki birkaç gece yetecek kadar. Başka bir çözüm bulana kadar. Çadır bulamadım. Denedim."

Gözlerimi sertçe kırıştıtararak kendimi tutmaya çalıştım. "Bunu sen mi yaptın?"

Cassian, sanki bu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim.

Keşke kapıları açsalar."

"Cassian," dedim, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Teşekkür ederim."

O sadece başını eğdi, üzgün görünüyordu. "Fiona...?"

"O hayatta," dedim hemen. Onu daha önce, buğday tarlasının derinliklerinde ailesiyle birlikte görmüştüm.

Rahatlamış görünüyordu, sonra döndü, botları külleri ezerek, erzak dağıtmaya başladı.

Tarlanın kenarında durup Dregs'e baktım, eskiden bizim hayatımız olan şeye bakakaldım. Evlerin yanmış iskeletlerinden hala dumanlar yükseliyor, şafak ışığında hayaletler gibi süzülüyordu. Yangın her şeyi yutmuş, kararmış temeller, bükülmüş metaller ve battaniyelerin olduğu yerde küller bırakmıştı. Ötesindeki küçük tarlalar yanmış, ekim için kullanılamaz hale gelmişti. Sahip olduğumuz küçük toprak parçası yok olmuştu.

Denemelerden sağ çıkmış olsam bile... kazanmış ve sihir ele geçirmiş olsam bile... nereye gidecektik? Neye geri dönecektim? Sihir olsa bile, Elitler beni asla kabul etmeyecekti. Şehrin parmaklıklı kapılarına bakarken bu artık çok açıktı.

Kollarımı kendime doladım, acıyı bastırmaya çalışarak. Elitler kulelerinden aşağıya neredeyse hiç bakmamışlardı.

Zaten yok olmuş bir gelecek için savaşıyordum. O anda, Elitlerin bize ihtiyacı olmadığını anladım. Düşündüğüm gibi değildi. Aerlyn'in hemen dışındaki köylerden işçi bulup, yapmak istemedikleri işleri onlara yaptırıyorlardı. Bizim cüzi ücret vergilerimize de ihtiyaçları yoktu. Muhtemelen bizi oradan uzaklaştırmak için vergileri artırmışlardı. Bizler harcanabiliydik.

Yine de, su testilerini paylaşan, ekmek kırıntılarını paylaşan, sessizce birbirlerine sarılan ailelere bakarken, içimdeki bir şey sertleşti.

Dregs gitmiş olabilir, ama halkı kalmıştı. Topraklarımızla birlikte silinemezdik.

Onların bizi küle dönüştürdüklerini düşünmelerine izin verin. Biz onlardan yeniden doğacağız.

"Üzgünüm, Brynn." Valkaryn'in içten sözleri, benim kalçamın yanında oturduğu yerden geldi. Onun tutamağını sıkıca kavradım, ama söyleyecek sözüm yoktu. O değişime inanıyordu, benim bir devrim başlatabileceğime ve daha düşük vergiler, daha temiz su talep edebileceğime inanıyordu. Şimdi her şey yok olmuştu.

* * *

Bir saat sonra, uzaktaki bir trenin düdüğü kayalıkların arasında yankılandı. Sislerin arasından gözlerimi kısarak baktım, dar bir gümüş çizgi rayları kesip Dregs'in kenarında gıcırdayarak durdu. Bu raylar nadiren kullanılıyordu; uzak tarlalara uzanıyorlardı ve... Fenmyr, haftada bir, bazen iki kez tahıl alıyordu, ama hepsi bu kadardı. Şehirdeki Aerlyn Demiryolu çok daha yaygın olarak kullanılıyordu ve trenler her saat başı kalkıyordu.

Bir adam, sanki o arabanın sahibiymiş gibi ön koltuktan indi, siyah pelerini rüzgarda dalgalanıyordu. Kaelric onu sıcak bir kucaklamayla karşıladı. Adam iri yapılydı ve artık neye bakmam gerektiğini bildiğim için, onun bir kurt adam olduğu belliydi. Ama sadece o değildi.

Onun arkasında daha fazla kurt adam vardı, tahminime göre üç düzineden fazla, hem erkekler hem de kadınlar, güçlü ve keskin gözlü, omuzlarında çantalar ve kararlı adımlarla yürüyorlardı.

Ağır sandıkları, malzemeleri, yatak takımlarını, ipleri, çadırları boşaltmaya başladıklarında şaşkınlıkla izledim. Bir yerde gördüğümden çok daha fazlası, Cassian'ın getirdiklerinden çok daha fazlası vardı. Bu, her ailenin kendi çadırına, kendi battaniyesine sahip olması için yeterliydi. İnanılmazdı.

Kaelric yanıma geldi ve boğazım düğümlendi. "Bu ne?

"Bir çıkış yolu," dedi. "Fenmyr'deki savaş hala devam ediyor, ama batı bölgeleri etkilenmedi. Annemin memleketi Hildreth, dağ geçitleri ve bana sadık bir sürü tarafından korunan vadilerde gizli. Lüks değil, ama güvenli. Ve isterlerse, onların olabilir." Halkıma işaret etti.

Çenem düştü. Fenmyr'e taşınmak mı? Dregs'in tüm nüfusu mu? Ama biz kurt adam değildik.

Yanmış vadiye baktı. "Hepsinin geçişini sağladım. Bizim topraklarımızda yeniden inşa edene kadar yiyecek ve geçici barınak ve tabii ki koruma."

Uzun bir süre konuşmadım, boğazıma kadar yükselen hıçkırığı yutmaya çalıştım. Rüzgâr pelerininin eteğini yakaladı, beraberinde is kokusu ve yeni bir koku getirdi. *Umut mu?*

"Fenmyr'da savaş mı var?" diye sessizce sordum.

Kaelric başını salladı. "Evet. Ama halkın benim halkım gibi korunacak."

Kurt ırkı savaşları hakkında pek bir şey bilmiyordum ve o da daha fazla açıklama yapmadı. Ama... olası bir savaş, halkımın şu anda içinde bulunduğu durumdan, yani hiçbir şeyden daha iyiydi.

Dregs, her zaman kimsenin bakmak istemediği bir yer olmuştu. Şimdi ise hain kurt Kaelric, halkıma bir çıkış yolu sunuyordu. Yeniden inşa edebilecekleri bir yer. Yiyecek ve koruma.

"Yeterli mi? Herkes için?" diye sordum.

O başını salladı. "Hildreth, krallığın en verimli toprağına ve yıl boyunca ekim yapılabilen bir iklime sahiptir. Yollarda şeker bezelye, kabak ve çilekler yabani olarak yetişir. İnşaat için dönümlerce açık düz arazi ve binlerce ağaç var. Her aile kendi evini inşa etmek zorunda kalacak, ama aletler, malzemeler ve yardım hepsine sağlanacak."

Bu sefer, hıçkırık ağzımdan kaçtı ve o görmesin diye arkamı döndüm. O zaman, beni öpmeden hemen önce söylediği sözleri hatırladım, kanatlarımı çıkarıp beni uçurmak istediğini, böylece bir daha asla ağlamayacağımı söylemişti.

Yaklaştığını duydum ve sırtımda onun sıcaklığını hissettim, bana dokunmuyordu ama sıcaklığını hissedecek kadar yakındı. "Çocukluğunun geçtiği evinin yanıp kül olduğunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm.

. Bu acıyı senden alabilseydim, alırdım."

O, evimi özlediğim için ağladığımı sandı. Hayır. Aerlyn'in asla yapmayacağı kadar benim halkım için çok şey yaptığı için ağlıyordum.

"Peki ya işler? Nasıl geçinecekler?" diye sordum, sırtım hala ona dönük.

"Fenmyr'ın her vatandaşına on yedi yaşında bir topluluk işi verilir. Para kullanmıyoruz. Size verilen işte çalışırsınız ve topluluktaki her şey birbirinizle paylaşılır. İşinizi sevmezseniz, her yıl değişiklik için başvurabilirsiniz. Vergi yoktur. Alfa olarak, herkesin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlarım."

Bir kez daha hıçkırık tutmak için zorlukla yutkundum. Vergi yok, para yok, iş garantisi var. On iki yaşında değil, on yedi yaşında çalışmak zorunda olmak. Her şey paylaşılıyor. Rüya gibi geliyordu.

"Onlara söyle," dedi. "Kararlarını bana bildir. Tren bir saat sonra kalkıyor. Her halükarda erzakları alabilirler."

Kalbim minnettarlıkla doldu ve gözlerimi silerek başımı salladım.

Sonraki bir saat boyunca Kaelric'in adamları erzak dağıttı. Her aileye büyük bir kanvas çadır, battaniye, inşaat aletleri, yiyecek ve su verildi. Ardından annem ve ben ayrıldık ve onlara Hildreth'i anlattık. Kaelric'in, uzun vadeli bir çözüm bulana kadar Fenmyr'de yaşayabileceklerine dair verdiği sözü anlattık. Ya da belki de uzun vadeli çözüm buydu. Aerlyn'in yardımı ve onu yöneten Elitler olmadan bu durumdan nasıl kurtulabileceğimizi bilmiyordum. Halkımıza orada bir savaş olduğunu, ancak Hildreth'in bundan çok uzak olduğunu söyledik. Orada bol miktarda yiyecek ve odun için ağaçlar olduğunu ve orada evler inşa edebileceğimizi söyledik. Gerçek evler. Tek tek birbirleriyle fısıldaştılar ve cevaplar geldiğinde *evet* dediler. Çaresizlik şüpheye yer bırakmadı. Çoğu için bu sadece daha iyi bir seçenek değildi, tek seçenektir.

Ailemi sıkıca kucakladıktan sonra, hiç gitmediğim ve adını bile duymadığım Fenmyr'ın bir bölgesine giden trene binerken onlara veda ettim.

Çatlak taş platformda durup, kollarımı göğsüme sıkıca sararken, ailem Hildreth'e giden trene bindi. Sessizce sıra halinde ilerlerken, kurtadamların az önce dağıttığı kurtarılmış eşyaları ve erzakları sıkıca tutuyorlardı.

Sessiz olmayan tek kişiler çocuklardı. Yorgun bir şekilde daireler çizerek koşuyorlar, duman ve bilinmezliğe rağmen kıkırdıyorlardı. Küçük kardeşim Finn'in sopasını havaya kaldırıp trenin cam penceresinden bana salladığını izledim.

Tyrus trene en son binen kişi oldu. Bana sarıldıktan sonra gözlerime baktı ve başını salladı, sanki daha önce hiç olmadığı kadar birbirimizi anlıyormuşuz gibi. Bir sonraki en büyük çocuk olarak, annemizin ve kardeşlerimizin bu yeni hayata alışmalarını sağlamak onun göreviydi.

Çünkü yarın bu saatlerde hayatta olmayabilirim.

Kaelric, motorlu vagonun yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, sorumlu gibi görünen erkek kurt adamla sessizce konuşuyordu. Benim asla yapamadığım şeyi yapmıştı. Onları kurtarmıştı, hepsini. Bu, ona olan çocukluk aşkımın daha derin bir şeye dönüşmesine neden oldu. Beni korkutan bir şeye. Kaelric Morvain'e nefes almaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı.

Düdük çaldı ve Kaelric geri adım attı.

Tren ileriye doğru sarsıldı ve ben orada durdum, bildiğim her şey dumanın içinde kaybolurken.

Kurum lekeli platformdan döndüm ve alfa kurt adamla yüz yüze geldim. Yalnızdık, sadece biz, duman, açık tarlalar ve uykusuz bir gecenin yorgunluğu.

"Neden?" diye sordum ona.

Yutkundu, gözlerime bakarak bakışlarımı karşıladı. "Gitmeliyiz, Brynn. Çelik Dağları'na giden tren yakında Aerlyn'den kalkacak." Uzaklaşmak için adım attı, ama ben onun önüne geçtim ve yolunu kapattım.

"Neden?" Bu sefer daha sert, öfkeyle sordum.

"Neden ne?" Sesinde, öfkemi eriten bir şefkat vardı.

"Neden onlara yardım ettin? Tanımadığın ve pek de umursamadığın yüzlerce insanı evine almayı kabul ettin."

Yangın başladığında o kurtları zihninde selamlamış olmalıydı. Malzemeleri ve treni aldılar ve biz enkazdan cesetleri çıkarırken onlar gece boyunca yol aldılar. Biz ailemi kurtarıken, o onların geleceğini planlıyordu. Bu normal değildi. Onları tanı mıyordu. Nedenini bilmek istedim.

Yutkundu. "Çünkü onları önemsiyorsun."

Kalbim parçalandı. Beni kollarına alıp öpmesini istedim.

"Neden benim önemsedığım şeyleri sen de önemsiyorsun?" diye sordum. Onun bunu söylemesini duymam gerekiyordu. Valkaryn bundan bahsettiğinden beri aklımdan çıkmayan tek şey buydu. Beni öptüğünden beri.

Gözleri sarıya döndü. Bir adım öne çıkarak, ellerini çeneme koydu ve başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Çünkü sen benim eşimsin."

Nefesim kesildi. O kelime. *Eş*. Benim yanımda ilk önce yemek yiyememesinin nedeni, Cassian'ın yanında bu kadar sahiplenici olmasının nedeni. Pek çok şeyin nedeni. Bu doğruydı.

"Sen insanlarla birlikte olmaman gerekiyorsa, nasıl senin eşin olabilirim?"

Gözleri dudaklarıma takıldı. "Bilmiyorum. Bir hata." Bu bir hata değildi.

"O zaman bu bir hata ise, benim senin eşin olduğumdan nasıl emin olabilirsin?" diye ısrar ettim.

O gülümsedi. "Bir erkek kurt, bir alfa kurt, eşini gördüğü anda bunu bilir. Sen bağlanma arenasına girdiğin anda bunu anladım. Kokunu aldım, içinde gördüm. Biliyordum..." O homurdandı. "...sen *benimsin*."

Annem beni sahiplenici erkeklerden uzak durmam için eğitmişti, ama bu benim istediğim bir sahiplenmeydi, çünkü Kaelric'in beni eşi olarak adlandırması içimdeki her şeyi doğru hissettiriyordu.

Gülümsedim, ama o gülümsemedi. Neden gülümsemedi?

"Senin eşin olmak istiyorum. *Senin* olmak istiyorum," dedim ona, vücudumuz birbirine değecek şekilde ona yaslanarak.

Sözlerim onu etkilemiş gibiydi. Bakışları dudaklarıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. "Bu çok karmaşık, Brynn, ve şimdi gitmemiz gerekiyor."

"Ben çocuk değilim. Karmaşık durumlarla başa çıkabilirim. Söyle bana. Neden dünyadaki tek istediğin şey beni öpmek gibi görünüyor, ama yapmıyorsun?"

Yutkundu, yüzümü bırakıp benden uzaklaştı.

Bakışları kılıcıma kaydı. "Bu..."

"Karmaşık deme!" Kollarımı kavuşturup kalamı yana doğru çevirdim.

"Ben senin eşinim. Sen kendin söyledin. Bana gerçeği söyleyemez misin?"

O nefes verdi. "Peki. Gerçeği mi istiyorsun?" Bıçağımı işaret etti. "Valkaryn benim annemdi. Sevdiği kral, benim *babamdı*. Bir gecede, ikisi de tüm kardeşlerimle birlikte öldürüldü ve halkım haydut bir alfa tarafından rehin alındı. Yıllardır tahtımı geri almak, ailemden alınanların intikamını almak için bekledim, ama Alfa Katili *olmadan* bunu başaramam."

Onun söylediği gerçeğin şokuyla geriye doğru sendeledim. O, Elia'nın kardeşlerime anlattığı hikayedeki kralın oğlu muydu?

"Ve kraliyet soyundan gelen bir alfa olarak, çocuklarım olmadan hüküm sremem. *Varislerim*. Bir insanla ocuk sahibi olamam. O yüzden aramızdaki bu şeyi unut gitsin, tamam mı? Bu bir hata olmalı." Arkasını dönüp uzaklaştı, ama ben peşinden gittim.

"Hata mı?" Omzunu geriye doğru çekerek beni yüzüne bakmaya zorladım.

Gözleri sarı renkte parlıyordu.

"Kurt adamlar hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama ömür boyu eşleştiklerini biliyorum. Eş bağlarının Yaratacı tarafından seçildiğini biliyorum. Yaratacı'nın bir hata yaptığını mı söylüyorsun?"

"Belki," diye ısrar etti, "bağlanma sırasında kurtumun seni bu kadar sert ısırmasının nedeni buydu. Doğru şekilde bağlanamayacağından korkuyordu. Bir alfanın boyun eğmesi duyulmamış bir şey. Elimizden gelen her şeyi yaptık. Belki bu yanlış gitti ve..."

"Ama daha önce teslim olmuştun. Beş yıl önce, duruşmada." O kızı kurtarmak için sponsorunu ihanet ettiğinde. Kolumu kırmasının bir hata olduğunu bilmek iyi geldi.

Kaelric başını salladı. "O zamanlar alfa değildim. On yedi yaşındaydım. Ertesi yıl alfa oldum."

Aerlyn'de bir tren düdüğünü çaldı ve Kaelric küfretti. Tek bir hareketle kolumu çekti ve ikimiz de koşmaya başladık.

Bu konuşma için zaman yoktu. Ne kadar da uygun. Ve muhtemelen en iyisi de buydu, çünkü ona kızgındım. Bir kadına onun senin eşin olduğunu, ama çocuk sahibi olamadığı için onu istemediğini söylemedin. *Bu çok kaba bir davranıştı!* Onu boğazından yumruklamak istedim, ama trene yetişmek için koşmakla meşguldüm.

Valkaryn her adımda sırtıma çarpıyordu ve birden ona da kızdım. *"Onun senin oğlun olduğunu bana söylemedin,"* diye azarladım onu.

"Sen sormadın." Cevabı küstahçaydı ve ben buna tahammül edemedim.

.

"Bu onun anlatması gereken bir hikayeydi," dedi sonunda. *"Onun paylaşması gereken acısıydı."*

Bu sözler öfkemi dindirdi.

taçının çalınması ve ebeveynlerinin öldürülmesi acı verici bir durumdu. Kardeşlerin. Annenin ruhunun yüzyıllık bir kılıca hapsolması. Korkunçtu.

Kapının önündeki kalabalığı geçtik ve ben sessizce trene bindim, Valkaryn sırtımda ikinci bir omurga gibi asılı duruyordu. Kapı arkamda tıslayarak kapandığında tren vagonu soğuk ve boş hissettirdi.

Bir sonraki duruşma başlamak üzereydi ve hayatım darmadağın olmuştu.

Yirminci Bölüm

İki

Sadece Kirk Vexalor ve kurtla bağ kurmuş olanlarla birlikte trende olmak garip bir duyguydu. Vagon raylar üzerinde düzenli bir şekilde sallanıyordu, başımızın üzerinde sallanan fener boş koltukların üzerine değişen gölgeler düşürüyordu. Başka aday kalmamıştı, arka planda konuşma sesleri ya da zırhların çınlaması yoktu, sadece biz ve son duruşmaya doğru yolculuk için tüylerimi diken diken eden, ürkütücü bir sessizlik vardı.

Denemenin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Cassian ile geçirdiğim zorlu eğitimin son haftası bir işaret ise, çok fazla kılıç çalışması ve daha da fazla acı içerecekti. Parmaklarım Valkaryn'in kabzasına uzanmak için kaşınıyordu; onun tanıdık ağırlığı, savunmasız olmadığımı hatırlatıyordu.

"Acıktım," dedi Kaelric, sesi alçak ve kaba, çoktan yemek vagonuna doğru dönmüştü.

Onun peşinden gittim, bana konuşma şekli yüzünden göğsümde hala bir sıcaklık hissediyordum. Bir kadına onun eşin olduğunu söyleyip sonra da bunu bir hata olarak nitelendiremezsin. Her adımda ayaklarım daha ağırlaşıyor, midemde öfke daha da büyüyordu.

Yemek vagonuna adımımızı attığımızda, kızarmış et ve taze ekmek kokusu burnuma çarptı. Kaelric, sakın hareketleriyle iki tabağı kolayca doldurdu. Bir koltuğa kaydı, deri koltuklar ağırlığı altında gıcırdadı, önce kendi önüne, sonra da benim önüme birer tabak koydu. Karşısına oturdum, aramızdaki masa hem çok küçük hem de geçemeyeceğim bir uçurum gibi geliyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu, sabit ve okunaksızdı. Önümdeki tabağa dokunmadım. Gerçek şu ki, aç değildim. Tüm topluluğum az önce yanıp kül olmuştu, ne kadar nefes alsam da küller kemiklerime yerleşmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, içimdeki inatçı, aptal bir parçam, o ne iddia etmeye çalışırsa çalışsın, onun eşinin ben olduğum gerçeğini görmesini istiyordu.

"Yiyin," dedim ona, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. Bakışları keskinleşti, gözleri sarıya büründü.

"Önden buyur," diye homurdandı, sesi alçak, neredeyse vahşi. Kollarımı kavuşturdum. "Aç değilim."

Sarı rengi, yakacak kadar sıcak erimiş altın rengine dönüştü.

Öne eğildi, aramızdaki mesafeyi, odun dumanı ve vahşi bir kokunun havayı doldurmasına yetecek kadar kapattı. "Kahvaltıyı atladin. Bir şeyler yemek istemez misin?"

Omuz silktim, ilgisizmiş gibi davrandım. "Sen ye."

Göğsü yavaş ama kararlı bir şekilde inip kalktı, çenesi sanki kendini tutmak ona zor geliyor gibi gerildi. Güçlü boynunda tüyler kısa bir süre dalgalandı, ama ben yine de kıpırdamadım.

"Brynn. Bir şeyler ye." Sesi emir tonuna dönüştü, yumrukları masaya sıkıca bastırdı.

"Hayır!" Yüzüm onun yüzüne sadece birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde öne doğru atıldım. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki şakaklarımda hissedebiliyordum. "Yemeyeceğim. Bu yüzden, benim yanımda yemek yiyememenin sebebinin benim senin gerçek eşin olmam olduğunu anlayana kadar aç kalacaksın. Bu bir hata *değil*."

Yüzünde acı belirdi. Gözleri sarıdan yeşile, tekrar sarıya, sonunda tekrar yeşile döndü.

"Sana öyle dememeliydim," dedi ve sesinde daha önce hiç duymadığım bir ağırlık vardı.

Başımı salladım, koltuktan kalkıp geri çekildim. "Ve ben beni istemeyen bir adamın peşinden koşmak için fazla iyiyim. Afiyet olsun, *Alfa*."

Bu kelime dilimden zehir gibi damladı, ama kalbim çoktan parçalanmıştı. Topuklarımı döndürdüm, ayaklarımın beni uzaklaştırmasını sağladım ve kalbim yüzlerce parçaya bölünürken onu dokunulmamış tabağıyla baş başa bıraktım.

Kalbim kırık bir halde üçüncü ve son denemeye gireceğimi hiç düşünmemiştim.

Bir sonraki vagon boştu, ama ondan yeterince uzaklaşmış hissetmiyordum. Bir sonrakine, sonra bir sonrakine geçtim, her biri bir öncekinden daha soğuktu. Ondan üç vagon uzaklaştığımda, Valkaryn kalçamda titremeye başladı. Titreşim keskin ve acil bir şekildeydi.

"Ne oldu?" Arkamda kilidin klik sesini duyduğumda, bu kelimeleri düşünmeye zar zor vaktim oldu.

Hızla arkama döndüm.

İki Gözcü geçiş kapısında duruyordu, koyu renkli pelerinleri loş ışıktaki hafifçe parlıyordu. Tek kelime etmeden kilidi yerine kaydırıldılar.

"Hey..." Bir adım geri çekilirken elim kılıcımın kabzasına uzandı. Hava birdenbire ağırlaştı ve trenin uğultusu uzak, boğuk bir ses gibi geldi.

Neden Gözcülerin trende olduğunu hatırlamıyordum.

"Kılıcımı çek," diye emretti Valkaryn, sesi kafamın içinde keskin bir şekilde yankılandı.

"Bir Gözcü üzerinde mi?"

"Evet!" Sesi kafamda o kadar yüksek sesle çınladı ki, irkildim.

Onu çizdiğim anda, Gözcülerden biri elini bana doğru uzattı. Yaptığı büyü görünmezdi, ama Valkaryn'e bir duvar gibi çarptığını hissettim, bu güç beni bir metre geriye fırlattı. Botlarım yere sürtündü, zar zor ayakta kalabildim.

Arkamda ayak sesleri duyuldu.

Dönüp karşı kapıdan iki Gözcü'nün daha ilerlediğini görünce midem düğümlendi. Etrafım sarılmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordum, sesimi sabit tutarak, bilmiyormuş gibi davranarak.

"Kaelric, yardım et. Üç araba gerideyim ve dört Gözcü bana saldırmak üzere." Düşüncemi acilen ona ilettim.

Göğsüme, bana ait olmayan bir korku dalgası çarptı.

"Geliyorum."

"Neler oluyor?" diye alay etti Gözcülerden biri, ben dörtünü de gözümün önünden ayırmamaya çalışarak dönüp baktığımda.

Altın rengi bir sihirli ip bana doğru fırladı. Valkaryn tek bir hareketle onu kesti.

"Dreg sıçanlarının büyümüzü almasını istemiyoruz," diye tükürdü biri.

Hayatım boyunca Dreg sıçanı olarak adlandırılmışım. Bu hakaret genellikle beni hiç etkilemezdi, ama bu sefer içimdeki bir şey kırıldı. Bu kendini beğenmiş Elit, benden daha layık olduğunu mu düşünüyordu? Sanki hayatım boyunca her nefesim için savaşmamışım gibi...

Onun dudaklarından çıkan o hakaret kabul edilemezdi. Bugün olmazdı.

Elimi sıkıca kavradım, nabzım hızlandı.

Boğazımdan bir savaş çığlığı atarak ona doğru koştum, Valkaryn çaresizlik içinde fırlattığı üç büyülü saldırıyı kesip attı. Büyünün onu kurtaramayacağını çok geç fark ettiğinde gözlerinde korku parladı. Kılıcına uzandı, ama ben çoktan oradaydım, kılıcım kalbine saplandı. Ağzı balık gibi açıldı, nefes almaya çalışıyordu.

Bu, tamamen kendi ellerimle aldığım ilk can oldu. Kısa ve keskin bir pişmanlık hissettim, ama ölürken gözlerindeki alaycı bakışı ve ağzından çıkan son kelimeyi gördüğümde, bu his yok oldu.

"Pislik," diye boğuk bir sesle söyledi.

"*Arkanda!*" Valkaryn'in sesi beni geri getirdi. Kılıcımı çekip, tam zamanında diğer üç Gözcü'ye döndüm. Onlar da kılıçlarla silahlanmış ve hızla yaklaşıyorlardı.

Arkamdaki kapı gürültüyle sallandı, Kaelric kapıyı zorla açmaya çalışırken dar camda yüzü belirdi. Valkaryn'in kılıcından bir ısı dalgası yayılmadan önce, yüzündeki panik ifadesini zar zor görebildim ve tekrar odaklanmam gerekti.

"*Mercy'ye yaptığın gibi hepsini öldürebilir misin?*" diye sordum, sol ve sağ tarafımı koruyarak, sonra botumla birinin dizine sertçe vurdum.

"*Bu, bir sonraki deneme için seni zayıflatır. Benim büyüm senin aracılığınla işliyor. Sen, kılıç kadar önemli bir araçsın. Yaratıcı'nın gücü sonsuz olsa da, sen sonsuz değilsin. Özellikle de bir insan olarak.*"

İlginç. Ve bilmek güzel. Val, Mercy'yi öldürdükten sonra enerjim tükenmemiş miydi? Cassian'ın bağısladığı yiyeceklerle ailemi beslerken, bir yorgunluk dalgası beni sarmıştı.

Valkaryn başka bir kılıçla çarpıştığında kolum titredi, onun ritmi benim ritmime uyum sağladı. Birlikte hareket ettik, her vuruş içgüdüsel, sanki o benim zihnime doğrudan komutlar gönderiyormuş gibi.

Çok yavaş. Bir kılıç kaydı ve yanağımı kesti. Acı yüzümü kapladı. Sıcak kan boynumdan aşağı aktı.

Arkamdaki kapı tekrar sallandı, ama kilit dayanıyordu. Kaelric'in yarı insan, yarı canavar çığlığı havayı yırttı.

Gözetmenler bir anda hücum etti, beni çok fazla, çok hızlı bir şekilde sıkıştırdı. Valkaryn'den ham bir gücün şok dalgası patladı ve onları geriye fırlattı, ama çabucak toparlandılar.

"Hepsini şu anda öldürebilirim, ama o zaman duruşmayı kazanmak için çok zayıf kalacağından korkuyorum," diye uyardı.

"Hayır. Bekle. Ben hallederim." Nefesimi düzenledim, gözlerim kilitli kapıya kaydı. Oraya ulaşabilirsem, Kaelric bunu bitirebilirdi.

İki Gözcü daha fazla bağlayıcı büyü ipi gönderdi. Onları hiç çaba harcamadan kestim, ama bu dikkatimi dağıttı. Üçüncüsü, sırtımda patlayana kadar görmediğim parlayan bir küre fırlattı.

Beyaz sıcaklıkta bir acı omurgamı yakarken, çığlık atarak dizlerimin üzerine çöktüm. Kaslarım kilitlendi, her sinir ucu yanıyordu.

Bir Gözcü, kılıcını yüksekte kaldırarak saldırdı. Valkaryn harekete geçmezse, işim bitmişti.

Duruşmada şansımızı denememiz gerekecekti.

"DUR!" Kaelric'in sesi kırık pencereden gürledi, tek kelime o kadar otoriterdi ki, Gözcü saldırı sırasında donakaldı. Güç, fiziksel bir kuvvet gibi odaya çarptı ve hepimizi boğucu bir ağırlıkla kapladı.

"Bu kapıyı açın," diye emretti Kaelric, sesi sabit ve ölümcül bir niyetle keskinleşmişti. Gücünün baskısı daha da ağırlaşarak yoğunlaştı. Bir Gözcü meydan okurcasına homurdandı, ama bacakları sanki görünmez iplerle çekiliyormuş gibi kapıya doğru sertçe hareket etti.

"Kaelric onu kontrol mü ediyor?" diye sordum Val'e, gördüklerim karşısında şok içinde.

Valkaryn sessiz kaldı, sonra *"Evet. Ve onun emri altındaki bir kurt adam arkadaşına yapmadıkça bunu yapmak yasaktır. Ölümle cezalandırılır"*

Ölümle cezalandırılır."

Üzerimdeki Gözcü donmuş halde kaldı, kılıcı elinde titriyordu. İkincisi sert bir şekilde durup izliyordu, üçüncüsü ise isteksizce, sarsıntılı hareketlerle kapının kilidini açıyordu.

Kilit açıldığı anda Kaelric içeriye daldı. Saldırısı, pençeler ve çeliğin oluşturduğu bulanık bir görüntü, ölümcül bir fırtınaydı. Sessizlik ve kan kalana kadar gözlerimi kapattım.

Sonra kolları beni sardı, sanki camdan yapılmışım gibi beni yerden kaldırdı.

"Çok üzgünüm. Seni korumak için orada olmalıydım." Sesi cildimde yankılandı, iyileştirici gücü çoktan içimi kaplamış, yanağımı iyileştirmiş ve sırtımdaki acıyı dindirmişti.

"Hepsi aç olduğun için," diye alay etmeye çalıştım, ama sesim istediğimden daha sert çıktı.

Gülmedi. Bakışları benimkilere kilittendi, gözlerindeki yeşil renk şiddetli ve savunmasız bir şeyle yanıyordu. Alnlarımız birbirine değene kadar eğildi, nefeslerimiz karışıyordu.

"Sana aşığım, küçük insan," diye fısıldadı. "Sen benim eşimsin. Hiç şüphe yok."

Bu sözleri boğulduktan sonra aldığım ilk nefes gibi içime çektim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki trenin uğultusunu bastırıyordu, dünya aramızdaki boşluğa daralıyordu. Sonra dudakları benimkilerle buluştu.

Öpücük şiddetli ve yakıcıydı, vahşi bir ateş ve demir tadı vardı, beni neredeyse kaybetmiş ve bırakmaya hazır olmayan bir adamın tadı. Eli başımın arkasını okşuyordu, diğeri ise sanki beni yerinde sabitlemek istercesine belime bastırıyordu. Ona eridim, kavganın gerginliği kayboldu, geriye sadece arzu ve az önce söylenenlerin acı gerçeği kaldı.

Bizim ötemizde tren gürültüyle ilerliyordu, ama o anda sadece Kaelric vardı, sadece kalbimin atışları ve geri dönüşün olmayacağına dair söz veren bir öpücüğün sıcaklığı vardı. Kolları beni sarmış, kırılgan ve korunmaya değer bir şey gibi tutuyordu. Ondaki uzaklaşmak istemedim. Denemelerin, tehlikenin ve yerdeki kanın gerçekliğinin geri sızmasını istemedim. Onun dudakları hareket etti karşı benimkine ile bir çaresiz

şefkat, her öpücük sessiz bir yemin, göğsümün derinliklerinde hissedebiliyordum.

Sonunda öpücüğü bitirdiğinde, alını alnıma değdi, nefeslerimiz aramızdaki dar boşlukta karışıyordu. Başparmağı, az önce kanın olduğu yanağımı okşadı ve ben titredim, soğuktan değil, bana bakışından dolayı titredim, sanki bu dünyada savaşmaya değer tek şey benmişim gibi.

"*Vora shan,*" diye fısıldadı kurt dilinde.

"Bu, '*benim sonum*' anlamına geliyor," dedi Valkaryn.

"Seni güvenli bir yere götürmeliyiz," diye mırıldandı, ama kolları gevşemedi.

Hala nefesimi toparlamaya çalışırken yutkundum. "Sadece sen de gelersen

"

Ağız hafifçe kıvrıldı, daha yumuşak bir şeyin parıltısı belirdi. keskin yüz hatlarıyla. "Her zaman."

Yirminci Bölüm

Üç

Tren istasyona girerken tısladı, frenler raylar üzerinde gıcırdadı. İzleyicilerin saldırısı ve ardından gelen uykusuz bir gecenin yorgunluğu kemiklerime işlemişti. Tek tesellim, saatlerce Kaelric'in kollarında yatmış olmamdı. Birlikte bir tren vagonunda saklandık ve başka bir saldırıya karşı tetikte bekledik, bu da uyanık kalmamız gerektiği anlamına geliyordu. Giysilerimizde hâlâ Dregs'in dumanının hafif kokusu vardı. Duygusal ve fiziksel olarak bitkin hissediyordum, ama devam etmek zorundaydım.

İleride, arena yine belirliyordu, soğuk taştan, hatırladığımdan daha karanlık.

Kaelric önümde duruyordu, çoktan yerini almıştı, kurt formu sanki olacakları hissetmiş gibi gergindi. Valkaryn yanımda duruyordu, sakın ama tetikteydi.

Ev sponsorları çoktan yerlerine oturmuşlardı, cüppeleri daha sert, yüzleri öncekinden daha gergindi. Her bir yüzü taradım, ta ki Draven Evi'nin boş sandalyesine bakana kadar.

Cassian neredeydi?

Kalbim göğsümde çarparken, bakışlarım normalde çıktığı dağdaki açıklığa kaydı.

Neredeydi? Yangından sonra halkıma yardım ettiği için cezalandırılmış mıydı? Final yarışmasından önce diğer ev sponsorlarının ondan "beni ortadan kaldırmasını" istediklerini itiraf ettiği konuşmayı hatırladım. Bize malzeme bırakmıştı ve

sonra... onun gittiğini gördüm mü? Geri döneceğini söylememiş miydi? Hatırlayamıyordum.

Yargıç Corvessa kürsüye çıktı, yüzündeki ifade okunamazdı.

"Zorlu sınavı geçtiniz," dedi. "Dağla olan bağınızı kanıtladınız. Ama gerçek bir bağ kurmuş çift, *ateşin* bir anlık etkisinden kurtulmakla kalmaz. Ona dayanmak zorundadır."

Arenada bir sessizlik oldu. Bir anlık *ateş* mi? O... Dregs'in yanmasını mı kastetti? İçimde öfke uyandı ve ilk kez çılgın bir düşünce aklıma geldi.

Dregs'in yangını o mu çıkardı? Elite bu yüzden yardım etmedi mi? Çünkü bunun olmasını mı istediler? Bunu planladılar mı?

"Son sınav bu duvarlar içinde gerçekleşecek. Bağlı kurtlarınızdan ayrılacaksınız ve ancak onları kurtaracak kadar güçlüyseniz, onlar yaşayacak."

İçim burkuldu. *Ayrılmıştım.*

Sadece yeterince güçlü olursam Kaelric yaşayabilir miydi? Bu ne anlama geliyordu?

Kaelric'in göğsünden gelen gürültüyü bulunduğum yerden duydum.

"Tek bir hedef var," diye devam etti, "kurtunu ilk geri getiren sen ol."

O zaman dağ seni armağanına layık bulacaktır."

Kirk Vexalor, kurtla bağ kurmuş olanlara kaşlarını çatarak içinden küfretti.

"Kurtlarınızı yola çıkmaya hazırlayın." Corvessa'nın bakışları üzerimde dolaştı ve tüylerim diken diken oldu.

Kaelric bana dönerek baktı ve ben zorlukla yutkundum. "Cassian nerede?" diye sordum.

Yüzü, benim düşündüğüm tek şeyi söylüyordu.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Onu hapsetmiş olabilirler. Yangından sonra Dregs'e yardım ettiği için onu cezalandırıyorlar." Kaelric elini uzattı ve yüzümdeki saçları okşadı.

"Evsiz insanlara yardım ettiği için birini cezalandırmak mı? Onlar kötü insanlar. Onlardan nefret ediyorum," diye homurdandım. Valkaryn, benimle aynı fikirde olduğunu göstermek için kalçamda titredi.

Kaelric başını salladı. "Bu yüzden kazanman gerekiyor. Halkına sihir getirmeli ve Elitlere, bunu hak edenlerin sadece onlar olmadığını göstermelisin."

Gözetmenler dağın açıklıklarından dışarı çıktılar ve Kaelric ile Kirk'ün kurt adamlarına doğru yürüdüler.

Hızla öne atıldım, parmak uçlarımda yükselerek Kaelric'in kulağına fısıldadım: "Ben de sana aşığım," dedim ve geri çekildiğimde, o kulaklarından kulaklarına kadar sıırıyordu.

Henüz ona karşılık vermemiştim. Önce onun söylemesini tatmak istedim, ama yemeğe takıntılı bu tüylü yaratığa onu sevdiğimi söylemeden ölmek istemedim.

"Hâlâ zihinsel olarak iletişim kurabiliriz. Her şey yoluna girecek. Bunu kazanmak için bana ihtiyacın yok," dedi Kaelric, Gözcü onun bileklerine sarı bağlama halkaları takarken.

Ona inanmaya çalışarak başımı salladım.

O götürüldükten sonra, sadece Kirk ve ben kaldık. Vexalor Hanesi'nin acemisi bana öfkeyle bakarken, arena fırtına öncesi sessizliği gibi sessizliğe büründü. Sponsorlar bile bunu hissetmiş gibi görünüyordu, taş zeminin titremesiyle sohbetleri kesildi.

Ne oluyordu?

Zeminin ortası aniden gürültülü bir sesle ikiye ayrıldı. Kirk ve ben, toz bulutu yükselirken geriye doğru sendeledik. Dairesel bir bölüm çöktü ve soğuk mavi ışıkla aydınlatılmış pürüzlü bir uçurum ortaya çıktı. Derinliklerinden, iki taş sütun dişler gibi yükseliyordu.

Kaelric, bir sütuna bağlı duruyordu, bilekleri ve ayak bilekleri sihirli zincirlerle bağlanmıştı ve gözleri siyah bir göz bağıyla kapatılmıştı. Elleri başının üstünde bağlanmıştı ve sütuna çakılmış bir çiviye asılmıştı. Uçurumun karşısında, ikinci sütun başka bir tutsağı tutuyordu, Kirk'ün geniş omuzlu kurt adamı. O da benzer şekilde bağlanmıştı. Bir kadının çığlığı sessizliği deldi ve bunun benim çığlığım olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Kirk Vexalor ise tamamen sessizdi, kurt adamının boşluğun üzerinde bağlanmış ve ağzı tıkanmış halde durmasına aldırmış etmiyordu. Çenesini sıkarak öne çıktı.

"Ben iyiyim," dedi Kaelric. *"Duruşmaya odaklan."*

Uçurumun üzerinde, dev bir saat birdenbire ortaya çıktı. Cam kadranın içinde runik harfler dönüyordu. Dakika ibresi, duyulabilir bir tıklama sesiyle on ikiyi gösterdi.

saat ibresi titreyerek yerine oturdu. Corvessa kolunu kaldırdı ve kadran mavi bir ışıkla parladı.

"Bir saat," dedi, sesi dokunmuş büyüyle güçlendirilmişti. "İki aday. İki bağ. *Tek bir* yol. Kendi bağını ilk çözen, Gizemli Denemeleri kazanır ve dağın lütfunu kazanır."

Bakışları bana çevrildi. Hiç de iyiye işaret etmeyen bir gülümsemeye gülümsedi.

"Başlayın."

Bununla birlikte, uçurumun etrafında bir labirent belirdi, sanki havadan yükselmiş gibi, ışıkla damarlı, parlak, üç metrelik siyah duvarlardan oluşan bir spiral. Geçitler dardı, iki kişinin geçebileceği kadar genişti. Kaelric'in bağlı olduğu merkeze giden yolu görebilmem veya işaretleyebilmem için çok hızlı yükseldi.

Hareket etmedim. Henüz değil. Duvarların üstünden yukarı baktım ve Kaelric'i merkezde gördüm. Başını kaldırmıştı. Rüzgâr saçlarını uçuruyordu ve sanki onu serbest bırakırsam Corvessa'nın küçük vücudundan kafasını koparacakmış gibi görünüyordu.

"*Başarabilirsin.*" Sesi, yanağıma dokunan bir avuç içi gibi zihnimi okşadı.

"*Bekle,*" diye cevap verdim, "*geliyorum.*"

Valkaryn elimde sıcaktı. Kılıcın kabzasına oyulmuş kurt, gizli bir közle parıldıyordu. Kılıç uğulduyordu ve Valkaryn'in bunu bitirmeme yardım etmeye hazır olduğunu biliyordum. Kirk çoktan içeri girmişti.

"*Zaman kaybetme,*" diye mırıldandı metal ve sıcaklığın arkasından bir yerlerden. "*Harekete geç, kızım.*"

Artık korku, şok ya da olası başarısızlık hissi beni tutmuyordu, harekete geçtim.

İlk geçit sola, sonra sağa, sonra da tuhaf harflerle yazılmış yarı saydam bir kapının parıldadığı bir çatala doğru kıvrılıyordu. Kirk'ün ayak sesleri sağımdaki paralel koridorda taşlara çarpıyordu. Onu göremiyordum, ama keskin ve ölçülü nefes alıp verişini duyuyordum. Sanki çocukluğundan beri bunun için eğitilmiş gibi hareket ediyordu, ki muhtemelen öyleydi. Bunu ya da Kaelric'in kollarını ve bacaklarını benim üstümde bir yerde asılı tutan büyülü bağların izlerini düşünmemeye çalıştım.

Önümdeki kapıda, içinde bir kurt pençesi kazınmış bir üçgen ve onun altında eski bir yazı vardı. Karakterler tanıdık geliyordu

, tıpkı bir kelimeyi söyleyemeseniz bile dilinizde tanıdık gelmesi gibi. Bunun Kaelric'in bazen konuştuğu kurt ırkı dili olan Vaskari olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Bu bir bilmece. Kaelric çözebilir," dedi Valkaryn.

"Vaskari alfabesiyle yazılmış bir yazının önünde duruyorum. Ne yazdığını bilmiyorum. Üç kelime gibi görünüyor," dedim Kaelric'e.

"Söyle bana," diye ısrar etti.

"Vasketh, korath, sevarn." Doğru telaffuz etmek için elimden geleni yaptım, ama muhtemelen başaramadım.

"Kan bağı, yük, yemin!" diye hızlıca söyledi.

"Kan bağı, yük, yemin," diye kapıya fısıldadım.

Köprücük kemiğimdeki sponsor işareti titredi ve omurgamda kısa süreli bir karıncalanma hissettim. Kapı parıldayan bir ışıkla yok oldu ve ardında yeni bir koridor ortaya çıktı.

Kapı kapanmadan önce koşarak geçtim ve kapı arkamda kapandı, tam da Kirk kapıyı yumruklamaya ve homurdanmaya başladığı anda.

Bir dizi keskin virajı takip ettim, sonra hiçbir yere çıkmayan bir merdiveni çıktım, ancak geldiğim yoldan geri dönmek zorunda kaldım. Soğuk hava ve eski büyüünün bayat kokusunu yayan oyuklardan geçtim. Labirentte yaklaşık on beş dakika mahsur kaldıktan sonra, yukarıdaki saat çaldı ve iki kurt adam da acı içinde çığlık attı.

Kayarak durdum ve yukarı baktığımda Kaelric'in taş sütunun üzerinde, elleri önünde bağlı olarak durduğunu gördüm. Bağlar ateşli bir turuncu renkte parlıyordu ve bileklerindeki deriden duman yükseliyordu.

Onu yakıyorlardı? Benim çok uzun sürdüğüm için mi? Bir saatimiz olduğunu söylemişlerdi!

"Hızlı hareket edelim. Devam et. Ona odaklanma. O güçlü," dedi Valkaryn.

Homurdanarak daha hızlı koştum, duvarların iç kıvrımlarına sarıldım ve panik adımlarımı engellemesin diye içimden saymaya başladım. Kaybolmuş muydum? Dokuz sağ dönüş, üç sol dönüş, iki sütun arasındaki dar bir geçit.

Arkamda bir yerlerde taşlar gıcırdadı ve farkına vardım. Labirent kemiklerini hareket ettiriyordu.

Bir köşeyi döndüm ve bir odaya benzeyen, ortasında sıg bir kase dışında boş olan dairesel bir yere adım attım. Tereddüt ettim, kaseye yaklaşıp içindeki suyun altındaki taşı görebilecek kadar berrak olduğunu gördüm. Yüzeyde kelimeler, ışıktan yapılmış harfler geziniyordu.

Ne tutacağını seç. Neyi kaybedeceğini seç. Omurgamdan bir ürperti geçti. Neyi kaybedeceğimi mi seçmeliydim? Hiçbir şeyi kaybetmek istemiyordum. Bu ne anlama geliyordu?

Arkamda bir taş gıcırdadı ve döndüğümde, girdiğim girişin artık kapalı olduğunu gördüm. Uzak tarafta iki yeni kapı açılmıştı, üzerlerine kazınmış semboller dışında birbirinin aynısıydılar. Solda bir kurt gözü. Sağda, aşağıya doğru bakan bir bıçak.

Ne oluyor? Bu bir testti... ya da bir tuzaktı.

"Ne yapacağım?" diye Valkaryn'e sordum.

O cevap veremeden, kasenin yansımasındaki hareket dikkatimi çekti. Harfler yer değiştirdi; yerlerini görüntüler aldı. Annemin çatlamış ve kuru elleri, var olmayan hamuru yoğuruyordu. Sable'ın ateşten yanmış bukleleri. Parmak eklemlerinde kesik olan Tyrus, boş gözlerle bana bakıyordu. Sabah ışığında Dregs, teneke çatılar ve çamaşır ipleri, yağan kül. Göğsüm ağrıyordu.

Sonra görüntüler değişti: Kaelric ay ışığı altında beni öpüyor, ailem arkamızda tezahürat yaparken, yumruklarını havaya kaldırarak birlikte dans ediyorduk; Mira bana ördüğü yeni battaniyeyi göstermek için koşarak geliyordu; tabaklar yiyeceklerle doluydu.

Sonra her şey dağıldı ve sözler geri geldi.

Ne tutacağını seç. Neyi kaybedeceğini seç.

Çok kafam karışmıştı. Bir dizi görüntü korkutucuydu, en büyük korkularımla doluydu. Diğerleri mutluydu, umutla doluydu.

Elimi Valkaryn'in kabzasına koydum. Sanki kendi kalbi varmış gibi derimin altında titriyordu.

"Söyle," diye ısrar etti. "Zaten bildiğin şeyi söyle."

"Sevdiklerimi, aşkımı, yemeğimi, sağlığımı ve tüm güzel şeyleri koruyorum," dedim yüksek sesle, üzerinde kurt gözü olan kapıya, "ama korkumu kaybetmeyi seçiyorum," dedim, üzerinde bıçak sembolü asılı olan kapıya.

Bu açıklamamın ardından, kurt kapısı tutulan nefes gibi açıldı ve kılıç kapısı düz bir taşla dönüştü, geçilmez hale geldi — tam da saat on beş dakikalık bir süreyi daha işaret ederken ve Kaelric'in çığlığı havayı yırtarken.

Açık kapının eşiğinden fırlayarak koridora çıktım. Rüzgâr yüzüme soğuk ve hızlı bir şekilde çarptı, hafifçe demir ve kar tadı vardı.

"Ben iyiyim, devam et," diye ısrar etti Kaelric.

Solumdaki labirent duvarı yüksekti. Sağımda, yeryüzünün boğazından sızan kara bir boşluğa doğru dik bir düşüş vardı.

"Yaklaş," dedi Kaelric sağımdan, boşluktan.

"Ne?" O yöne doğru yavaşça ilerledim.

"Yakala beni, Brynn!" Kaelric, ben çılginca yukarı bakarken, ayaklarım uçurumun kenarında sallanırken bağırdı.

"Dur!" diye bağırdı Valkaryn, kalçamdan mor bir ışık patlaması çıktı.

Şaşkınlık beni sardığında donakaldım ve başımı salladım.

"O değil, çocuğum. Bu bir illüzyon," dedi Val.

Karanlıkta annemin ağladığını duyduğumda boğazım düğümlendi: *"Brynn, kurtar beni. Trenimize pusu kurdular. Başaramadık. Beni kurtarman lazım."*

"Anne!" Dizlerimin üzerine çöktüm, parmaklıkların üzerinden boşluğa baktım.

"Brynnie!" Sable'ın hıçkırıkları karanlıktan geliyordu ve içimde tuhaf bir şekilde atlama dürtüsü uyandı.

Yukarıdaki saat tekrar çaldı ve Kaelric'in çığlığı beni transımdan çıkaran tek şeydi. On beş dakika daha mı geçmişti? Nasıl?

Yukarı baktım ve onun hala taş sütuna asılı olduğunu gördüm. Ağzı hareket ediyordu ama hiçbir şey duyamıyordum.

"Bu bir tuzak. Kaçmalısın. Seni içine çekiyor," dedi Val. Neden Kaelric'i duyamıyordum?

Annem iyi miydi?

"Koş, koş, koş!" Val kafamın içinde o kadar yüksek sesle bağırdı ki, diğer her şeyi kafamdan silip süpürdü.

Ben ayakta durup karanlıktan uzaklaşarak koşarken, etrafımdaki illüzyon parçalanarak etrafa saçıldı.

Başka bir kapıya ulaştım; bu kapı, tanımadığım runelerle doluydu. Derin bir yorgunluk beni sardı ve gözlerim yarı kapalı hale geldi.

"Tren saldırısı ve burada gücümü kullanmak seni çok yordu. Odaklanmalı ve güçlü bir şekilde bitirmeliyiz," dedi Val. *"Rünleri kesebilirim."*

"Harika bir iş çıkarıyorsun. Benim için endişelenme," dedi Kaelric kafamın içinde yumuşak bir sesle. Onun gerçek sesini tekrar duyabildiğim için rahatladım.

Burası tam bir kabustu. Kirk'ün nerede olduğunu çoktan unutmuştum. Artık umursamıyordum. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum. Cassian'ın dediği gibi, bu sınav beni öldürmek için tasarlanmıştı, büyüsüz ve kurtumdan ayrı. Oh, onun iyi olması için ne kadar dua ettim.

Valkaryn'in kılıcının ucunu ilk iki runenin üzerinden geçirdim ve sonra bir döngü yaparak hepsini geçtim. Kapıyı tutan her neyse, onu kırdı ve kapı bir tıslama sesiyle açıldı.

Bir sonraki alan, önceki geçitten daha soğuk bir avluya açılıyordu, havada metalik bir büyü kokusu vardı. Adımlarım yankılanıyordu, her biri beni merkezde bekleyen figüre doğru çekiyordu.

Corvessa Solvaris.

Kürsü yoktu, güç gösterisi için etrafına yayılmış silahlı Gözcüler yoktu, dikkat çekmek için tasarlanmış dalgalanan pelerin yoktu. Yalnız başına duruyordu, kolları dirseğine kadar sıyrılmış, saçları sıkıca örülmüş, kılıcı kalçasına asılıydı. Otoritenin sembolleri olmadan, daha küçük, daha insancıl görünüyordu. Bakışları benimkilere kilitlenmeseydi, bu durum hoşuma gidebilirdi. Gözleri cilalı obsidiyen parçaları gibiydi, siyah ama parlak, ve saatin üstünden gelen soluk mavi-beyaz ışık, elmas gibi keskin bir bıçak gibi elmacık kemiklerini aydınlatıyordu.

Ağzı yavaşça bir gülümsemeye dönüştü.

"Merhaba, küçük fare," dedi, sesi çelik gibi sert ama ipeksiydi. "Buraya gelmen ne kadar sürer diye merak ediyordum."

Valkaryn'i kaldırdım. Kolu ağırlığından kolum ağrıyordu, labirentten her kasım ağrıyordu. "Bu son sınav mı?" Gözlerim avlunun gölgelerini taradı, Gözcülerin onlardan fırlayacağından emindim.

avlunun gölgelerini taradı, onun Gözcüleri'nin oradan fırlayacağından emindi.

O, boş bir güvenle kılıcının kabzasını okşayarak başını salladı. "Ve seni temin ederim ki benden geçemeyeceksin."

Elini hızla uzattı ve keskin ve sivri bir şimşek havayı yırtarak bana doğru geldi. Valkaryn, ben düşünmeden daha hızlı tepki verdi ve sihirle bir kalkan oluşturdu. Şimşek, kemiklerimi sarsan bir gök gürültüsüyle çarptı ve havada yanmış ozon kokusu bıraktı. Geriye doğru sendeledim, ciğerlerim sıkıştı. Az önce beni öldürmeye çalışmıştı.

Yukarıda, kürsü belirgin bir şekilde görünüyordu. Cassian'ın koltuğu hala boştu. Yutkundum. Eğer burada öleceksem, en azından gerçeği bilerek ölmek istedim. "Cassian nerede?"

Gülümsemesi derinleşti, ama gözlerine yansımayan soğuk bir gülümsemeydi. "Kardeşinin yanında."

Bu sözler buz gibi su gibi içime işledi. Öldü mü? Hayır, kastettiği bu değildi. Olamazdı.

Corvessa, tıslayarak kılıcını çekti ve öne çıktı. "Biliyorsun," dedi hafifçe, "o yangın çok korkunçtu. Umarım ailen kurtulmuştur."

Sesindeki tatlılık sahte ve yapmacıktı. Nefesim kesildi.

"Yangını sen çıkardın," dedim. "Dregs'te. *Sen* yaptın."

Bilmem gerekiyordu. Bilmeden ölemeyecektim.

"Hepimiz kirşlerin çürümesini önlemek için yapmamız gerekeni yapıyoruz, küçük sıçan," dedi. "Bütün bir şehrin çökmesinden bir caddenin yanması çok daha iyidir."

Daha önce hissettiğim yorgunluk doruk noktasına ulaştı. Bağırmadım, kükremedim. Sadece hareket ettim, Valkaryn'i yumruğumda sıkıca tutarak Corvessa'nın boğazına atıldım.

Ortada, çelik çeliğe çarpıştık. Çarpışma kemiklerimde yankılandı. Corvessa konuştuğu gibi savaşıyordu, temiz, kasıtlı, israf etmeden. Ama sadece çeliğe güvenmiyordu.

Çevremizdeki hava o kadar keskin bir şekilde soğudu ki, ciğerlerim nefes almakta zorlandı. Botlarımın altındaki taşların üzerinde buzlanma oluştu. Elini salladı ve buzlanma yukarı doğru yükseldi, yerden bacaklarıma doğru buz parçaları fırladı. Geriye atladım, ama bir parça uyluk kemiğime saplandı, kumaşı ve derimi yırttı.

"O, tüm topluluğunuzu öldürmeye çalıştı," dedi Valkaryn, sesi alçak ve açlıkla dolu. "Onu hızlı mı, yoksa yavaş mı öldürmemi istersiniz?"

Bıçaktan gelen ısı dalgası, soğuğa rağmen kanımın dolaşmasını sağladı. Gözlerim saate kaydı. Kaelric, gözleri bağlı olarak uçurumun üzerinde asılı duruyordu, saniyeler akıp gidiyordu. Kirk'ün kurdu hala bağlıydı, bu da Kirk'ün bir yerlerde onu kurtarmaya, dağın lütfunu kazanmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Dregs'i yutan alevlerin bedeli olarak Corvessa'nın canını istediğim kadar, zaferi de daha çok istiyordum.

"Çabuk," dedim ona, başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum. "Ve bunu ben yapmak istiyorum

bu

nu Ateş için, Cassian için, her şey için.

be Corvessa avucunu kaldırdı ve bana doğru bir buz dalgası geldi,

n

ya

p

m

ak

isti

yo

ru

m.

"

duvar kadar kalındı. Valkaryn'i onun içinden geçirdim, parçalar cam gibi kırıldı. Ardından, kulaklarımın çınlayacağı kadar yakın bir yerde şimşek çaktı. Eğildim, ona çok yaklaştım, çok yakındım, ama o insanüstü bir hızla döndü ve kılıcı omzumdan bir çizgi çizdi.

Soğuk büyü bir kasırğa gibi etrafında dönerek cildimdeki ısıyı çekti. Parmaklarım Valkaryn'in kabzası üzerinde sertleşmeye başladı. Corvessa elini tekrar salladı ve havadaki nem donarak botlarımı kristal prangalarla yere kilitledi.

Valkaryn elimde titredi.

"Hazır ol," dedi bana.

Vücudumdaki her kas gerildi ve ardından kılıçtan mor bir büyü patlaması çıktı, buz ve havayı aynı anda parçaladı. Corvessa engellemek için harekete geçti, ama çok geçti. Mor ışık cildini kapladı ve olduğu yerde dondu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama hareket edemiyordu.

Bunun ne kadar süreceğini bilmeden ileri atıldım.

"Dregs için," diye fısıldadım yüzüne ve Valkaryn'i boynuna temiz bir kesik attım.

Kafası taşa sönük bir sesle çarptı. Vücudu da onu takip etti ve ikiye bölündü.

Saate baktım. Bir dakika kalmıştı.

"Kaelric!" diye bağırdım ve Corvessa'nın cesedinin üzerinden atlayarak arkasındaki kapıyı açtım. Önümde merdivenlerin bulunduğu dar bir koridor vardı

. Nefesim kesilirken, merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

En üstte, Kaelric bir taş sütuna bağlı duruyordu, aşağıda karanlık açılıyordu. Onun bulunduğu platforma yaklaştım, Valkaryn bileklerindeki ve ayak bileklerindeki ipleri kesti. Sihirli bağlar duman gibi dağıldı, geride çığ izler bıraktı.

Göz bağını yırttı, sonra atladı, beni yakaladı ve merdivenin kenarında dengemizi sağladı.

Saat, her iki taş sütun da kuvvetli bir rüzgarda kum gibi yok olurken, saati vurdu.

S o l umda, Kirk'ün kurt adamı uçu r uma düşerken çığlık attı.

Kirk'ün kükremesi, labirentin altında çığ ve bozuk bir şekilde yankılandı.

Kaelric'in yüzünü kaplayan sırtış, dizlerimin titremesine neden oldu.

"Başardın, büyüsüz insan. Gizemli Denemeleri kazandın."

Ve bu sözlerle dağ uyandı.

Yirminci Bölüm

Dört

Dağ titredi, derin, yankılı bir deprem ciğerlerimdeki havayı sarsmıştı. Işık taştan sızarak gözlerimi kamaştırdı, yakıcıydı ve bir an için dünyanın ikiye bölündüğünü sandım.

Parlaklık kaybolduğunda, artık labirentin içinde değildim.

Sonsuz bir beyaz mermer üzerinde duruyordum, o kadar pürüzsüz cilalanmıştı ki, yukarıdaki yıldızları yansıtıyordu. Gökyüzü siyah ve uçsuz bucaksızdı, tanıdık olmayan şekillerde parıldayan takımyıldızlar, sanki bildiğim dünyanın ötesine adım atmışım gibi.

Mermer düzlüğün ortasında, eski gümüş zırh giymiş bir adam duruyordu. Gözleri, camın içinde hapsolmuş közler gibi hafifçe altın rengi parlıyordu. Konuştuğunda, sesi her yönden aynı anda havada yankılanıyor ve emir vermenin ağırlığını taşıyordu.

"Şampiyon," dedi, bu kelime sanki başıma bir taç takılmış gibiydi. "Seçilmişler arasında yerini hak ettin."

Seçilmiş. Bu kelime içimi kapladı, baş döndürücü ve ciddi bir şekilde.

Bir adım öne çıktı, botlarının sesi mermer üzerinde çan gibi çınladı. "Gizemli Sınavlardan çok az kişi sağ çıktı. Damarlarında sihir yeteneği olmayanlar ise daha da az. Ama sen, sihir yeteneği olmayan sen, zafer kazandın." Bakışlarında hazırlıklı olmadığım bir şefkat, bir gurur vardı. "Şimdi sana, kanına yazılacak, yıldızlar sönene kadar soyundan gelen her çocuğa aktarılacak bir güç sunulacak."

Sıcak bir rüzgar birdenbire ortaya çıktı ve beni sardı. Bu sadece hava değildi, sıcaklık ve soğukluk, ışık ve gölgeyle iç içe geçmiş saf büyüydü.

ve gölgeyle iç içe geçmiş saf bir büyüydü. Derimin altına süzüldü, garip, sarhoş edici bir uğultu, nabzımı hızlandırdı. Ne vaat ettiğini hissedebiliyordum: parmak uçlarımda alevler çiçek açıyor, nefesimden buzlar kıvrılıyor, fırtınalar irademe boyun eğiyordu.

"Bu yetenekle," dedi, "bir daha asla çaresiz kalmayacaksın. İnsanlar emirlerine boyun eğecek. Hiçbir düşman öfkenize karşı koyamayacak. Çocuklarınız güçlü doğacak, onlardan sonra gelenler de öyle, ta ki adınız efsane olana kadar."

Bir an için mermer zemin su gibi dalgalandı ve bana görüntüler gösterdi: ailem, temiz ve tok, artık paçavralar içinde değil; Dregs, geniş, güçlü ve parlak bir topluluk olarak yeniden inşa edilmiş; ben, sanki bunun için doğmuşum gibi, ellerimden sihir fışkırarak, bunun merkezinde duruyordum.

Tek yapmam gereken onu almaktı.

Adam bana yaklaştı ve göğsüm sıkıştı. Gücü neredeyse eziciydi. Havadaki büyü bana baskı uyguluyor, teslim olmam için beni ikna ediyordu.

Ama bu yerin ötesinde bir yerde, Valkaryn artık onu göremesem de, elimde hafifçe titriyordu. Kaelric'in bana söylediği şeyi hatırladım, kılıç olmadan Fenmyr'i asla geri alamayacağını.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Valkaryn zihnimde keskin ve acil bir şekilde titriyordu. *"Bu sihirli hediye kabul edersen, hayal ettiğinden daha güçlü olacaksın... ama Kaelric, halkını kurtarmak ve kaybettiği ailesinin intikamını almak için tek şansını kaybedecek. Benim intikamımı almak için."*

Kafam karışmıştı. "Ne? Neden?"

"Bu büyüü ele geçirdiğinde, Kaelric beni kullanma fırsatı bulacak ve başarısız olacak. Sana daha önce de söyledim, sahip olduğum güç açgözlüleri yok eder ve zalimleri çıldırır. Kaelric ikisi de değil, ama kalbi benim gücümü kullanacak kadar saf değil. Sadece sen yapabilirsin."

Göğsüm birden boşaldı. Ne diyordu bu? Bütün bunlardan sonra, Kaelric'in kazanmam için yaptığı onca şeyden sonra, onu elde edebilmek için... onu kabul etmeyecek miydi?

"O senin oğlun," diye azarladım onu.

Onun kalp kırıklığını kemiklerimde hissettim. *"Evet, bu yüzden sana yalvarıyorum: Dağın hediyesini reddet. Beni koru ve*

kurt soyunu vahşı kraldan kurtar. Birlikte onu yenebilir ve Kaelric'in tacını ona geri verebiliriz."

Seçim yapmak zorunda mıydım? Kaelric mi, yoksa halkım mı? Bu imkansızdı. Ama o bunu söylerken, Kaelric'i, küçük bir çocukken öldürülen ailesini düşündüm. Tacının ondan nasıl çalındığını. Benim aileme yardım etmeyi nasıl seçtiğini.

"İkisini de tutabilir miyim?" diye sordum ona.

"Hayır," dedi adam ve ben irkildim, onun altın rengi, şefkatli gözlerine baktım. Kafasını yana eğmiş, kararımı tartarken beni izliyordu, Valkaryn'in söylediklerini açıkça duyabiliyordu.

Ailem evsizdi, yeni bir hayat kurmak için Fenmyr'e gidiyordu ve bu, Kaelric'in onları kabul eden nezaketi sayesinde olmuştu.

Onu, halkının intikamını alacak hiçbir şey olmadan bırakamazdım.

"Seni tutarsam, bu vahşı kralı yenebilecek kadar güçlü olacağımıza söz verir misin?" diye sordum ona.

Hoşuma gitmeyen bir tereddüt vardı. Bu kurt adam alfa sahtekarı ne kadar güçlüydü?

"Onun hayatını sona erdireceğim ya da çeliğimi kırıp ruhumu cennete geri göndereceğim."

Bundan daha fazlasını isteyemezdim. Bu yüzden sevdiğim adamı seçtim. Kendi mutluluğum yerine onun mutluluğunu seçtim. Benim yapamadığım şeyleri onun ailem için yapacağına inandım. Zırhlı adamın altın rengi gözlerine baktım ve hüzünle gülümsedim.

"Üzgünüm, ama hediyenizi reddediyorum, ancak kılıcımı saklamak istiyorum." Bir kez başımı eğdim, sonra tekrar yukarı baktım.

Yüzündeki ifade değişmedi, ama rüzgâr aniden kesildi. Sıcaklık kayboldu ve adamın ağzının köşesi, sanki güneş üzerime parlıyor gibi hissettiren parlak bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Daha layık bir şampiyon bulunamazdı. Öyle olsun," dedi ve mermer ayaklarımın altında çatladı. Dünya parçalandı ve ben tekrar arenaya döndüm. Labirent yok olmuştu. Ev sponsorları Corvessa'nın cesedi üzerinde fısıltıyla konuşurken, biz tozla kaplı zeminde duruyorduk. Yorgunluk beni çok fazla etkiliyordu. Orada bayılacağımı hissettim. Valkaryn elimde sıcacık ve

sağlamdı ve Kaelric önümde duruyor, parlak bir gülümsemeyle bakıyordu.

Göğsüme baktığında gülümsemesi kayboldu. "İşaretin yok olmuş." Sesinde korku vardı.

Aşağı baktığımda sponsozumun işaretinin kaybolduğunu, yerine soluk bir cilt olduğunu gördüm. Dağdan sihir aldığımı gösteren Elit sihir kullanıcısı işareti de yoktu.

Kaelric'e baktım, o da belimdeki kılıcı inceliyordu. "Onu şimdi alacağım," dedi ve elini uzattı.

Yutkundum, iki adım geri çekildim ve yüzüne yansıyan hayalet gibi bakış kalbimi parçaladı.

"Hayır." Kaelric başını salladı. "Büyü işaretin nerede? Kazandın, büyü aldın."

Sesimin titremesini engellemeye çalıştım ama başaramadım.

"Reddettim," dedim ona ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Boynundaki kürkler dalgalandı. "Böylece Valkaryn'i koruyabilir ve sana yardım edebilirdim."

Ona doğru koştum, ama şimdi geri adım atan oydu. "Hayır. Ne yaptığının farkında değilsin." Başını salladı.

"On yıl bekledim. Kazanmana yardım ettim. Ona ihtiyacım vardı. Onu benden çaldın!" Son cümleyi çaresiz bir çığlıkla haykırdı ve sonra dönüşümü başladı. Sanırım bunu durduramadı.

O kurt şekline dönüştüğünde gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı.

"Hayır, anlamıyorsun," dedim ona. "Val bana senin onu kullanacak kadar güçlü olmadığını söyledi. Onu korumak zorundaydım, yoksa ikimiz de onu kaybedecektik."

"Yalan," dedi Kaelric. *"O sadece oğlunu korumaya çalışan bir anne idi. Bana hiç şans bile vermedin. Benim yeterince güçlü olmadığımı söylemeye ne hakkın var?"* Başını geriye attı ve gökyüzüne uludu, bu da kollarımda ürpertiye neden oldu.

"Sen benim eşim olduğunu mu sanıyorsun? Bir eş asla böyle bir şey yapmaz. Seni bunun için asla affetmeyeceğim." Bunlar, arenadan uzaklaşıp trene doğru koşmaya başlamadan önce söylediği son sözlerdi.

Göğsüme tekme yemiş gibi hissettim, o koşarak uzaklaşırken kalbim göğüs kafesim içinde kanıyordu. Olan biten her şeyden sonra kendimi şampiyon gibi hissetmiyordum. İçim boşalmıştı.

"Lütfen, söylediklerini unut," diye yalvardı Valkaryn. "Zamanla anlayacaktır. Fenmyr'e git. Halkıma yardım et."

Peki ya benim halkım? Onları zayıf ve büyüsüz bıraktığım halkım. Onları değil, aşk sandığım şeyi seçtiğim için.

Kaelric benim onun için yaptığım fedakarlıklara minnettar olmayacaktıysa, ben de ona yardım etmeyecektim. Kendi sorunlarımla uğraşmam gerekiyordu. Mesela, yerinden edilmiş tüm topluluğumun hayatta kalması gibi.

"Beni kandırdın," diye karar verdim ve öfkeyle kılıcın kabzasına sıkıca tutundum. "Halkıma sihir getirebilme yeteneğimi kaybettim, şimdi de Kaelric'i kaybettim!" diye bağırdım ve kılıcı ikiye kırmak istedim.

Kılıcım kalçamda titredi, gücü üzerime ağır bir battaniye gibi çöktü. *"Güven bana, genç kız, benim ihtiyacım var..."*

"Artık neye ihtiyacın olduğu umurumda değil. Kendimi, kendi halkımı düşünmem gerek. Artık benimle konuşma." Onu kınından çıkardım ve sıkıca kavrayarak arenadan fırladım.

Hiç düşünmeden bir erkek için her şeyden vazgeçmiş bir çocuk gibi hissettim. Pişmanlık içimi hızlı ve şiddetli bir şekilde yakıp kavurdu. Elit sponsorları, Kirk'ü, Corvessa'nın başsız cesedini geçtim ve hepsini geride bıraktım.

Kendimi çok aptal hissettim, saklanmak istedim. Aileme, Arcane Trials'ı kazandığımı ama onlara götürecek sihir gücüm olmadığını nasıl söyleyecektim? Onlar çadırlarda yaşıyor, yeniden inşa etmeye hazır olacaktı ve benim onlara sunacak *hiçbir* şeyim yoktu.

"Brynn, sadece..." diye başladı Valkaryn.

"Bana bir daha konuşursan, bir demirciye para verip seni eritirim!"

Ben sinirlendim ve o sessiz kaldı.

Bir daha asla. Bir daha asla bir erkeğin ihtiyaçlarını kendiminkinden önce koymayacağım.

"Brynn!" Ben arenadan çıkıp tren istasyonuna doğru ilerlerken, garip bir kadın sesi duyuldu.

Döndüğümde, sol elinde bir parşömen tutan, nefesi kesilmiş bir Aerlyn habercisi gördüm.

"İlk treni kaçırdım, sonra da sen arenadaydın." Nefes nefeseydi.

Onu baştan aşağı szdm. şehrin habercisinin kırmızı pelerinini giyyordu, ama bu kadar uzakta ne arıyordu? Ve neden benim adımlı seslendi?

Kaelric ve Valkaryn yüzünden kafam çok karışıktı ve başka hiçbir şeyle ilgilenemiyordum.

"Ailem iyi mi?" Belki Hildreth'e hiç varamamışlardı, belki trenleri saldırıya uğramıştı ve...

"Bilmiyorum, ama sana bunu getirdim." Sanki biri onu izliyor gibi omzunun üzerinden geriye baktı.

Parşömeni aldım ve o hareketsiz bir şekilde bana tekrar baktı. "Oh, param yok," dedim ona.

Utanmış gibi başını salladı. "Hayır, yle değil. Ben sadece... Kazandın mı?" Gülümsedi.

Evet, kazandım. Arcane Trials'ı kazandım, ama bunu gösterecek hiçbir sihirim yoktu

"Evet."

"Tebrikler." Gülümsedi. Göğsündeki Elit büyü işaretine baktım

. O bir haberciydi, Aerlyn'de önemsiz bir iş. Kesinlikle asil kanlı değildi. Muhtemelen zayıf bir sihre sahipti, ama yine de sihir.

"Teşekkürler," dedim kuru bir şekilde, umarım gider de bu mektubun içinde ne yazdığını huzur içinde okuyabilirim.

"Olanlar için zgnm... Dreg yangını. Anneme yardım gönderebilir miyiz diye sordum..." Tereddüt etti. "Ama başımızın belaya girmesinden korktuk."

Son yirmi dört saatte o kadar çok şey olmuştu ki, düşünmek bile midemi bulandırıyor. Yangın, trene yapılan Watcher saldırısı, duruşma, Kaelric.

"nemli değil," dedim ve platforma doğru yürüdüm. "Mesaj için teşekkürler." Kaelric ve ben aynı trende mi olacaktık, yoksa kurt formunda eve kadar koşarak mı gidecekti?

"Sen bir kahramansın!" diye arkamdan seslendi.

Bir kahraman mı? Kimin için? Elitler için değil, ve sihir gücüm olmadan eve döndüğümde, benim halkım için de değil.

Trenin kapısından içeri szlp boş vagona yığıldım, acı ve yorgunluk uzuvlarımı çekiyordu. Parşömeni açtığımda, Cassian'ın el yazısını fark edince kalbim gmledi.

Sevgili Brynn,
Kardeşimi kimin öldürdüğünü öğrendim. Kaçmak
zorunda kaldım.

Beni de öldüreceklerdi. Yangın, kardeşim, yurttaki
yapılan saldırı, hepsi Corvessa'nın işiydi. Arkanı kolla
ve en önemlisi, denemeleri kazan. Benim için,
kardeşim için, Fiona için, ailen için. Kendin için. Sana
inanıyorum.

Herkes için
sihir. Seni
bulacağım,
Cassian

Nefesim kesildi.
Cassian Draven hayattaydı.

Yirminci Bölüm

Beş

Kalbim kırık ve utanç duygusunun ağırlığı altında Hildreth'e indim. Trenden attığım her adım belirsizlikle ağırlaşıyordu. Neyle karşılaşacaktım? Kaelric, Valkaryn'i tutmaya karar verdiğim için halkımı korumayı teklifini geri çekecek miydi? Her geçen saniye bu kararımdan daha da pişman oluyordum. Elbette geri çekecekti. Neden çekmesin ki? Onu ihanet etmişim ve sevdiklerimi korumaya devam etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Köyün içine adım attığımda nefesim kesildi. Hildreth, beklemediğim bir güzellikle önümde uzanıyordu. Batıda, düz tarım arazileri sonsuz bir şekilde uzanıyor, geç saatlerdeki güneşin altında altın rengi ve verimli görünüyordu. Doğuda, kalın ağaçlar gökyüzünü gümüş dişler gibi delen karla kaplı dağlara kadar uzanıyordu. Uzakta, çevredeki arazinin yeşilliğini yansıtan parıltıyan bir göl görünüyordu. Bu yerin her şeyi yemyeşil, canlı ve umut doluydu.

Kaelric'in tarif ettiği gibi, parlak turuncu kabaklar yolları süslüyordu, sarmaşıkları çimlere yayılmıştı. Yolların kenarındaki çalılara yabani çilekler yapışmıştı. Kasabanın merkezi tren istasyonuna yaslanmış, basit bir çekiciliğe sahip dar sokaklardan oluşuyordu. Rüzgarda sallanan el boyaması tabelası olan bir genel mağaza, yarınki ticaret için tezgahların kurulmaya başlandığı bir açık hava çiftçi pazarı ve kapısından kumaş ruloları taşan bir terzisi vardı. Bana Aerlyn'i hatırlattı, ama

Soğuk mükemmelliği yoktu. Burası, elitlerin dokunmadığı, samimi ve gerçek bir yerdı.

Uzaklarda, ufku kaplayan bir çadır ordusu gördüm. Yüzlerce çadır. Benim halkım.

Wolfkin köylüleri, ben geçerken nazikçe gülümsediler ve el salladılar, gözleri meraklı ama nazikti. Kaelric veya savaşçılarından birinin ortaya çıkıp bana gitmemi söylemesini, beni dışarıya kadar eşlik etmesini bekledim. Aklımda, halkımın çadırlarını sökmeleri emredilip, gidecek hiçbir yerleri olmadan topraklara dağılmaya zorlandıkları korkunç bir görüntü belirdi.

"Brynn."

Kadın sesi arkamdan geldi, o kadar keskin ki beni irkitti. Kalbim hızla çarparak döndüm.

Onu hemen tanıdım. Kaelric'in kurtlarından biriydi. Elia'nın kurtarılması sırasında oradaydı.

Bakışları belimdeki Valkaryn'e kaydı ve beni şaşırtacak şekilde başını derin bir şekilde eğdi.

"Merhaba. Muhtemelen burada olmamam gerektiğini biliyorum, ama ailemi kontrol etmek istedim," dedim çabucak. Beni durdurmaya çalışırsa, direnecektim.

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Evet. Benim adım Larissa. Seni onlara götürmek için buradayım."

"Oh. Tamam." Boğazım kurumuştı, ama zorla kelimeleri çıkardım.

O anda anladım. Kaelric henüz dönmemişti. Kurtlarına bizi kovmalarını söylememişti.

Ama bunu düşünürken, Kaelric toplantı salonundan çıktı. Elia onun yanında yürüyor ve heyecanla konuşuyordu. Gözleri bir anlığına bana takıldı. Yüzünde hiçbir şey belli etmiyordu, benim varlığımdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Reddedilme beni içten içe boşalttı.

Elia ise meydanı koşarak geçti, sesi sevinçle yükseldi. "Brynn!"

Bana çarparak sıkıca sarıldığında gülümsemeden edemedim. Ona sarıldım, sanki yalnız olmadığımı kanıtlayan bir şey gibi onun kokusunu içime çektim. Larissa kibarca kenarda bekledi, ama Elia beni bırakmaya niyeti yokmuş gibi sarıldı.

"Beni kurtardığın için sana hiç teşekkür edemedim," diye fısıldadı, sonunda geri çekildiğinde gözleri buğulanmıştı.

"Rica ederim. Ailemi gördün mü?" diye sordum hemen.

Gülümsemesi daha da parlaklaştı. "Dregs'in yanması için üzgünüm, ama her sabah Sable'ın kapımı çalacağını bilmek bana büyük bir mutluluk veriyor. O sadece çocuklarımla oynuyordu. Gel, ailemle tanışabilirsin."

Elia Larissa'ya baktı. "Bundan sonrasını ben devralırım." Larissa tekrar eğildi ve uzaklaştı.

"Neden bana selam veriyor?" diye fısıldadım.

Elia bakışlarını Valkaryn'e çevirdi. "Sen, Fenmyr'in eski kraliçesinin ruhuyla dolu bir kılıç kullanıyorsun. Birçok kurt bu yüzden sana büyük saygı duyacaktır."

Bu düşünce beni durdurdu. Val'in ruhunu yanımda taşımak ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. O onların kraliçesiydi. Sembolleriydi. Umutlarıydı. Ve şimdi bana bağlıydı.

O ve ben konuşmuyorduk. Ona sessiz olmasını söylemiştim ve o da itaat etmişti. Beni kandırmış ve her şeyimi kaybetmeme neden olmuştu: halkıma ve Kaelric'e sihir getirme şansını. Onunla işim bitmişti.

"Kaelric sana ne söyledi bilmiyorum, ama ailem ve benim burada ne kadar süre daha hoş karşılanacağımızı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Elia durdu ve bana döndü, yüzünde şefkat dolu bir ifade vardı. "Kaelric istediği sonucu alamadı. Sen de alamamışsın gibi görünüyor. Ama o sözünün eri bir adamdır, sen ve halkın hala burada hoş karşılanıyorsunuz."

Duygularımdan boğazım düğümlendi. Onun dudaklarından çıkan ses onun mu, yoksa onun mu?

"Emin misin ki..."

"Eminim." Beni nazikçe keserek sözümü kesti. "Seni aileme götürelim ve benim ailemle tanıştıralım."

Onun kesinliği beni sakinleştirdi, ama kalbim hala şüpheyle doluydu. Beni asla affetmeyeceğine yemin etmesine rağmen, Kaelric kalmamıza izin veriyordu. Bu mantıklı değildi.

Elia beni kocası Jay ve çocuklarıyla tanıştırdı: Brettie, buğday rengi bukleleri olan utangaç beş yaşındaki kızı ve Cleo, geniş, meraklı gözleri olan yedi yaşındaki oğlu. Kulübeleri kasabanın kenarında, kabak tarlalarının yanında bulunuyordu. Arka bahçede yaz kabağı, fasulye ve çileklerle dolu bahçe yatakları hayat doluydu. Yirmiden fazla tavuk çimleri gagalarken, tüyleri güneşte parılıyordu. Bu manzara beni hayranlık ile doldurdu. Annem hasta olduğunda aileme bakmak için onun seçilmesine şaşmamalı.

Onun evinden ayrıldıktan sonra, beni çadır köyünden geçirdi. Yarın, ailelerin kalıcı arazi parselleri için kura çekecekleri bir piyango başlayacaktı.

"Kalıcı mı?" diye inanamadan sordum.

Elia başını salladı. "Artık hepiniz Fenmyr vatandaşısınız, Kaelric'in koruması altındasınız, siz aksini seçene kadar."

Kalbim acı bir şekilde sıkıştı.

Bir kova üzerinde eğilmiş, çamaşırları ovuşturan Bayan Dorset'e selam verdim. Yorgun ama gülümseyerek başını kaldırdı.

"Seni görmek ne güzel, canım. Bu topraklar ne kadar harika, değil mi? Kabak çorbasından asla bıkmayacağım."

Gülümsedim. "Öyle."

Ve gerçekten öyleydi. Bu yerdeki çadırlar bile, geride bıraktığımız hayattan yüz kat daha iyiydi.

"İnan bana, balkabağından bıkacaksın," diye Elia bana sırtarak fısıldadı.

Ama yanıliyordu. Karnını doyuracak kadar yanmış fare eti yediğinde, balkabağından asla bıkmazsın.

Annem beni gördüğü anda, taşıdığı kovayı düşürdü ve bana doğru koştu. Yüzünde güneş ışığı gibi bir rahatlama belirdi. Beni kollarının arasına sıkıca sararken gözlerim yaşlarla doldu.

"Oh, Bean, çok endişelendim. Yaratıcıya şükürler olsun ki iyisin."

Geri çekildiğinde, bakışları Valkaryn'e, sonra da hiçbir iz olmayan göğsüme kaydı ve gülümsemesi sönüverdi.

"Konuşmamız gerek," dedim ona yumuşak bir sesle. "Gracine teyzeyi ve diğerlerini topla."

O da başını sallayarak elimi sıktı. "Sihirli olup olmaman umurumda değil, Brynn. Önemli olan senin güvende olman."

Gözyaşlarım, durdurmaya çalışmama rağmen akmaya başladı. Elbette, o biliyordu. Onun ve kardeşlerimin göğüslerinde iz kalmadığında, tahmin etmiş olmalıydı. Muhtemelen benim öldüğümü düşünmüştü.

On dakika sonra, Gracine teyzemin çadırında duruyordum. Kuzenlerim Gregg amca ve Lynn teyzeyle bir araya gelmişlerdi. Yorgun görünüyorlardı ama beklediğimden daha sağlıklıydılar.

"Ne oldu, Brynn?" diye sordu annem.

Omuzlarımı dikleştirdim, başımı kaldırdım. "Gizemli Denemeleri kazandım, ama büyü yapmamayı seçtim."

Kuzenlerim arasında bir şaşkınlık dalgası yayıldı.

"Bunun yerine bunu almaya karar verdim." Elim Valkaryn'e uzandı. "Şimdi pişmanım, ama yapabileceğim bir şey yok. Hepinizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ve özür dilerim."

Annem gibi olan Gracine teyze öne çıktı ve ellerini omuzlarıma koydu. Gözleri parlıyordu. "Tatlım, hiç sahip olmadığım bir şeyi özleyemem. Burada kalabilir miyiz?"

Başımı salladım.

"O zaman her şey yolunda. Eve döndüğüne sevindim." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve dışarı çıktı.

Ev. Hildreth artık benim evimdi.

Sonra amcam beni kucakladı. "Seninle gurur duyuyorum Brynnie. Büyü kimin umurunda?"

"Evet, kim Elit olmak ister ki? Ben istemem." Teyzem Lynn gülümseyerek araya girdi ve kalçasını benimkine çarptı.

"Ben istedim," diye mırıldandı Tyrus.

Güldüm ve haftalar sonra ilk kez bu ses gerçek geldi. Çadırdan birlikte çıktık ve göğsümden bir yük kalktı.

O gece, ailemiz iki çadıra ayrıldı. Ben büyük çocuklarla bir çadırı paylaştım, annem ise küçüklerle kaldı. Bu yeni yerde uyanık kalıp huzursuz olacağımı düşünüyordum, ama başımı uyku tulumuna koyduğumda huzur beni sardı. Elia'nın sözleri zihnimde yankılandı. *Kaelric sözünün eri bir adamdır; sen ve halkın burada hoş karşılanırsınız.* Bu gerçeğin verdiği güvenle, aylardır hiç olmadığı kadar derin bir uyku çektim.

* * *

Ertesi sabah, işler dağıtıldı. Otuzdan fazla görevin yazılı olduğu bir parşömen dolaştırıldı ve her birimize üç seçim işaretlememiz söylendi. Her birimize üç iş verileceğini düşündüm, ama ilk isim olan Bay Wheeler'ın adı okunduğunda, onun demiryolu istasyonunda enkaz ve pasları temizlemekle görevlendirileceği söylendi ve sonra bir sonraki isim okundu. Hepimiz kafamız karıştı. Bir sonraki isim okunduğunda mırıldanmalar başladı ve Tonea Berry kabak hasadına atandı.

"Greyseon..." Dişi kurt kızı bir sonraki kişiyi çağırmaya başladığında, Tonea boğazını temizledi.

"Affedersiniz, en çok istediğimiz üç işi seçeceğimizi sanıyordum." İşleri dağıtan kurt kadına sordu.

Tıknaz ve sert görünümlü dişi kurt adam başını salladı. "Ve eğer hoşuna gitmezse, değişiklik istemek için bir yıl beklemen gerekir."

Ayağa kalktım. "Hayır, hanımefendi, merak ettiğimiz şey, biz üç iş seçtiğimiz halde neden sadece bir işi okuduğunuz."

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve kenarda duran Elia boğazını temizledi ve kurt kadının uzun bir listeden isimlerimizi okuduğu geçici platforma doğru yürüdü.

"Hildreth'teki hayat Dregs'teki gibi değil. Tek bir işiniz var ve günde sadece sekiz saat çalışıyorsunuz. Sonra eve gidip ailenizle vakit geçiriyor veya dinleniyorsunuz. Haftada iki gün izinimiz var, ancak bu izinler, kasabanın o günlerde durmaması için kademeli olarak veriliyor. Hasta olduğunuzda işe gelmezsiniz ve kovulmazsınız. 65 yaşın üzerindeyseniz çalışmak zorunda değilsiniz, ancak isterseniz yarı zamanlı çalışabilirsiniz. On altı yaşın altındaysanız, işiniz tam zamanlı olarak okula gitmektir. Hamileyseniz, sadece üçüncü üç aylık dönemde yarı zamanlı çalışmanız beklenir ve çocuk doğduktan sonra altı ay işten izin alırsınız. Herkes aynı sayıda saat çalışır ve her şeyi paylaşırız. Geçen bahar kabak tarlasının su basması gibi acil bir durum olursa, ekstra yardım için gönüllüler ararız."

Kalabalık sessizliğe büründü ve halkım Elia'nın az önce söylediklerine şok içinde bakakaldı. Yetmişli yaşlarında tatlı bir dul olan Bayan Bunson gözyaşlarına boğuldu. Parmakları o kadar eğri ve boğumluydu ki, ağlamasını saklamak için yüzünü zar zor kapatabiliyordu. Kızı Melody de onu kucakladı, gözlerinde de yaşlar vardı. Fiona'ya baktım, şişmiş karnını okşuyor ve gülümsüyordu. Çocuk doğduktan sonra altı ay işten uzak kalmak mı? Annem hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Tek iş. Günde sekiz saat. Haftada iki gün izin. Bu bir rüyaydı. Duyulmamış bir şeydi.

Kurt kadın boğazını temizledi ve yoklamaya devam etti. "Greyseon Birks, odun işleme," dedi.

Greyseon, kırklı yaşlarında iri ve güçlü bir adamdı. Görevlendirilince gülümsedi ve karısına sarıldı. Her birime görev verilirken dinledim. Sonunda annem çağrıldı.

"Çocuk bakıcısı yardımcısı," dedi kadın ve annem gülümsedi.

"Ben de onu istiyordum." Annem bana gülümseyerek baktı. "Bütün gün küçüklerle vakit geçirebileceğime ve buna iş diyeceğime inanabiliyor musun?"

Gözlerime dolan yaşları tutamadım ve boğazımı temizleyerek başımı salladım.

Kadın listenin sonuna geldiğinde, hepimize zaman ayırdığımız için teşekkür etti ve öğle yemeği molası verdikten sonra bina toplantısı için geri gelmemizi söyledi. Hepimizin ev inşa etmek için arsa alması gerekiyordu.

"Benim adım okunmadı," diye anneme fısıldadım. O omuz silkti. "Unuttular mı? Git sor."

Ayağa kalktım ve muhtemelen kabak içeren bir şeyler yemek için dağılan kalabalığın arasından geçtim.

"Affedersiniz, hanımefendi?" Uzaklaşan kurt kadınına yaklaştım. Bakışları belimdeki kılıca kaydı ve biraz daha dik durdu. Artık onu taşımama gerek yoktu ama alışkanlıktı.

"Sanırım bir hata yaptınız. Benim adımlı söylemediniz. Brynn Brighton?"

Kadın sertleşti, gözleri Valkaryn'e kaydı. "Hata yok. Sana iş verilmeyecek."

Bu sözler canımı yaktı. Utanç yüzümü yakıyordu. Kaelric bana Ban güvenmiyordu.

a.

"Bütün gün ne yapacağım? Çalışmak istiyorum. Katkıda bulunmak istiyorum."

Kadın sarsılmış görünüyordu, sanki yardım arıyormuş gibi etrafına bakındı.
"

Bu görevleri konseye bildirmeliyim. Gidebilir miyim?"

Gitmeme izin verilir mi? Onun sözleri kulaklarımda çınlayarak başımı salladım. Sana iş verilmeyecek. Bu ne anlama geliyordu?

Bunu düşünmeye vakit bulamadan, Sable beni öğle yemeğine çağırdı. Kabak tarlalarında uzun ahşap masalara oturduk. Taze sebzelerden yapılmış, yağ ve sirke ile karıştırılmış, kabak çekirdeği serpilmiş bir çiftçi salatası ve kalın bir dilim kabak ekmeği yedim. Hatta ikinci porsiyon bile ikram ettiler.

Çocukların yemek ve neşeyle dolmuş yüzlerine bakınca gözlerim yine yaşlarla doldu. Neden hala yetmeyeceğinden korkuyordum? Neden halının çekilmesini bekliyordum?

"Burası cennet. Hepimizin yangında öldüğüne ve burasının cennet olduğuna karar verdim," diye Mira yüksek sesle duyurdu ve masamızdan ve yanımızdaki iki masadan kahkahalar yükseldi.

Sable uyuklu bir şekilde bana yaslandı. "Gerçekten sonsuza kadar burada kalabilir miyiz, Brynnie?"

Ağzımı açtım, emin değildim, kalbim gerçek ve korkunun tuzağına düşmüştü. Kaelric ve ben aramız bozuktuk. Elia hoş geldiniz dese bile, nasıl emin olabilirdim?

"Evet, kalabilirsiniz."

Derin ses arkamdan geldi. Kaelric.

Kalbim dondu. O güçlü ve kararlı ses içimi eritip, ardında acı verici bir sızı bıraktı.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi amcam hızla ayağa kalkarak elini sıkmak için.

Gözlerimi masadan ayırmadım, ona bakacak kadar güçsüzdüm. Diğerleri de tek tek öne çıkıp ona teşekkür ederken, sesler yükseldi.

Kaelric yanımdan geçip gitti, bana sadece sırtını gösterdi.

Valkaryn'in kabzasına baktım, göğsümü sıkıştıran bir acı hissettim. Bu onun yapmıştı. Beni ikna etmişti ve ben de onu dinlemiştim.

Kaelric'in ailesi katledilmiş, krallığı parçalanmıştı. Onu neden korumak istediğini biliyordum, ama onun iradesi bana her şeyimi kaybetmeme mal olmuştu. Halkım için sihir gücümü kaybetmiştim. Kaelric'i kaybetmiştim.

Şimdi tek yapabileceğim, onun uzaklaşan sırtını izlemek ve aramızdaki sessizliğin ağırlığını hissetmektir.

Öğle yemeğinden sonra, konseyin toplandığı açık alana geri çağrıldık. Güneş ışığı taş yollarda parılıyordu ve havada çam kokusu ve yakındaki evlerden gelen yemek pişirme kokusu vardı. Aileler birbirine sıkıca sarılmış, çocuklar isimler okunurken heyecanla fısıldaşıyorlardı. Öne çıkan her aile, yeni topraklarının tapusunu ve haritasını, bu yeni yerde köklerini temsil eden yeni bir parşömen kağıdı aldı.

Arazinin vergisiz olarak ücretsiz olarak verilen bir hediye olduğu açıklandı. Kasabadaki inşaat ekibinin rehberliğinde kendi evlerimizi inşa edecektik ve inşa ettiğimiz her şey çocuklarımıza miras kalabilecekti. Tek yapmamız gereken onurlu bir şekilde yaşamaktı.

Hildreth'in kuralları basitti. Öldürmek yok. Çalmak yok. Ashmane sürüsüne sırları satmak yok. Anlaşmazlıklar konsey tarafından çözülürdü ve sadece en ciddi konular Alfa'nın önüne getirilirdi.

Kalabalığın içinde duruyordum ve sözler yarı hatırlanan bir rüya gibi üzerime çöküyordu. Sanki dünya sürekli bir lütuf akışına dönüşmüş gibi, gerçek dışı geliyordu. Hediye üstüne hediye önümüze serildi, ta ki sonsuz bir Noel sabahı gibi hissetmeye başlayana kadar. Yine de, bu sevincin altında, bir şeylerin ters gitmesine hazırlandım.

Neden sadece bunun tadını çıkaramıyordum?

Annem benim tedirginliğimi hissetmiş gibiydi. Fiona ve ailesi topraklarını almak için öne çıktıklarında, bana eğildi ve alçak ve sakin bir sesle konuştu.

"Alışmak zaman alacak. İyi şeylere alışkın değilsen, biraz tuhaf gelirler."

Başka bir isim okunduğunda annemin sözleri aklımda kaldı.

"Brighton ailesi."

Rahatlama hissi beni o kadar güçlü bir şekilde sardı ki başım döndü. Bir an için, bizi es geçeceklerinden, tarlalara kurulan çadırlarda kalacağımızdan korktum. Hiç yoktan iyidir, ama unutulma düşüncesi bir gölge gibi üzerimde duruyordu.

Annem sakın bir vakarla öne çıktı. Podyumdaki kadın eğilip annemin kulağına bir şey fısıldadı. Annemin gözlerinin buğulanmasını, hızlıca başını sallamasını, dudaklarının titremesini gördüm.

Kadın anneme bir şey uzattı ve annem onu hemen cebine koydu.

Annem geri döndüğünde, merakımı bastıramayıp ona yanaştım.

"Ne dedi?" diye fısıldadım.

Annemin bakışları yumuşadı. "Bize işlenmemiş arazi verilmeyeceğini söyledi. Bizim için zaten inşa edilmiş bir evin hazırlandığını söyledi." Sesi çatladı ve gözyaşları yanaklarından serbestçe akmaya başladı.

Bir ev mi? Bu kelime zihnimde yankılandı. Diğer ailelere baktım, acaba onlara da böyle bir hediye verilmiş miydi? Belki de birkaç boş ev kalmıştı ve şimdi en büyük ailelere veriliyordu.

Dağılmamızın ardından annem, elinde sıkıca tuttuğu elle çizilmiş haritayı takip ederek bizi yol boyunca yönlendirdi. Donanım mağazasını geçip topluluk parkında sola döndük. Çocuklar orada çılgınca koşuşturuyorlardı, bazıları çıplak ayakla ve insan şeklinde gülüyorlardı, diğerleri ise kurt şeklinde, tamamen kürk ve pençelerle, sınırsız bir enerjiyle koşuşturup yuvarlanıyorlardı. Kahkahaları ve ulumaları rüzgârla taşınıyor, hepimizi gülümsetiyordu.

Annem hızını yavaşlattı ve haritayı tekrar kontrol etti. Önümüzde yoğun bir ağaç kümesi belirliyordu. Ağaçların gövdelerinde yol ikiye ayrılıyordu ve ağaçlardan birinin gövdesine 301 rakamları oyulmuştu. Yeşilliklerin içine dar bir yol açılıyordu.

"Burası, buradan geçeceğiz," dedi annem.

"Oh, çok heyecanlıyım. Sence şömine de var mıdır?" Finn, elinde sopa kılıcıyla, parmak uçlarında zıplayarak haykırdı.

"Ya iki odadan fazla olursa?" diye sordu Mira nefes nefese.

"Umarım bir evcil kurt da vardır," diye ekledi Sable kesin bir şekilde.

Annem gülümseyerek onları susturdu ve ağaçların arasından gölgeli bir yola çıktık. Ötesinde duran şey beni olduğum yerde durdurdu.

Ev, bir masaldan çıkmış gibi görünüyordu. Konak demek daha doğru olurdu. Devasa bir ahşap kulübe, güneş ışığında altın rengi duvarlarıyla, sanki etrafındaki ormandan oyulmuş gibi yükseliyordu. İki katlı bina, yeni döşenmiş kiremitli çatısıyla gökyüzüne uzanıyordu. Büyüklüğü beni nefesimi kesmişti.

Annem verandaya doğru yürürken, "Bir hata olmalı," diye mırıldandım.

Titrek parmaklarıyla pirinç bir anahtar çıkardı, kilide soktu ve çevirdi. Kapı yumuşak bir tıklama sesiyle açıldı ve benle aynı anda nefesini tuttu.

Sonra kaos patlak verdi. Kardeşlerim, sanki hayatları boyunca bu anı beklemişler gibi, sevinç çığlıkları atarak, dalga gibi üzerimizden geçip eve daldılar.

"Elitlerin evlerinde olduğu gibi tam donanımlı bir mutfak var!" Mira'nın sesi içeriden duyuldu.

"Bir, hayır iki şömine var!" diye bağırdı Finn.

"Altı yatak odası saydım!" diye bağırdı Tyrus, koridorda koşarken sesi boğuk çıkıyordu.

"Vay canına! Küvet var!" diye başka bir ses çığlık attı.

Giriş kapısında donakaldım ve içeriye bakakaldım. İç mekan, kırmızı renkli vurgularla süslenmiş yumuşak krem rengi mobilyalarla parıldıyordu. Kapının yanındaki cilalı ahşap masanın üzerinde, üzerinde adım yazılı katlanmış bir not duruyordu.

Kaelric'in el yazısıydı.

Notu alıp göğsüme sıkıca bastırdığımda boğazım düğümlendi. Anneme baktığımda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Girişte sessizce ağlıyordu, yüzü sanki Yaradan'a şükranlarını sunuyormuş gibi yukarı doğru bakıyordu.

"Hemen dönerim. Arkayı kontrol edeceğim," dedim ona sessizce, Kaelric'in yazdıklarını okumadan bir saniye daha orada duramadan.

Arka veranda, dalları perdeler gibi yere kadar uzanan üç ağlayan söğüt ağacının sıralandığı geniş bir bahçeye bakıyordu. Onların ötesinde, rüzgârda dalgalanan altın rengi tarlalar uzanıyordu. Çitin yanında bir salıncak vardı, zincirleri hafifçe sallanıyordu ve yakınında, üzerinde yeni bıçak izleri olan tahta bir hedef duruyordu. Çocuklar buna bayılırdı.

Verandanın basamaklarına çöktüm, kendimi hazırladım ve mektubu açtım.

Brynn,

Seninle tanışana kadar hiç aşık olmamıştım. Bu lüksüm yoktu. Hayatım boyunca tek amacım, doğuştan hakkım olanı geri almak ve ailemin intikamını almaktı. Bin yıl geçse de kendi eşim tarafından ihanete uğrayacağımı asla düşünmezdim.

Bu sözler çelik gibi kalbimi deldi. Parşömeni dizime bastırırken nefesim titriyordu, düşmek üzere olan gözyaşlarını zorla geri tutuyordum. Yine de okumaya devam etmek için kendimi zorladım.

Yine de senden nefret edemiyorum. Hâlâ bugün yeterince yemek yedin mi, dün gece nasıl uyudun diye merak ediyorum. Hata yaptığın için ailen suçlu değil. Asla affedemeyeceğim büyük bir hata. Bu yüzden annemin isteyeceğini düşündüğüm şeyi yaptım. Valkaryn seni seçti, ben değil. Seni iki kez seçti. Birincisi bağlanma salonunda, ikincisi ise denemeleri kazandığında, seni onu tutmaya ikna etti.

Dudağımı acıyan kadar ısırdım. Aramızda derin bir ihanet olmasına rağmen, o hala beni düşünüyordu. Hala yediğim, uyuduğumla ilgileniyordu.

Ve böylece size onun çocukluk evini bırakıyorum. Tren istasyonunda bulunmuştu, annesi enfeksiyondan ölmüş ve Aerlyn'de inmesi gereken trenden hiç inmemiş bir bebektir. Tren bütün gece boş vagona annemin çığlıkları eşliğinde yol aldı ve buraya vardığında, dedem ve ninem ona bir bakış attılar ve onu yalnız bırakamayacaklarını anladılar. Onu 301 Park Lane'e getirdiler ve kendi çocukları gibi yetiştirdiler. Üç yaşında kurtların sırtında büyüdü, beş yaşından itibaren babamın üçüncü komutanı olan ağabeyi tarafından kılıç eğitimi aldı, gerisini biliyorsunuz.

Babamın ordusunda en yüksek rütbelere yükseldi ve ona aşık oldu. Annem tanıdığım en zeki, en güçlü kadındır, bu yüzden seni seçtiyse, ikinize birlikte mutluluklar dilerim.

Ailenizin bu evde mutlu ve sağlıklı yıllar geçirmesini diliyorum. Senin ve annemin birbirinizle olan bağınızın keyfini çıkarmanızı diliyorum. Sana kötü bir şey dilemiyorum.

Gözyaşları kelimeleri bulanıklaştırdı. Onu neredeyse görebiliyordum, trende bırakılmış ağlayan bir bebek, yıllar sonra kurtlar arasında kılıç eğitimi alan bir genç kız. Bu ev sadece bir hediye değildi, onun mirasıydı.

Gözyaşlarımın düştüğü yerde mürekkep başparmağımın altında leke oluşturdu.

Denedim, ama kalbim ve kurtum senin hakkında kötü düşünmeyi bile kabul etmiyor. Halkının iyi yerleştüğinden emin olmak için bu haftayı Hildreth'te geçireceğim, sonra savaş cephesine yaklaşıp tüm ailemin öldürüldüğü gün yapmaya karar verdiğim şeyi nihayet tamamlayacağım. Ya da denerken öleceğim.

Tabağın daima dolu olsun, Kaelric.

Bir hıçkırık ağızımdan çıktı, kesik kesik ve acı verici. Mektubu göğsüme sıkıca bastırdım, sanki onunla onu tutabilirdim gibi, ama o çoktan gitmişti. Orada, ilk kesik kadar taze ve keskin bir kalp kırıklığıyla oturdum. Kalbimde hissettiğim acı keskin ve kesik kesikti, sanki o içime uzanmış ve benden hayati bir parçamı koparmış gibiydi.

Kaelric'in eli bunu sağlam ve güçlü bir şekilde yazmıştı, ama her satırda onun içindeki savaşın kanadığını hissedebiliyordum. Beni asla affetmeyeceğini söylüyordu, ama her kelimesinde bana olan ilgisi hissediliyordu. Yemek yiyip yemediğimi merak ediyordu. Uyuyup uyumadığımı merak ediyordu. Bana annesinin çocukluk evini, onun büyüdüğü yeri vermişti, sanki beni onun anılarının içine yerleştirerek beni güvende tutabileceğini düşünüyormuş gibi.

Önümdeki bahçe gözyaşlarıyla doluydu. Ağlayan söğütler çitin boyunca eğilmiş, dalları rüzgarda sallanıyordu. Salıncak hafifçe gıcırıyordu ve tahta hedef, yeni atılmış bıçakların izlerini taşıyordu. Burası aile için, çocukların kahkahaları için, savaşa doğru yürürken bana verdiği gelecek için tasarlanmış bir yerdi.

Boğazım o kadar sıkıştı ki nefes almak bile acı veriyordu. Mektubu dudaklarıma bastırdım ve hıçkırarak ağlamaya başladım, omuzlarım titriyordu, keder içimden dışarı dökülüyordu. Onun öfkesine hazırlıklı olduğumu sanmıştım, ama onun merhametine hazırlıklı değildim. Sevgiyle karışık kalbi kırıklığı, nefretin hiç yapamayacağı kadar derinden yaraladı beni.

Sonunda mektubu kucağıma indirdim, gözyaşlarım mürekkebi ıslattı. Başımı geriye eğdim ve sonsuz gökyüzüne bakarak Yaradan'dan güç diledim. Hava serindi, ama utançtan tenim yanıyordu. Yanlış bir seçim yapmıştım. Onu kaybetmişim. Ve şimdi bana hediye ettiği evin arka verandasında oturmuş, bir zamanlar asla olmayacağıma söz verdiğim kız gibi parçalanıyordum.

Evin içinde, kardeşlerimin sevinç çığlıklarını duyabiliyordum, sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Bu yeri çoktan kendilerininmiş gibi sahiplenmişlerdi, neşe ve hayatla doldurmuşlardı. Onlar için bu, yeni bir şeyin başlangıcıydı. Benim içinse, onunla birlikte umduğum her şeyin sonu.

Mektubu dikkatlice katladım, titrek parmaklarımla kırıksıklıkları düzelttim ve zarfına geri koydum. Kalbim ikiye bölünmüş gibiydi, bir yarısı Kaelric'in bana verdiği hayata tutunurken, diğer yarısı ise benim attığım hayatın yasını tutuyordu.

Derin ve titrek bir nefes alarak, basamaktan kalktım ve kapıya doğru döndüm. İçimde ne kadar fırtına koparsa kopsun, ailemin beni çökmüş halde görmesine izin vermeyecektim. Henüz değil.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kaelric ertesi hafta ayrıldı ve ben yavaş yavaş Hildreth'teki hayata alışmaya başladım. Annesinin çocukluk evini bana emanet etmesinin üzerinden sadece yedi gün geçmişti, ama her koridorundan geçtiğimde, sanki başkasının hayatına izinsiz girmişim gibi hissediyordum.

Ev, şimdiye kadar gördüklerime kıyasla çok büyüktü. Annemin nihayet kendi yatak odasına sahip olabileceği ve her çocuğun altı kardeşe değil, sadece bir kardeşe paylaşabileceği kadar geniş bir alan vardı. Çalışma odasını kendime ayırmış, kasabadan aldığım bir yatak ve bir masa ile odamı düzenlemiştim. Valkaryn, dolaptaki bir sandığın içinde, gözlerden uzak bir şekilde duruyordu. Bu kadar huzurlu bir yerde ona ihtiyacım yoktu ve ona bakmak beni sadece öfkeyle dolduruyordu. O, benim attığım şeyi hatırlatıyordu. O olmasaydı, şimdi sihir gücüm olabilirdi. Kaelric'e sahip olabilirdim. O da intikamını alabilir, halkı için adaleti sağlayabilirdi.

Sık sık, bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Bize hediye ettiği evde sıcak su, sifonlu tuvaletler ve fırınlı odun sobası vardı. Bu, benim sadece elit kesimle ilişkilendirdiğim türden bir konfordu, ancak burada sihir ya da zulüm yoktu. Kardeşlerim bu ortamda çok iyi geliyorlardı. Her gün okula gidiyorlardı, üç öğün yemekle karınlarını doyuruyorlardı ve zayıf yüzlerine yeniden kilo aldıklarını görebiliyordum.

Akşamları, gün batmadan hemen önce, yerel kurt çocuklarla birlikte "Kurtlar İnsanlara Karşı" adını verdikleri bir oyun oynarlardı. Kurtlar dönüşür, pürüzsüz, tüylü vücutları sağa sola fırlardı, insan çocuklar ise yumuşak deri toplanlar onlara vurmaya çalışır, her vuruşta çılgınca gülerlerdi. Ama

Kurtlar hızlıydı ve sık sık topu kaçııyorlardı, bu da kurt soyundan gelen seyircilerin zafer ılıklarına neden oluyordu. Onların sevinç çığlıkları evin n merdivenlerine kadar ulaşıyordu. Birden fazla kez, kendimi orada gözyaşları içinde, bu manzaradan etkilenmiş bir şekilde buldum.

Annem bile yıllardır görmediğim kadar genç ve sağlıklı görünüyordu. Tek bir işi olması, ona uzun zamandır mahrum kaldığı dinlenmeyi sağladı ve yiyeceğin özgürce paylaşıldığı bir toplumda yaşamak, ona nefes alması ve sonunda babamın kaybını düzgün bir şekilde yas tutması için alan verdi. Artık her saat başı, bir sonraki öğünün nereden geleceğini veya bir sonraki vardiyanın bizi ne zaman uzaklara götüreceğini merak ederek ırpınmıyorduk. Burada hayat daha yavaş bir ritimle akıyordu. Bizim için bu neredeyse kafa karıştırıcıydı. Hala içgüdüsel olarak acele ediyorduk, adımlarımız kurt adamlarinkinden daha hızlıydı, sanki hayatta kalmak için artık acele etmemiz gerekmediğini henüz kabul edememiştik.

Resmi olarak bir iş verilmemiş olmasına rağmen, köylüler bana "yardımcı" demeye başladılar. Her gün kasabaya gidip dükkanlara veya tren istasyonuna uğrayarak ne yapılması gerektiğini soruyordum. İlk başta, belki de beni kırmaktan çekindikleri için bana görev vermekte tereddüt ettiler, ama ben onlar anlayana kadar ısrar ettim. Ben dolandırıcı değildim. Kazançımı kendim elde edecektim.

"Kasabaya gidip biraz un alacağım. Unumuz bitmek üzere," dedim anneme bir öğleden sonra. Verandada oturmuş Mira'nın süveterini onarıyordu, elleri sabit, yüzünde huzurlu bir ifadeyle bahçede oynayan çocukların seslerini dinliyordu.

"Tamam, canım," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Kasabaya yürüyerek sadece beş dakikada ulaştım. Serin hava yanaklarımı ısırdı, ferahlatıcı ve canlandırıcıydı. Oyun oynayan kardeşlerime geçerken el salladım. Ana cadde akşamın hareketliliğiyle canlanmıştı. Markete girip sahibi ile sıcak bir şekilde selamlaştım.

"Merhaba Herb!" diye seslendim.

"Selam, Brynn. Taze şeftalilerimiz var. Ailen için mutlaka al," dedi, olgunlaşmış, kızarmış ve şişmiş meyvelerle dolu sepeti işaret ederek.

Yarım düzine topladım, hala ihtiyacım olduğunda para vermeden, pazarlık yapmadan yiyecek alabileceğime alışamıyordum. Boş kavanozumuzu unla doldurdum,

kollarımda ağırlaşana kadar unla doldurdum. Herb'e iyi akşamlar diledikten sonra sokağa çıktım, şeftali turtası tadını hayal etmeye başlamıştım bile.

O sırada adımlı duydum. "Brynn!"

Ses keskin ve tanıdıktı, boğazımdan bir çığlık çıktı. Dönüp Cassian Draven'a baktığımda, elime aldığım market poşetini neredeyse düşürüyordum.

Kaelric'in iki kurt adamı, iri ve sert bir şekilde onun yanında duruyordu, ellerini Elite'in kollarını sanki bir suçluyu tutar gibi arkasında tutuyorlardı.

"Seni tanıdığını söylüyor?" Muhafızlardan biri olan Maddox bana sordu.

Hızla başımı salladım. "O bizimle birlikte."

Maddox dudaklarını kıvırdı. "O bir büyücü," diye homurdandı, sanki pislikmiş gibi tükürdü.

Yutkundum. "Öyle. Ama Kaelric ve benim denemeleri kazanmamıza yardım etti. Alfa'na sor. O onun için kefil olur."

Maddox hareketsiz kaldı, gözleri donuklaşarak kurt adamların yaptığı gibi uzandı. Gözlerini kırıp geri döndüğünde, tutuşu gevşedi ve Cassian serbest kaldı.

Serbest kaldığı anda Cassian bana koştu. Alışverişlerimi yere bıraktım, kollarımı açtım ve o bana sarıldı. Birbirimize sıkıca sarıldık, sonunda ayrıldığımızda ikimiz de gülümsüyorduk.

"Hayattasın!" diye bağırdım.

"Sen de," dedi gülümseyerek. Yüzü pürüzlüydü, sakalları gölgeli, sarı saçları kirle lekelenmişti. Yoldan gelen bir kokusu vardı, sırf iradesiyle hayatta kalmış biri gibi.

"Akşam yemeği için evime gel. Her şeyi duymak istiyorum," dedim, eşyalarımı toplayıp elini tutup onu yolun aşağısına doğru çektim.

Muhafızlardan biri onu takip etmek için harekete geçti. Dönüp başımı salladım. "Onunla güvendeyim."

"Emir aldım," dedi basitçe.

Kaşlarımı çattım. Emirler. Bu, Kaelric'in Cassian'a güvenmediği anlamına mı geliyordu? Garip.

Yürümeye devam ettik ve ben, yapabilmeme rağmen Kaelric'e bağımız aracılığıyla ulaşmayı reddettim. Bana olan duygularını

açıkça belli etmişti. Onu cevaplar için rahatsız etmek istemedim.

Evde Cassian'ı içeriye davet ettim ve ona duş alma fırsatı verdim. Annem ve ben akşam yemeğini hazırladık, masayı kızarmış tavuk, sarımsaklı patates ve taze şeftali turtasıyla doldurduk. Cassian bize katıldığında, yemek yerken farklılıkları fark etmeden edemedim. Ailem, sanki her an yok olacakmış gibi yemeklerini hızla yedi, Cassian ise yavaşça yedi ve patateslerinin yarısını dokunmadan bıraktı. Annem ona baktı, sonra o yemeğini bitirdiğini söyledikten sonra tabakını alıp son birkaç patatesi ağzına attı. Burada hiçbir şey israf edilmezdi. Asla.

Yemek sona ererken, Cassian'a olanları çocuklara uygun şekilde kısaca anlattım. Duruşmayı kazandığımı, ancak büyüü reddedip bunun yerine Valkaryn'i seçtiğimi açıkladım. O da satır aralarını okuyarak, küçüklerin önünde her şeyin konuşulmaması gerektiğini anladı.

Onun varlığından çok memnun olan çocuklar, ona sihir gösterisi yapması için yalvardılar. O da dikkatli bir şekilde onların isteğini yerine getirdi. Yeteneğinin gerçeği ortaya çıkarmak olduğunu, ancak yine de onları ışıkla eğlendirebileceğini açıkladı. Çocuklar kahkahalarla çığlık atarken, renkler parıldayan şeritler halinde tavanda dans etti ve çocuklar duvar boyunca dans eden çizgileri kovaladılar. Bir an için ev mucizeyle dolmuş gibiydi.

Annem çocukları yatmaya hazırlanmaları için yukarı gönderdiğinde, Cassian ve ben dışarı çıktık ve verandanın merdivenlerine yan yana oturduk. Kurt adam muhafız uzakta duruyor, dikkatli ama sessizdi.

"Yangından sonra ne olduğunu anlat," diye sordum yumuşak bir sesle.

Cassian'ın yüzü karardı. "Kapıların açık olacağını umarak, erzak almak için kasabaya geri döndüm. O sırada Corvessa'nın adamlarıyla konuşmasını duydum. Yangının her şeyi yok etmesini, Dregs'in yeniden inşa edilememesini sağlıyordu." Öfkeyle burun delikleri genişledi.

"Son duruşmada yangını kendisinin çıkardığını itiraf etti. Ben onu öldürmeden önce," dedim sessizce.

Cassian gözlerini kocaman açarak nefesini tuttu. Kaçtığından beri pek haber almamıştı ve ben bunu kardeşlerimin önünde paylaşamazdım. Annemin bir can aldığını bilmesini bile istemedim.

"Mektubunu aldım. Kardeşini öldürdüğünü nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Onunla yüzleştım. Konuşmaya zorladım. Büyümün etkisiyle itiraf etti, sonra da beni öldürmeye çalıştı." Gümleğinin yakasını aşağı çekerek omzunda uzanan bir yara izini gösterdi. "Zar zor kaçabildim. Arkadaşımın fırınının bodrumunda saklandım, ta ki o duruşmaya gidene kadar. Sonra sana mektubu gönderdim ve kaçtım, trenlere atladım, köylerde saklandım, ta ki buraya gelene kadar."

Elini tutup sıktım. "İyi olduğuna sevindim."

Parmakları benimkini sıktı. Gözleri yumuşadı, dudaklarıma bakışları midemi burktu. Bir keresinde denemelerden sonra benimle çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunu hatırladım. Sanki bir ömür önceymiş gibi gelmişti, ama gözleri bana bu anının onun için de hala taze olduğunu söylüyordu.

"Kaelric ve ben eşiz," dedim, elimi geri çekerek.

Sözler havada ağır bir şekilde asılı kaldı. Neden bunu söylemişim ki? Evli değildik. Bağımız kopmuş ve kırılğan hissettiriyordu, ama Cassian'ı romantik bir şekilde hayal etmek, sanki Kaelric'e ihanet ediyormuşum gibi, yanlış geliyordu. Kalbim, çözemeyeceğim bir karmaşaydı.

Cassian'ın yüzü düştü. "Vay canına, bu mümkün mü? Sen insan mısın?"

Omuz silktim. "Karmaşık bir durum. Şu anda gerçekten bir arkadaşaya ihtiyacım var."

"Nece ihtiyacın olursa o olurum," diye söz verdi, sesi sabitti. Göğsüm sıkıştı. Bu söz, kelimelerin kendisinden daha ağır basıyordu. İstersem daha fazlası olabileceğini söylüyordu, ama benim sunabileceğim tek şey bu olursa da arkadaşım olarak kalacağını söylüyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

O iyi bir adamdı. Her zaman öyleydi.

"Bizimle kalmak ister misin? Benim odamı alabilirsin. Ben annemle yatabilirim," diye teklif ettim.

O minnetle başını salladı. "Eğer sorun olmazsa, bu harika olur. Yerde uyuduğum için sırtım ağrıyor..."

Muhafız boğazını temizledi ve yaklaştı. Keskin işitme duyusu her kelimeyi açıkça duymuştu.

"Cassian bu gece senin evinde kalamaz," dedi.

Kaşlarımlı çattım. "Kim diyor? Burası benim evim. İstedığım kişiyi davet edebilirim."

"Onun için bir yer hazırladık. Şimdi onu oraya götüreceğim," dedi gardiyan, itirazımı görmezden gelerek.

Yanaklarım kızardı. Gerçekten kendi evime kimin gireceğine karar verme hakkım yok muydu?

Cassian iç geçirdi. "Kıskanç Kaelric. Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Donakaldım. Kıskançlık mı? Hayır. Bu imkansızdı. Kaelric duygularını açıkça belirtmişti. Yine de bu düşünce beni tedirgin etti.

Utanç tenimi yakıyordu, bu yüzden zorla gülümsedim. "Yarın görüşürüz? Kahvaltıya gel. Dün kalan şeftali turtası ve taze yumurta var."

Cassian'ın gülümsemesi samimiydi. "Harika. Seni gördüğüme çok sevindim, Brynn. Küçük köylerde haberler çok azdı. Hayatta olup olmadığını bilmiyordum."

"Buradayım. Güvende ve mutluyum," dedim yumuşak bir sesle.

Eve bakarak, hayranlık ve pişmanlık karışımı bir ifadeyle başını salladı. "Kaelric sana ve halkına doğru olanı yaptı. Sana benim verebileceğimden çok daha fazlasını verdi."

Sesinde hüzün vardı ve ben tekrar elimi uzattım, sesim yumuşaktı. "Bir süre kasabada kalacak mısınız?"

Düşündü. "Corvessa'nın öldüğünü öğrendiğime göre, anneme haber vereceğim ve Aerlyn'de yargıçlık görevini kimin devraldığını öğreneceğim. Belki geri dönüp bazı şeyleri değiştirmeye çalışırım."

"Bu çok iyi olur." Aerlyn'in değişime ihtiyacı vardı.

Bir kez başını salladı. "İyi geceler, Brynn."

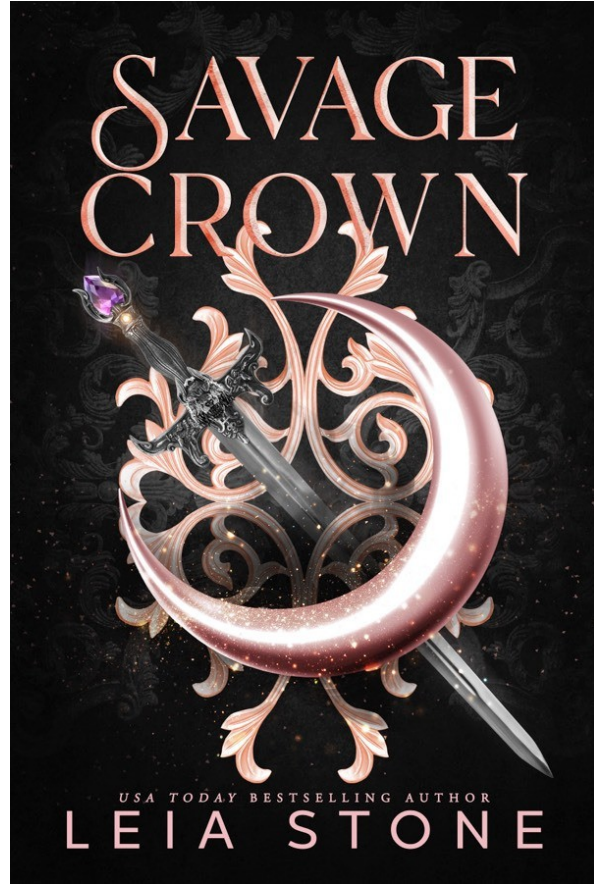
"İyi geceler, Cassian."

Onun ayrılışını izlerken, içimde garip bir huzur hissettim. Onu canlı ve güvende görmek, hala kanadığını fark etmediğim bir yarayı iyileştirdi. Sanki Cassian, Kaelric ve ben birlikte bir savaştan sağ çıkmışız gibi hissettim. Bazılarımız için savaşlar bitmiş olsa da, Kaelric'in savaşı daha yeni başlıyordu.

Dudaklarımı ısırarak gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Valkaryn, onu eritmekle tehdit ettiğimden beri ilk kez konuştu.
"Git ona. Sana ihtiyacı var." Odamdaki sandığın içine itildiği yerden fısıldadı.
İç geçirdim.
Kaelric kendi yatağını hazırlamıştı ve ben de onun o yatakta yatmasına izin verecektim.

[Amazon](#)'da ikinci kitabı (Bonded by Fate ikilisinin son kitabı) ön sipariş verin.

Teşekkür

Editörüm Lee'ye, düzeltmen Brit Klings'e, ARC ekibine, asistanlarıma, Wolf Pack'e, tasarımcıya, illüstratörlere ve kitaplarımın yayınlanmasında emeği geçen tüm ekibe çok teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım! Son olarak, karakterlerim hiç susmadıkları için beni her zaman kitaplarımla paylaşan aileme teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum! Son olarak, başkalarıyla paylaşma fırsatı bulduğum bu harika hediye için Tanrı'ya teşekkür ederim.

Wolf Pack'e katıl

Katılın, arkadaşlar edinin ve herkesten önce özel ön izlemelerden yararlanın.

❤️ *Leia*

Leia Stone'un kitapları

LEIASTONE.COM/BOOKS

FANTASTİK

[Vampir Avcıları Derneği](#)

[Avalier Kralları](#)

[Ember Savaşı Serisi](#)

[Shifter Adası Serisi](#)

[Kurt Kız Serisi Işığın Kızı](#)

[Serisi](#)

[Titanların Destanı](#)

[Doğaüstü Ödül Avcısı Serisi](#)

[Rüya Savaşları Serisi](#)

[Düşmüş Akademi Serisi](#)

[Ejderhalar ve Druidler Serisi](#)

[Eş Bulucu Serisi](#)

[Matefinder: Yeni Nesil](#)

[Kovan](#)

[Üçlemesi NYC Mekke](#)

[Serisi Gece Savaşı](#)

[Destanı Su Alemi](#)

[Serisi](#)

TÜM BAŞLIKLAR

[LeiaStone.com/books](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM